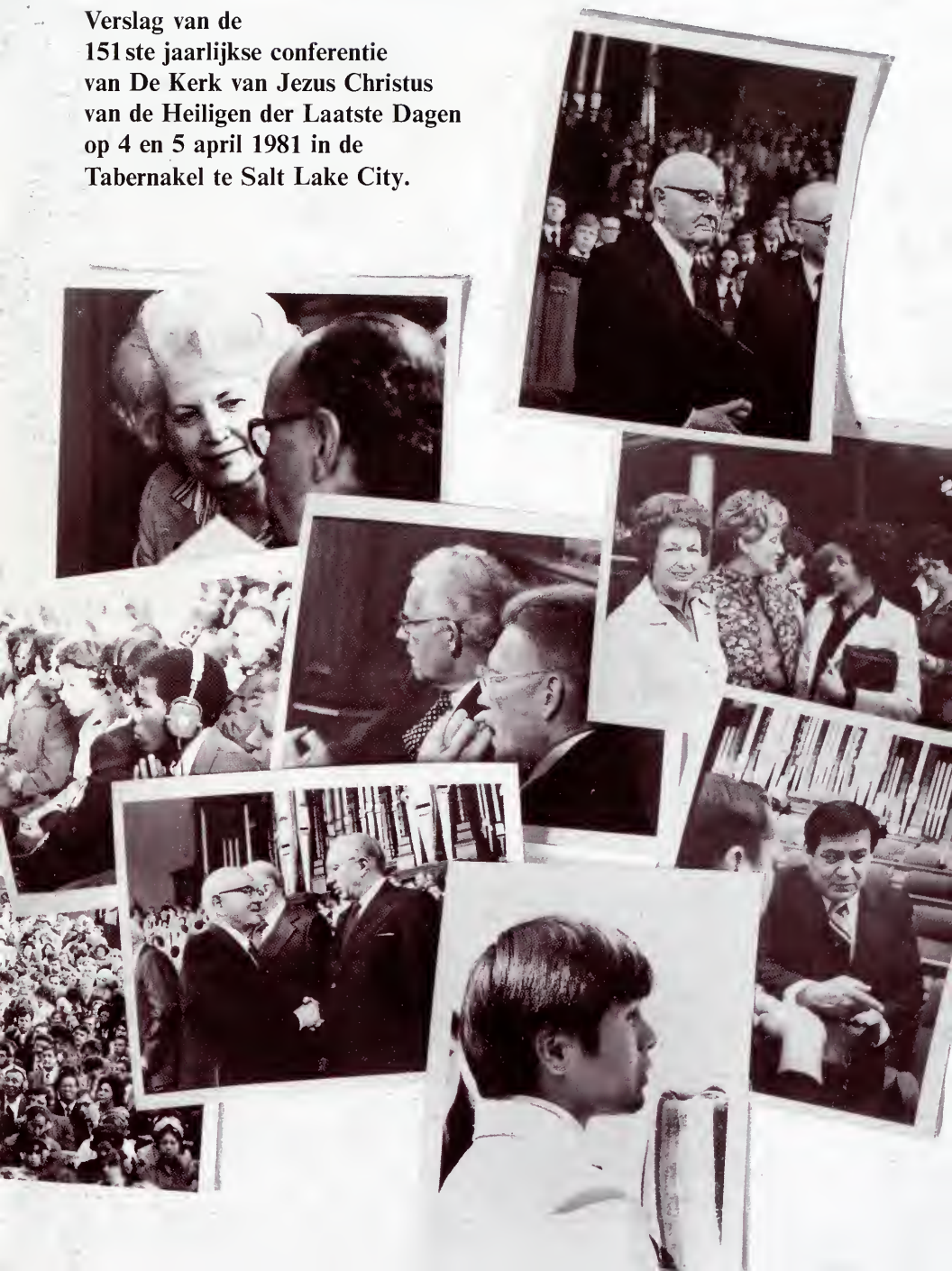

Verslag van de
151ste jaarlijkse conferentie
van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
op 4 en 5 april 1981 in de
Tabernakel te Salt Lake City.

Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Gordon B. Hinckley.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust, Neal A. Maxwell.

Adviseurs: M. Russell Ballard, Rex D. Pinegar, Charles Didier, George P. Lee, F. Enzo Busche.

Redactie kerkelijke tijdschriften: Larry Hiller, hoofdredacteur; Carol Moses, redactrice; Heidi Holfeltz, redactrice; Roger Gylling, redacteur.

Redactie De Ster: Henri J. A. Tenthof van Noorden, Kerkelijk Vertaalbureau, Parkstraat 38, 3581 PL Utrecht.

Verslag van de 151ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen op 4 en 5 april 1981 in de Tabernakel te Salt Lake City.

Lijst van sprekers in alfabetische volgorde:

Abrea, Angel	51	Hunter, Howard W.	118
Ashton, Marvin J.	39	Kimball, Spencer W.	6,86,145,148
Ballard, M. Russel	159	McConkie, Bruce R.	140
Benson, Ezra Taft	63	Monson, Thomas S.	90
Brewerton, Teddy E.	127	Packer, Boyd K.	21
Brown, Victor L.	69	Paramore, James M.	102
Burton, Theodore M.	53	Perry, L. Tom	164
Dunn, Loren C.	45	Petersen, Mark E.	112
de Jager, Jacob	17	Peterson, H. Burke	150
Derrick, Royden G.	122	Rector, Hartman, Jr.	136
Faust, James E.	11	Richards, Franklin D.	97
Goaslind, Jack H., Jr.	107	Richards, LeGrand	58
Haight, David B.	75	Romney, Marion G.	26,82,169
Hinckley, Gordon B.	34	Smith, Barbara B.	155
Howard, F. Burton	132	Tanner, N. Eldon	95

Jaarabonnement:

Fl. 21,60 storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
Bf. 330 storten op Citibank Antwerpen, rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10.00.

© 1981 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

GM
M205.5
5838D4
v.81
1981

INHOUDSOPGAVE

Zaterdagmorgenvergadering, 4 april 1981

Steuverlening aan kerkelijke ambtenaren	5
Een rapport over mijn rentmeesterschap <i>President Spencer W. Kimball</i>	6
De waardigheid van het 'ik' <i>Ouderling James E. Faust</i>	11
Wij worden geroepen om het licht te verspreiden <i>Ouderling Jacob de Jager</i>	17
Het huwelijk <i>Ouderling Boyd K. Packer</i>	21
De terugkeer van Israël tot hun erflanden <i>President Marion G. Romney</i>	26

Zaterdagmiddagvergadering, 4 april 1981

Rapport van het kerkelijk verificatiecomité	31
Statistiek 1980	32
Het document met betrekking tot Joseph Smith III en de sleutels van het koninkrijk <i>Ouderling Gordon B. Hinckley</i>	34
Wij dienen wat wij liefhebben <i>Ouderling Marvin J. Ashton</i>	39
Het bouwen van bruggen des geloofs <i>Ouderling Loren C. Dunn</i>	45
Gracias <i>Ouderling Angel Abrea</i>	51
Licht en waarheid <i>Ouderling Theodore M. Burton</i>	53
Het roepen van de profeten <i>Ouderling LeGrand Richards</i>	58

Priesterschapsvergadering, 4 april 1981

Grote dingen worden van hun vaders verlangd <i>President Ezra Taft Benson</i>	63
Vastengaven: het vervullen van onze verantwoordelijkheid <i>Bisschop Victor L. Brown</i>	69
De verantwoordelijkheid van de dragers van het Aäronische priesterschap <i>Ouderling David B. Haight</i>	75
Evangelieverbonden <i>President Marion G. Romney</i>	82
Diensten verlenen aan anderen <i>President Spencer W. Kimball</i>	86

Zondagmorgenvergadering, 5 april 1981

De lange rij van eenzamen <i>Ouderling Thomas S. Monson</i>	90
Hij is aanwezig <i>President N. Eldon Tanner</i>	95
Het leven - een geweldig proefterrein <i>Ouderling Franklin D. Richards</i>	97
Hebt elkander lief <i>Ouderling James M. Paramore</i>	102
Strek uw hand uit naar de kinderen van onze Vader <i>Ouderling Jack H. Goaslind jr.</i>	107
De zegeningen van het voorzien in eigen behoeften <i>Ouderling Mark E. Petersen</i>	112

Zondagmiddagvergadering, 5 april 1981

Geen mens zal eraan toevoegen of ervan afnemen <i>Ouderling Howard W. Hunter</i>	118
Zedelijke normen en loon <i>Ouderling Royden G. Derrick</i>	122
Gehoorzaamheid - volledige gehoorzaamheid <i>Ouderling Teddy E. Brewerton</i>	127
Door onszelf te redden redden we anderen <i>Ouderling F. Burton Howard</i>	132
De harten terugvoeren <i>Ouderling Hartman Rector jr.</i>	136
„Op deze rots” <i>Ouderling Bruce R. McConkie</i>	140
Wij hebben een boodschap van de Heer <i>President Spencer W. Kimball</i>	145

Welzijnsvergadering, 4 april 1981

Volg de grondbeginselen <i>President Spencer W. Kimball</i>	148
Onze verantwoordelijkheid om voor de onzen te zorgen <i>Bisschop H. Burke Peterson</i>	150
Reik naar de sterren <i>Zuster Barbara B. Smith</i>	155
De zorg voor onze levensbehoeften <i>Ouderling M. Russell Ballard</i>	159
De noodzaak om persoonlijke en gezinsparaatheid te onderwijzen <i>Ouderling L. Tom Perry</i>	164
De beginselen van de welzijnszorg in de kerk <i>President Marion G. Romney</i>	169

Extra deelname: In de welzijnsvergadering werden de gebeden opgezonden door ouderling Robert D. Hales en ouderling Hugh W. Pinnock; in de zaterdagmorgenvergadering door ouderling J. Thomas Fyans en ouderling W. Grant Bangert; in de zaterdagmiddagvergadering door ouderling Marion D. Hanks en ouderling John H. Groberg; in de priesterschapsvergadering door ouderling Neal A. Maxwell en ouderling A. Theodore Tuttle; in de zondagmorgenvergadering door ouderling Dean L. Larsen en ouderling F. Enzio Busche; en in de zondagmiddagvergadering door ouderling Paul H. Dunn en ouderling Ronald E. Poelman.

Foto's in dit nummer: Public Communications Photo Services, Eldon K. Linschoten, Jed A. Clark, Marilyn E. Péo en Jon T. Lockwood.

Verslag van de 151ste jaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Toespraken en gang van zaken zoals die plaatsvonden op 4 en 5 april 1981 in de Tabernakel te Salt Lake City.

„Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Ten einde de inspanningen van de leiders en leden van de kerk te richten op dit dominerende geestelijke doel, maakte president Spencer W. Kimball het volgende tijdens de openingsvergadering van de jaarlijkse algemene conferentie van de kerk bekend: „De broeders van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf hebben diep nagedacht en gebeden over het grote werk van de laatste dagen dat de Heer ons heeft toevertrouwd, en al doende zijn wij ervan doordrongen dat de zending van de kerk driedelig is:

1. Het verkondigen van het eeuwige evangelie van de Heer Jezus Christus aan alle natiën, geslachten, talen en volken.
2. Het vervolmaken van de heiligen door hen erop voor te bereiden de verordeningen van het evangelie te ontvangen en hen door instructie en discipline te helpen tot verhoging te komen.

3. Het verlossen van de doden door het verrichten van plaatsvervangende verordeningen van het evangelie ten behoeve van hen die op aarde hebben geleefd.”

President Kimball spoorde leiders en leden aan om voortaan hun prioriteiten en hun arbeid te toetsen aan „deze heilige beginselen.”

President Kimball presideerde alle vergaderingen van de conferentie - vier op zaterdag 4 april en twee op zondag 5 april. De vergaderingen stonden onder leiding van president Kimball en van president Marion G. Romney, tweede raadgever.

Alle vierenzestig algemene autoriteiten van de kerk waren aanwezig, waaronder een nieuw lid van het Eerste Quorum der Zeventig, ouderling Angel Abrea uit Buenos Aires, die op deze conferentie werd voorgesteld en daarmee de eerste Zuidamerikaanse algemene autoriteit is. Hiermee is het aantal leden van het Eerste Quorum der Zeventig uitgebreid tot eenenveertig. Er werd tevens bekendgemaakt dat ouderling Abrea, die op dit moment presideert over het zendingsge-

Een interessante kijk op de tempel te Salt Lake City met links het hoofdkantoor van de kerk.

bied Rosario Argentiñe, president wordt van de nieuw te bouwen tempel in Buenos Aires.

Enige dagen voor de algemene conferentie maakte president Kimball de plannen bekend voor de bouw van negen nieuwe tempels in de Verenigde Staten, Midden- en Zuid-Amerika, Azië, Afrika en Europa. Sprekend over tempelbouw, zei president Kimball op de conferentie: „Naarmate het werk voortgang vindt, zullen er over de gehele wereld talloze tempels verrijzen.”

In de loop van de conferentie werd herhaaldelijk gewag gemaakt van de „wederwaardigheden” van deze tijd. President Kimball zei: „Wanneer wij ons bezighouden met onze fundamentele materiële behoeften, moeten wij terug-

keren tot fundamentele beginselen”; „Er is ons aangeraden onze middelen te conserveren en om de financiële lasten van onze mensen te verlichten”; „Wij moeten onze mensen niet te zwaar belasten. Met dit voor ogen, heeft het Eerste Presidium een brief geschreven” met „een aantal richtlijnen om de leiders van wijken, ringen en zendingsgebieden te helpen gehoor te geven aan de gegeven raad en instructies.”

De nadruk op het helpen van leden om in hun behoeften te voorzien en op het verlagen van de kosten voor de leden, werd op vrijdag 3 april op de instructievergadering voor regionale vertegenwoordigers en 's avonds in de Tabernakel op een vergadering over dezelfde thema's uitgebreid behandeld. □

Steunverlening aan kerkelijke ambtenaren

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Voorgesteld wordt broeder Angel Abrea te steunen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken.

Met uitzondering van broeder Abrea, die wij zojuist hebben gesteund, zijn er sinds de vorige algemene conferentie

geen veranderingen geweest. Derhalve wordt voorgesteld alle algemene autoriteiten en algemene functionarissen van de kerk, zoals thans in functie, steun te verlenen. Wie hiermee instemt, make dit bekend. Wie dit niet doet, gebruike hetzelfde teken. □

Een rapport over mijn rentmeesterschap

President Spencer W. Kimball

Broeders en zusters, het verheugt mij wederom in de gelegenheid te zijn samen met u een algemene conferentie van de kerk bij te wonen. Aan de ene kant lijkt het alsof de laatste oktoberconferentie pas gisteren plaats vond, maar aan de andere kant hebben wij sindsdien zoveel gedaan en is er zoveel gebeurd, dat het wel zes jaar geleden lijkt.

Sinds wij elkaar de laatste keer in deze historische Tabernakel zagen, zijn er twee tempels ingewijd en is er voor nog vier tempels de eerste spade in de grond gestoken. Er hebben zich in 1980 in groten getale nieuwe leden bij de kerk gevoegd - zo'n 210.777 - en in 1981 worden het er nog meer. Er heeft zich een krachtige opleving van het werk des Heren voorgedaan onder de geweldige mensen van de Caraïbische eilanden. De Heer heeft ons zeker rijkelijk gezegend! Broeders en zusters, de broeders van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf hebben diep nagedacht en gebeden over het grote werk van de laatste dagen dat de Heer ons heeft toevertrouwd, en al

doende zijn wij ervan doordrongen dat de zending van de kerk drieledig is:

1. Het verkondigen van het eeuwige evangelie van de Heer Jezus Christus aan alle natiën, geslachten, talen en volken.

2. Het vervolmaken van de heiligen door hen erop voor te bereiden de verordeningen van het evangelie te ontvangen en hen door instructie en discipline te helpen tot verhoging te komen.

3. Het verlossen van de doden door het verrichten van plaatsvervangende verordeningen van het evangelie ten behoeve van hen die op aarde hebben geleefd.

Deze drie punten vormen tezamen één werk - onze Vader in de hemel en zijn Zoon Jezus Christus helpen bij hun grootse en heerlijke zending: „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Met deze heilige beginselen - *het evangelie verkondigen, de heiligen vervolmaken en de doden verlossen* - voor ogen, hebben wij de afgelopen zes maanden

getracht onze verantwoordelijkheden onder de heiligen in eigen land en elders na te komen. Ik wil u derhalve beknopt rapport uitbrengen over mijn rentmeesterschap sinds wij elkaar het laatst op de oktoberconferentie zagen.

Tien dagen na die conferentie zijn president Marion G. Romney en ik, in gezelschap van een aantal anderen, vertrokken naar het Verre Oosten om daar leiding te geven aan een aantal gebiedsconferenties. Onze eerste vergaderingen werden gehouden te Manila, op de Filippijnen, op 18 en 19 oktober, waar twintigduizend heiligen de vergaderingen in het Araneta Colosseum bijwoonden. Wij hebben tevens een aantal mogelijke terreinen geïnspecteerd voor de nieuwe tempel die, zoals u onlangs heeft vernomen, in dat land zal worden gebouwd. Wij hebben een zeer aangenaam gesprek gehad met de Filippijnse president, Ferdinand E. Marcos, die zijn vrije zaterdagochtend met zijn gezin opofferde om in het presidentiële paleis bij ons te kunnen zijn.

Van Manila zijn wij naar Hongkong gereisd, de stad die wellicht het dichtstbevolkt ter wereld is - 157.000 mensen per vierkante kilometer. Wij hebben daar op 20 en 21 oktober vergaderingen gehouden in ons eigen uitstekende ringcentrum. De volgende dag zijn wij naar Taipei op Taiwan gevlogen, waar wij op 22 en 23 oktober hebben vergaderd in de schitterende Sun Yatsen Memorial Hall. Wij hebben toen met de twee voornaamste leiders van de republiek China het ontbijt gebruikt, namelijk premier Sun en president Tsjiang, zoon van wijlen Tsjiang Kai-Sjek. Later waren wij voor de lunch te gast bij de gouverneur van de provincie Taiwan. Na Taiwan zijn wij doorgereisd naar Seoel in Zuid-Korea,

het „land van de ochtendstilte.” Er werden twee dagen lang, op 25 en 26 oktober, vergaderingen gehouden en wel buiten op het erf van het zendingskantoor, waar meer dan zesduizend leden in bittere koude, met temperaturen onder het vriespunt wegens een plotselinge weersverandering, bij elkaar waren. Wij hebben daar in ons hotel de lunch gebruikt met de voormalige vicepremier van Korea.

Laat op zondagavond, 26 oktober, zijn wij in Tokio aangekomen. Op maandag 27 oktober hebben president Romney en ik de hoeksteen aangebracht van de tempel te Tokio. 's Middags om drie uur werd de eerste inwijdingsdienst gehouden in de celestiale zaal, in alle andere ruimten van de tempel kon deze dienst door middel van kleurentelevisie worden gevolgd. In de loop van de volgende twee dagen werden nog zes inwijdingsdiensten gehouden. Na de inwijding van de tempel te Tokio vond, op 30 en 31 oktober in de beroemde Budokan Hall te Tokio de gebiedsconferentie plaats. In iedere plaats die wij bezochten, hebben wij tevens bijzondere vergaderingen met de zendelingen gehouden, op een vergadering in Tokio waren er meer dan vijftienhonderd aanwezig. Het was, zonder enige twijfel, een aangrijpend en inspirerend gezicht. Op zaterdag 1 november hebben wij de ochtend- en middagzittingen bijgewoond van de gebiedsconferentie te Osaka. Diezelfde avond hebben wij de thuisreis aanvaard, met een onderbreking van drie uur op Hawaï met het doel een aantal tempelwerkers van de tempel aldaar de verzegelede macht te geven.

Op 14 november hebben wij D. Jeffrey R. Holland geïnstalleerd als negende president van de Brigham Young Uni-

President Spencer W. Kimball.

versity, als opvolger van Dallin H. Oaks die onlangs is aangesteld als rechter aan het Hooggerechtshof van Utah.

Drie dagen later is het Eerste Presidium naar Seattle in de staat Washington gereisd, waar wij de nieuwe tempel in het naburige Bellevue hebben ingewijd. De dertien inwijdingsdiensten, die in de week van 17 tot en met 21 november werden gehouden, werden door vele heiligen bijgewoond. Er waren meer dan 43.000 leden uit het noordwesten van de Verenigde Staten bij de verschillende diensten aanwezig.

Er volgde een bijzonder drukke periode thuis in verband met Thanksgiving en het kerstfeest.

Op woensdag 11 februari 1981, zijn zuster Kimball en ik naar Polynesië gereisd. In Tahiti hebben wij de eerste spade in de grond gestoken voor een nieuwe tempel te Papeete en met de zendelingen vergaderd. Wij hebben ook gesproken met de plaatsvervangende hoge commissaris van Tahiti in de officiële residentie.

Op zaterdag 14 februari hebben we onze reis naar Nieuw-Zeeland onderbroken in Rarotonga, waar wij met de heiligen hebben vergaderd in een hangaar aan de rand van de stad. Er is mij gezegd dat het de eerste keer was dat een president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen Rarotonga heeft bezocht.

In Nieuw-Zeeland hebben wij op het terrein van de luchthaven van Auckland met enkele honderden heiligen vergaderd. Vervolgens waren er vergaderingen in de tempel, aan de Church College van Nieuw-Zeeland en met de zendelingen. Op woensdag 18 februari zijn wij naar Tonga gevlogen, waar wij de eerste spade in de grond hebben gestoken voor een nieuwe tempel in een prachtig kokospalmenbos te Nukualofa. De koning en koningin van Tonga en vele van de leiders van dat koninkrijk hebben die vergaderingen bijgewoond en wij werden er door de mensen van Tonga toegejuicht. Van de 247 zendelingen waarmee wij in Tonga hebben vergaderd, zijn 235 afkomstig uit het land zelf en 12 uit de Verenigde Staten.

Op donderdag de negentiende zijn wij verder gegaan naar Samoa, waar wij in Apia de eerste spade in de grond hebben gestoken voor een tempel op die verruk-

kelijke eilanden. Enige duizenden heiligen zaten tijdens een zware tropische storm met veel regen, in de open lucht, de storm duurde de hele dienst. Bij deze gelegenheid waren ook het hoofd van west-Samoa, de premier en verschillende parlamentsleden aanwezig.

De volgende ochtend vroeg hebben we een van de heerlijkste ervaringen van ons leven gehad toen wij de school van de kerk in west-Samoa bezochten. Toen wij de gymnastiekzaal, het grootste gebouw op de campus, betraden, zagen wij zeventienhonderd kinderen in kleermakerszit op de grond zitten, ze waren zo dicht op elkaar gepakt als haringen in een ton. Zij varieerden in leeftijd van de vier- en vijfjarigen van de kleuterschool vooraan tot de tieners van het voortgezet onderwijs helemaal achterin de zaal. Wat een prachtige en ontroerende aanblik vormden zij toen zij „Ik ben een kind van God” zongen! Zij droegen allemaal hun blauw met goudgele schooluniform. Met hun mooie donkere haar en grote bruine ogen, waren zij een adembenemend toonbeeld van jeugd en schoonheid. De tranen schoten ons gelijk en zonder enige schaamte in de ogen. Aan het slot van mijn toespraak maakte ik de kinderen bekend dat zij ter ere van deze gelegenheid de rest van de dag vrij hadden. Gemeten naar het applaus meen ik ter plekke een held te zijn geworden - voor die dag tenminste. Na die korte vergadering verlieten wij de zaal terwijl de melodie van het Samoaanse afscheidslied, „Tofa My Fale-ni”, in onze oren en harten bleef echoën. Die avond zijn wij naar Hawaï gevlogen, waar wij in de ochtend van zaterdag 21 februari aankwamen. In de loop van die dag hebben wij de Hawaï-campus van de Brigham Young University en het Poly-

nesisch cultuurcentrum bezocht. Op zondagochtend hebben we de conferentie van de ring Oahu Hawaï bijgewoond en vervolgens samen met de ouderlingen Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson en Boyd K. Packer een vergadering gehouden in de tempel te Hawaï. Vervolgens hebben wij een rondgang gemaakt door het verbouwde bezoekerscentrum, alwaar wij ook met de zendelingen hebben vergaderd. Op maandag 23 februari 1981 zijn wij naar de hoofdzetel van de kerk teruggereisd.

Na vier dagen thuis en op kantoor, zijn zuster Kimball en ik op zaterdag 28 februari voor een week naar Florida gereisd voor een aantal vergaderingen met de heiligen, de zendelingen en diverse zakenlieden. Op zaterdag 7 maart hebben wij de eerste spade in de grond gestoken voor de nieuwe tempel te Atlanta (Georgia). Een groot aantal mensen, zo'n tienduizend, waren daarbij

„Wij zijn ervan doordrongen dat de zending van de kerk driedelig is: het evangelie verkondigen, de heiligen vervolmaken, en de doden verlossen.”

aanwezig, daaronder waren de gouverneur van Georgia met zijn echtgenote, verscheidene leden van de wetgevende macht en de senatoren Jake Garn en Paula Hawkins. Onmiddellijk na die dienst zijn wij doorgereisd naar San Juan op Portorico. De volgende och-

tend, zondag 8 maart, hebben wij een vergadering gehouden met ruim zesentwintighonderd nieuwe leden van de ring en het zendingsgebied op dat eiland.

Daarna hebben wij de Dominicaanse Republiek bezocht, waar wij op de maandag een vergadering hielden in Santo Domingo. Twee jaar geleden waren er slechts twee gezinnen op het eiland lid van de kerk, maar onze vergadering werd bijgewoond door meer dan vijftienhonderd nieuwe leden. Wij zijn op dinsdag 10 maart uit Santo Domingo vertrokken en hebben diezelfde avond op de Deseret ranch van de kerk bij Orlando (Florida) een nieuw bezoekerscentrum ingewijd.

Op donderdag hebben wij het bezoekerscentrum in Washington D.C. bezocht, waarna wij me het presidium van de tempel te Washington hebben vergaderd en een aantal tempelwerkers de verzegelende macht gegeven. De volgende ochtend, vrijdag 13 maart, hebben wij, in gezelschap van ouderling Gordon B. Hinckley, met president Ronald Rea-

gan gesproken in het ovale kantoor van het Witte Huis. Wij hebben hem zijn stamboom van zijn moeders zijde aangeboden. Daarna hebben wij met mevrouw Reagan gesproken. Beiden, de president en zijn vrouw, hebben ons allerhartelijkst ontvangen. Wij hebben de vriendelijkheid die ons op het Witte Huis werd bewezen ten eerste op prijs gesteld.

Vervolgens ben ik met zuster Kimball rechtstreeks doorgereisd naar Arizona, waar wij op zaterdag de begrafenis bijwoonden van mijn zuster, Alice Nelson, die tijdens onze afwezigheid was overleden. Op zondag 15 maart zijn wij naar huis gereisd om ons voor te bereiden op deze algemene conferentie.

Dit is een druk maar prettig en vruchtbaar halfjaar geweest, in de loop waarvan wij zo'n 80.000 kilometer door de lucht hebben gereisd. Wij zijn dankbaar dat de Heer ons zo gezegend heeft en wij zijn gelukkig bij het aanschouwen van de levenskracht en de vooruitgang van de kerk naarmate zij groeit en zich uitbreidt. Waar wij ook heen zijn gegaan, overal heeft de liefde en de toewijding van de leden ons ontroerd en nederig gestemd.

Bij het begin van deze conferentie vanochtend, breng ik u de liefdevolle groeten van de heiligen en de zendingen in het Verre Oosten, in Polynesië en in het Caraïbische gebied. Ik voeg daar mijn eigen liefdevolle groet aan toe en bid dat de Heer u zal zegenen.

Ik weet dat God leeft en dat zijn zoon, Jezus Christus, leeft. Hij is onze Heiland en onze Verlosser en onze Middelaar bij de Vader. Dat Hij ons allen moge zegenen tijdens deze grote conferentie, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De waardigheid van het ,ik'

Ouderling James E. Faust
van het Quorum der Twaalf Apostelen

„Wij danken U, Heer, voor profeten, ons tot leiding in deez' laatste tijd.” Ik wil vanochtend iets zeggen dat, naar ik hoop, de jonge mensen tot steun kan zijn en hun een ander perspectief kan geven. Ik heb nooit grotere behoefte gevoeld aan zowel de hulp van de Heilige Geest als aan het begrip van mijn toehoorders. Ik bid in alle nederigheid dat ik niet verkeerd zal worden begrepen.

Ter inleiding wil ik vertellen over een wonderbaarlijk visioen dat de profet Joseph Smith kreeg met betrekking tot de twaalf apostelen in zijn tijd, en dat grote betekenis voor mij heeft. Heber C. Kimball schrijft: „Het volgende visioen werd hem (Joseph Smith) geopenbaard, ik geef het zo goed mogelijk weer als mijn geheugen toelaat: Hij zag de Twaalf er op uittrekken, en zij waren kennelijk in een ver land. Na enige tijd waren zij onverwacht bij elkaar, klaarblijkelijk in grote moeilijkheden, hun kleding was aan flarden, en hun knieën en voeten waren pijnlijk. Zij gingen in

een kring staan en stonden allemaal met neergeslagen ogen. De Heiland verscheen en stond in hun midden en weende over hen, en wilde Zich aan hen vertonen, maar zij ontwaarden Hem niet.” (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, 2e druk Salt Lake City: Bookcraft, blz. 93; zie ook *History of the Church*, deel 2, blz. 381.)

Een boodschap die hieruit kan worden afgeleid is, dat de Twaalf zo geleden hadden, zoveel hadden verduurd en zich zo hadden uitgeput bij het aanvoeren van de strijd der gerechtigheid, dat zij terneergeslagen waren en niet omhoog keken. Als zij maar omhoog hadden gekeken, dan hadden zij de Heer Jezus Christus aanschouwd. Hij wilde door hen gezien worden, Hij vergoot tranen voor hen, leed met hen en stond in hun midden.

Enige maanden geleden waren wij in een van de oudste steden ter wereld. Een aantal van de grootste wonderen der wereld bevinden zich daar; naast mis-

De ouderlingen James E. Faust en Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalf.

daad, vuiligheid en armoede. Terwijl wij onze weg zochten tussen de krioelende mensenmassa - langs de overbeladen ezels, het vuil, de luchtjes - merkten onze vriendelijke gastheren op dat alles in die stad prachtig was als je bereid was je blik wat hoger te richten en slechts een dertig centimeter of meer boven de grond wilde kijken.

In de laatste tijd is de prijs van olie, goud en andere kostbare mineralen ten zeerste gestegen. Deze schatten worden allemaal verkregen door neer te kijken. Zij zijn nuttig en nodig, maar het zijn tastbare rijkdommen. Hoe staat het met de schatten die gevonden kunnen worden door omhoog te kijken? Hoe staat het met de ontastbare rijkdommen die volgen op 't nastreven van heiligheid? Stefanus keek omhoog: „Maar hij, vol

van de Heilige Geest, sloeg de ogen ten hemel en zag de heerlijkheid Gods en Jezus, staande ter rechterhand Gods.” (Handelingen 7:55.)

Mijn hart en begrip gaan uit naar onze jonge mensen. Zij moeten 't hoofd bieden aan een duisternis en een morele mist dichter dan velen van ons zich kunnen herinneren. Wij leven in een wereld waarin succes grotendeels schijnt te worden afgemeten aan bezit. Hoe dat bezit is verworven schijnt dikwijls onbelangrijk te worden gevonden. Eerlijkheid, fatsoen, kuisheid en heiligheid worden veelal neergehaald als zijnde van mindere waarde dan stoffelijk bezit. Worden onze jonge mensen verleid om omhoog of omlaag te kijken?

Het verlangen naar winst en populariteit in de amusementswereld heeft al het

kwaad van het mensdom op de meest aanlokkelijke manier ontmaskerd. De meest weerzinwekkende praktijken en perversies worden als aantrekkelijk voorgeschoteld en worden onze onervaren jonge mensen zelfs opgedrongen door sommigen die de slechte kant van het menselijk gedrag op een verleidelijke manier trachten aan de man te brengen. Het is alsof gewetens met een heet ijzer dicht zijn geschroeid; de geestelijke gebieden afgesloten schijnen te zijn.

Ledigheid en nutteloosheid van het leven worden als idealen gekoesterd. Edelheid van gedachte en doel schijnt niet voldoende te worden geleerd, aangeemoedigd of gewaardeerd.

De maatstaf van de doodgewone dief: „hoever kunnen we gaan zonder gestraft te worden?” is de maatstaf van velen in de wereld geworden en neemt de plaats in van hetgeen onze eigen onkreukbaarheid van ons behoort te eisen. Wat is er gebeurd met zelfrespect en persoonlijke onkreukbaarheid, eigenschappen die niet toelaten dat wij het idee om goedkope, kleingeestige dingen te doen zelfs maar in overweging nemen? Betrekkingen met het financiële krediet, door middel waarvan de handel van de wereld wordt gedreven, kunnen daar een voorbeeld van zijn. Dikwijls vergeten wij dat zij die ons krediet verlenen, tevens blij geven van hun vertrouwen in ons. Het gaat om onze eigen onkreukbaarheid. Ik herinner mij nog hoe mijn vader met diepgevoeld respect sprak over een man die hij als advocaat had bijgestaan tijdens zijn faillissement. In de loop der jaren had deze man, ondanks het feit dat hij er wettelijk van was ontheven, al zijn krediteuren, die hem hun vertrouwen hadden geschonken, tot de laatste cent toe betaald. Onze persoonlijke onkreuk-

baarheid vormt een aanzienlijk deel van onze eigenwaarde.

Hoe kunnen christelijk geloof en zedenleer vollediger worden omgezet in christelijke daden? Gaat onze verbondenheid niet ver genoeg? Is zij geen ware toewijding? De ongelovige Thomas wilde wel geloven; hij geloofde ten dele. Ik ben er vast van overtuigd dat het opbouwen van een gevoel van eigenwaarde dat voldoende is om alle kwaad te verzaken, toewijding vergt aan de zaligmakende beginselen en verordeningen van het evangelie onder het goddelijk gezag van het priesterschap. Dit moet toewijding zijn aan eenvoudige grondbeginselen van het christelijk geloof, waaronder eerlijkheid jegens zichzelf en anderen, het wegcijferen van het ik, onkreukbaarheid van gedachte en daad. De beginselen van het herstelde evangelie zijn zo eenvoudig, zo duidelijk, zo barmhartig, zo met schoonheid begiftigd, zo met ongeveinsde liefde gesierd, dat zij met de onbetwistbare afdruk van de Heiland zelf zijn bestempeld.

Er moet ook een confrontatie zijn mét en een overhand hebben óp de uitdagingen van het leven, met name degene die gepaard gaan met verleiding. In plaats van ronduit en eerlijk de problemen van het leven het hoofd te bieden, laveren velen hun weg door de moeilijkheden heen en rechtvaardigen het verzaken van hun heilige beloften en verbintenissen met schijnbaar logische maar zwakke en niet te verdedigen argumenten. Ik moet mij wel afvragen of wij tekort zijn geschoten. Hebben wij gemeten met maatstaven die te kort zijn en degenen die heiligheid nastreven onwaardig? Hebben wij ons te veel verlaten op het gevoel dat alles wel in orde is met ons vanwege het feit dat wij onze vergaderin-

gen bijwonen of ons minimaal inzetten voor een zaak die ons geweten sust? Zijn onze richtlijnen een plafond geweest in plaats van een bodem?

Toen ik, na enige tijd in Zuid-Amerika te hebben gewoond, weer thuis kwam, werd ik getroffen door het gebrek aan gevoelens van eigenwaarde dat bleek uit

„Hebben wij gemeten met maatstaven die te kort zijn en degenen die heiligheid nastreven onwaardig?”

de manier waarop zovelen zich tegenwoordig in het openbaar kleden. Om de aandacht te trekken, of in de naam van gemak van informaliteit, zijn velen afgegleden, niet alleen naar onfatsoenlijkheid, maar naar slordigheid. Tegen hun eigen belangen in, vertonen zij zich op de meest ongunstige manier aan anderen. Bij het verzaken van het grote beginsel der ingetogenheid, heeft de maatschappij de prijs betaald met de schending van een groter en daarmee in verband staand beginsel - dat der kuisheid. De voorstanders van onverantwoorde geslachtelijke omgang, die de deelnemers verlaagt en verdierlijkt, hebben deze goddelijke gaven der procreatie op grove wijze vernomd en zijn volledig aan het doel ervan voorbijgegaan.

Kuisheid vóór het huwelijk en trouwerna zijn hoofdingrediënten voor het volledig tot bloei komen van de heilige liefde tussen echtelieden. Kuisheid voedt en bouwt het gevoel van eigenwaarde op

en vrijwaart voor de verwoesting van het beeld dat iemand van zichzelf heeft.

Een van de fundamentele maatschappelijke problemen van deze tijd is dat velen geen of te weinig gevoel van eigenwaarde hebben.

Een zwak zelfbeeld wordt niet versterkt door onze maatstaven steeds door anderen vast te laten stellen en door herhaaldelijk te bezwijken voor de druk die uitgaat met metgezellen of leeftijdsgenoten. Jonge mensen verlaten zich te vaak op andermans image in plaats van op die van zichzelf.

Onzekerheid en een gebrekkig gevoel van eigenwaarde kunnen in verband staan met een gebrek aan zelfrespect. Kunnen wij zelfrespect hebben wanneer wij dingen doen die wij in anderen niet bewonderen en misschien zelfs veroorzaken? De bekering van overtredingen en de verzaking van zwakheden vormen echter een geweldig herstellend middel voor het versterken van de menselijke waarde en waardigheid.

Daar deugd en geloof maar al te dikwijls weinig „marktwaarde” hebben, zijn sommigen misschien van mening dat zij kunnen leven naar de maatstaven die bij hen opkomen. In een maatschappij die vrij is van alle waarden - vrij van zedelijke maatstaven, vrij van normen - leven velen ook vrij van gevoelens van eigenwaarde, zelfrespect en waardigheid. Veel te veel jonge mensen, en ook ouderen, beseffen niet dat het devies van de stad Nottingham in Engeland een waarheid bevestigt: *Vivet post funera virtus* (de deugd leeft verder na de dood). Bij de intellectuele benadering van de menselijke waarde, kunnen de waarden van geloof in God en een deugdzaam levenswandel niet kwantitatief worden bewezen of gemeten, waardoor geloof en

deugd door velen dikwijls als waardeeloos worden verworpen. Deze gedachtengang is tot mislukking gedoemd, daar hij geen rekening houdt met het grote belang van de subjectieve zaken die wij kunnen weten maar niet kunnen meten. Ik heb, bij voorbeeld, mijn vrouw en kinderen lief, en ik voel dat zij van mij houden. Hoe diep die gevoelens van liefde voor elkander zijn kunt u niet meten, maar die liefde is voor ons zeer wezenlijk. Pijn is ook niet makkelijk te

President Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf (rechts) wordt tijdens een vergadering welkom geheten door een ander lid van het quorum, ouderling James E. Faust.

meten, maar is eveneens wezenlijk. Hetzelfde geldt voor geloof in God. Wij kunnen kennis hebben van zijn bestaan zonder deze kennis kwantitatief te kunnen meten. Paulus zegt: „Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.” (Romeinen 8:16.)

Welke grenzen zijn er wat betreft de toewijding van het hart van hen die heiligheid nastreven? Gelukkig is dit een zaak die ieder voor zich moet bepalen. Volmaking wordt echter bereikt door vele dingen te doen, en wij kunnen volmaakt zijn in ons voornemen om alle dingen te doen.

Volgens mij heeft de grote Schepper niet beoogd dat mannen en vrouwen zouden zwelgen in zelfzucht en het bevredigen van de eigen verlangens. Ten slotte staat er „naar Gods beeld schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij hen.” (Genesis 1:27.) „Wat is de mens, dat Gij zijner gedenkt?” vraagt de Psalmist.

„Toch hebt Gij hem bijna goddelijk gemaakt, en hem met heerlijkheid en luister gekroond.

Gij doet hem heersen over de werken uwer handen, alles hebt Gij onder zijn voeten gelegd.” (Psalmen 8:4-7.)

Wat is de norm voor heiligheid? Het antwoord komt uit de Schriften: „Wie is als Gij, . . . Here, . . . heerlijk in heiligheid?” (Exodus 15:11.)

Evenals Stefanus, aanschouwen zij die heiligheid nastreven de heerlijkheid Gods. (Zie Handelingen 7:55.) De zegeningen die bij het nastreven van heiligheid zullen worden ontvangen zijn ten dele door de Heer beschreven:

„Voorwaar, aldus zegt de Here: Het zal geschieden, dat een ieder, die zijn zonden verzaakt, en tot Mij komt, Mijn naam aanroept, Mijn stem gehoorzaamt, en Mijn geboden onderhoudt, Mijn aange-

zicht zal zien, en weten, dat Ik ben.” (Leer en Verbonden 93:1.)

Aan het begin van mijn toespraak had ik het over het visioen van de profeet Joseph met betrekking tot de twaalf apostelen in zijn tijd. Niemand hoeft aan te nemen dat de Twaalf, die de Heiland niet zagen omdat zij hun blik op de grond gericht hielden, op enigerlei wijze in hun werk tekort waren geschoten. Als groep zetten zij hun bediening krachtig en vastberaden voort. Hun moedeloosheid was slechts tijdelijk. Hun werken waren heldhaftig; hun daden stoutmoedig en dapper. De profeet Joseph mocht aan het eind van het bewuste visioen de voltooiing van het werk van de Twaalf zien. Heber C. Kimball schrijft: „Hij (Joseph) bleef kijken totdat zij hun werk hadden volbracht en aankwamen bij de poort van de celestiale stad; daar stond vader Adam, die de poort voor hen opendeed, en hen bij het binnenkomen een voor een omarmde en kuste. Hij (Adam) bracht hen bij de troon van God, waarna de Heiland ieder van hen in zijn armen sloot en kuste en vervolgens in de tegenwoordigheid van God een kroon op het hoofd drukte. . . . De indruk die dit visioen op de geest van broeder Joseph achterliet was zo doordringend, dat hij er bij het navertellen nooit in slaagde zijn tranen te bedwingen.” (Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, blz. 93, 94.)

De waardigheid van het „ik” wordt ten eerste verhoogd door bij het zoeken naar heiligheid omhoog te kijken. Evenals de woudreuzen moeten wij omhoogreiken naar het licht. De belangrijkste bron van licht die wij kunnen leren kennen, is de gave van de Heilige Geest. Deze is de bron van innerlijke kracht en vrede.

Ik heb menselijke waardigheid en eigenwaarde op welsprekende wijze uitgedrukt gezien in het leven van de allernederigsten onder de nederigen, in het leven van de armen, evenals in het leven van mensen met een goede opleiding en welgestelden. Wij kunnen de vruchten van het streven naar heiligheid in hun leven duidelijk zien, daar zij worden uitgedrukt door middel van hun innerlijke waardigheid, en hun gevoelens van zelfrespect en eigenwaarde. Door de mond van Polonius, wijst Shakespeare ons op het volgende:

*„Maar bovenal - wees steeds trouw aan uzelf,
En daaruit volgt, als op de dag de nacht,
Dat gij dan jegens niemand vals kunt zijn.”*

Een gevoel van zelfrespect wordt grotendeels opgebouwd door ons eigen harde werken, onze spaarzaamheid, en door ernaar te streven zo onafhankelijk mogelijk te zijn.

Moge wij allen een gevoel van persoonlijke waarde en waardigheid hebben, ontstaan uit de wetenschap dat ieder van ons een kind van God is, en gesterkt worden in ons streven naar heiligheid door omhoog te kijken. En moge wij bij ons omhoogblikken waardig zijn de inspiratie die voortdurend van God uitgaat te ontvangen, een inspiratie die heilig en werkelijk is, en vaak zeer persoonlijk.

Ik heb een overtuiging aangaande deze zaken ontvangen door middel van heilige influisteringen. Ik weet dat Jezus leeft en aan het hoofd van deze kerk staat, hetgeen ik tot u getuig in de naam van de Heiland, Jezus Christus, amen. □

Wij worden geroepen om het licht te verspreiden

*Ouderling Jacob de Jager
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Geliefde broeders en zusters: eenendertig jaar geleden, op 4 april 1950, verliet ik Nederland om drie jaar lang in opdracht van mijn werkgever in Zuidoost-Azië te werken.

Deze opdracht stelde mij in staat uitgebreid naar verschillende afgelegen eilanden in dat deel van de wereld te reizen, om daar te helpen bij de planning en ontwikkeling van de elektrificatie.

Deze opdracht stelde mij tevens in de gelegenheid met eigen ogen te zien hoe de mensen in dat deel van de wereld na de Tweede Wereldoorlog, een periode van snelle ontwikkeling doormaakten.

De eenvoudige olielampjes met hun klapperolie en pit werden vervangen door elektrisch licht. Met de komst van de elektriciteit op hun eiland, werd voor velen de nacht omgetoverd tot dag, met nieuwe mogelijkheden voor persoonlijke ontwikkeling en ontspanning na zonsopgang. Om dit mogelijk te maken, moesten er centrales worden gebouwd. Er moesten hoogspanningsdraden en

onderstations komen om de stroom bij ieder gezin te brengen.

Ik herinner mij de gelukkige gezichten en de sprankelende ogen van de jongelui, maar ook de dankbare tranen in de ogen van de oude mensen, toen de burgemeester van hun geboortedorp voor de eerste keer de knop van de elektrische verlichting omdraaide. Er volgden goed geplande festiviteiten, met muziek, zang en dans van zonsopgang tot zonsopgang van de volgende morgen.

Er was werkelijk grote blijdschap onder de mensen!

Zesentwintig jaar later, weer op 4 april, werd ik door de Heer uit de wereld geroepen om Hem full-time te dienen; en kort daarop, deze keer als lid van het Eerste Quorum der Zeventig van de kerk, vertrok ik weer naar Zuidoost-Azië, maar nu om een ander licht te verspreiden het licht van het evangelie. En aldus kwam er voor talrijke mensen een andere opmerkelijke verandering in hun leven.

Het licht dat verspreid moest worden werd meegevoerd door een groep toegewijde jonge mannen en vrouwen, die het op zich hadden genomen om het licht van het evangelie bij ieder gezin te brengen waar zij werden binnengelaten. Hun centrales waren de zendingskantoren in Zuidoost-Azië en hun draden waren de gezagslijnen van het priesterschap, zonder welke het systeem nooit zou kunnen functioneren.

Deze zendelingen waren eveneens getuigen van de vreugde en dankbaarheid toen de eerste stralen van het eeuwige licht in het leven van hun bekeerlingen werd gebracht en toen de nieuwe leden op de gezinsavond in hun eigen taal leerden zingen: „Elk ziet schoonheid in het rond, als er liefde heerst.” (*Heilige Lofzangen*, nr. 132.)

Iedere keer dat er een nieuw zendingsgebied wordt ontsloten, er gemeenten van de kerk worden gevestigd, of er ringen van Zion worden georganiseerd, beginnen er heldere lichten te schijnen, hetgeen doet denken aan de woorden van de lofzang:

*De morgen daagt, de nacht vliedt
heen,
Ziet, Zions vaandel wappert fier,
In glorie rijst die schone dag,
Brengt vreugde voor Gods kind'ren
hier.
(Heilige Lofzangen, nr. 113.)*

Broeders en zusters, is dit verspreiden van het licht onder alle volken geen wonder?

Is deze opdracht om contact te leggen met ieder huisgezin met het doel onze medemensen te voorzien van licht, liefde en geluk geen heilige plicht? Vooral wanneer wij weten dat de Heiland heeft gezegd: „Voorwaar zeg Ik tot u allen:

Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natieën moge zijn.” (LV 115:5.)

Wie zijn nu, op deze dag - 4 april 1981 - „u allen”?

Voor zover ik het kan bepalen aan de hand van de zendingsaanbevelingen die dagelijks op de afdeling zendingswerk worden ontvangen, zijn het nog grotendeels de negentienjarige ouderlingen en de eenentwintigjarige zendelingzusters die zich, volgens een reeds langbestaande traditie, aanmelden om als voltijdse zendelingen te dienen.

Er zijn ook getrouwe oudere zusters die, waar zij ook geroepen worden, voortreffelijke zendelingen zijn.

En ten slotte is er een beperkt aantal gepensioneerde echtparen. Ik zeg een beperkt aantal, omdat er heel veel meer gezonde echtparen tussen de zestig en de zeventig zijn die zeer wel werkzaam zouden kunnen zijn in het zendingsveld. Naarmate het werk zich tot de vele volkeren van de aarde blijft uitbreiden, komt er een toenemende behoefte aan echtparen die bereid zijn een voltijdse zending te vervullen. Naast hun primaire opdracht om het evangelie te onderwijzen, kunnen hun bijkomende taken worden opgedragen.

In zendingsgebieden waar, bij voorbeeld, nog geen bekwame leidinggevende broeders en zusters beschikbaar zijn, kunnen zendelingenechtparen worden ingeschakeld om hen op te leiden.

Onder de oudere leden van de kerk hebben wij gepensioneerde kantoorbedienden, boekhouders en zelfs accountants. Echtparen met deze kwalificaties kunnen op de zendingskantoren worden ingezet als zendingssecretarissen of financieel administrateurs. Bovendien bevinden zich onder de oudere echtparen

broeders en zusters die een grote deskundigheid hebben verworven op 't gebied van de genealogie en die hun kennis en ervaring, wanneer hun dat is opgedragen, kunnen gebruiken om genealogische vaardigheden te leren aan de leden in de wijken en gemeenten van de kerk. Verder zijn er ook mogelijkheden tot trouwe dienst bij het opbouwen van het koninkrijk door het evangelie te onderwijzen in een bezoekerscentrum of door het werk op gang te brengen in internationale gebieden die buiten de bestaande zendingsgebieden vallen.

„In tegenstelling tot het vaste beleid bij andere roepingen in het koninkrijk, kunnen echtparen zich aanmelden en hun wens te kennen geven om zes, twaalf of achttien maanden op zending te gaan.”

Onder vele echtparen bestaat echter nog de misvatting dat hun zendingswerk uitsluitend zou bestaan uit het bekeerlingen maken. Ik hoop dat hetgeen ik net heb gezegd hun een beter inzicht heeft gegeven en dat zij de mogelijkheid om te dienen opnieuw in overweging zullen nemen, vooral wanneer zij horen dat echtparen zich, in tegenstelling tot het vaste beleid bij andere roepingen in het koninkrijk, kunnen aanmelden en hun wens te kennen geven om zes, twaalf of achttien maanden op zending te gaan.

Maar velen zeggen: „Broeder de Jager, het valt ons te zwaar om van onze kleinkinderen te scheiden.” Een poos van hun eigen kinderen gescheiden te zijn is schijnbaar geen probleem, maar het afscheid van de kleine Marietje en die schattige kleine Jan, ja, dat lijkt hen echt moeilijk.

Ik heb gehoord van werkelijk geweldige ervaringen van echtparen in het zendingsveld.

Broeder en zuster Ralph Lambert hebben hun zending van anderhalf jaar doorgebracht in het zendingsgebied Tulsa Oklahoma. Toen zij daar in een kleine gemeente werkten, waren er een zuster en haar zoon, die in de tienerleeftijd was, die iedere zondag naar de kerk kwamen. Hoewel de vader van dit gezin wel lid was van de kerk, kwam hij nooit mee.

Voordat hij in Oklahoma met pensioen was gegaan, had hij in Utah gewoond, maar als jonge diaken was hij zo verlegen, dat hij de kerk niet bezocht uit angst dat hem zou worden gevraagd te bidden of een andere opdracht te vervullen.

Zo nu en dan kwam hij jonge zendelingen tegen die met hem spraken over de kerk, maar zij slaagden er nooit in hem weer actief te maken. Broeder en zuster Lambert, die van zijn leeftijd waren en over veel ervaring beschikten, slaagden er echter in een goed contact tot stand te brengen.

Hij begon met zijn vrouw en zoon naar de kerk te komen en er werd nooit druk op hem uitgeoefend om iets te doen waar hij niets voor voelde. Na enige tijd begon hij te vragen wat voor bedrag er werd verwacht als bijdrage aan de begroting van de gemeente. Toen dit hem op liefdevolle wijze werd uitgelegd, overhandigde hij zijn eerste bijdrage.

Ongeveer een maand later, toen de

vastenzondag in aantocht was, vroeg hij hoe het tegenwoordig ging met het betalen van tienden. Het werd hem uitgelegd dat er wat dat betreft niets was veranderd in de vijftig jaar sinds hij in Utah had gewoond! Vervolgens begon hij deze vrijwillige bijdrage aan het koninkrijk te betalen.

Kort daarna zei hij bereid te zijn iedere functie in die kleine gemeente te aanvaarden waarvoor hij zou worden geroepen. Hij werd geordend tot priester, hetgeen hem in staat stelde zijn jongste zoon te ordenen tot priester in het Aäronische priesterschap.

Mettertijd werd hij raadgever in het gemeentepresidium en vorig jaar werd hij geordend tot ouderling, waarna het hele gezin werd verzegeld in de tempel te Salt Lake City.

Ik getuig dat broeder en zuster Lambert en duizenden getrouwe echtparen die in het verleden in het zendingsveld werkzaam zijn geweest en degenen die daar nu werken, uitermate gezegend zullen worden door onze Hemelse Vader en dat zij een grondig begrip hebben verworven van de ware betekenis van deze passage uit de Schriften:

„En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!” (Leer en Verbonden 18:15.)

Ten slotte wil ik u nog deelgenoot maken van één interessante ervaring die broeder en zuster Edwin Q. Cannon te beurt viel toen zij op zending waren in West-Afrika.

Het verhaal betreft een voortreffelijk zwart gezin dat lid is van de kerk, de familie Sampson-Davis, en dat in Ghana in de stad Accra woont.

In het jaar 1963 studeerde broeder Sampson-Davis af in de elektronica aan de Universiteit van Oxford in Engeland, waarna hij een betrekking aanvaardde bij Philips in Eindhoven. Zuster Sampson-Davis kwam over uit Afrika om zich in die stad bij haar man te voegen. Op zekere dag maakte zij kennis met de mormoonse zendingen en ontving een Boek van Mormon en haar eerste les in het pension waar zij toen woonden.

Ik vind het enigszins genant u te moeten vertellen dat de hospita zuster Sampson-Davis onomwonden liet weten dat zij zich verder niet moest inlaten met die mormonen.

De familie Sampson-Davis ging uiteindelijk terug naar Ghana en vijftien jaar later, in 1978, kwam zuster Sampson-Davis weer in contact met de kerk, waarna zij trouw de zondagse vergaderingen begon te bezoeken.

Het gezin maakte kennis met de standaardgesprekken en ontving een sterk getuigenis. Broeder Ted Cannon doopte de moeder, twee zoons en een dochter in een zwembad in Accra.

De oudste jongen, Crosby Sampson-Davis, begon zich voor te bereiden op een zending, hetgeen zijn zendingsoproep eerder dit jaar tot gevolg had. Twee weken geleden verliet ouderling Sampson-Davis het opleidingscentrum voor zendingen om naar het zendingsgebied Manchester Engeland te vertrekken. Een interessante kanttekening is dat de vader een maand voor zijn zoon op zending ging werd gedoopt. Dus nu is het hele gezin in het geloof verenigd!

Broeder en zuster Cannon hebben inderdaad de vruchten van hun arbeid aanschouwd en zij hebben heerlijke herinneringen aan de tijd die zij bij de kinderen

van hun Hemelse Vader in Afrika doorbrachten.

Ik maak u deelgenoot van de ervaringen van deze twee echtparen om u te laten voelen hoe belangrijk zendingswerk voor oudere echtparen is en hoe gezegend zijn zij die bezig zijn met het werk van de Meester.

Als bekeerling tot de kerk getuig ik tot u, dat de mens geen grotere vreugde kan smaken dan betrokken te zijn bij het

brenge van het evangelie aan alle natiën, geslachten, talen en volken.

Ik bid in alle nederigheid dat de geest van het zendingswerk bij ons allen zal zijn in de tijd die voor ons ligt, dat wij een instrument mogen zijn in de hand des Heren, ten einde voorafgaande aan zijn heerlijke wederkomst zijn koninkrijk hier op aarde op te bouwen en dat wij dat mogen doen in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het huwelijk

*Ouderling Boyd K. Packer
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De profeet Jakob voorspelde de vernietiging van een volk omdat zij blind waren voor gewone dingen, „welke blindheid,” zei hij, „ontstond, doordat zij het doel voorbijzagen.” (Jakob 4:14.)

Wij zoeken dikwijls naar dingen die wij niet schijnen te kunnen vinden, terwijl zij binnen handbereik liggen - heel gewone, voor-de-hand-liggende dingen.

Ik wil graag spreken over een heel gewoon woord. Ik heb maandenlang mijn best gedaan - mij werkelijk inspannen - om een manier te vinden om u

dit woord voor te houden zodat u ten eerste doordrongen zult zijn van hetgeen het betekent.

Het woord is *huwelijk*

Ik wou dat ik een prachtig bewerkte kist vóór u kon zetten, precies daar waar zij op de beste manier belicht wordt. Ik zou haar voorzichtig openmaken en eerbiedig het woord - *huwelijk* - ontsluiten.

Misschien zou u dan zien dat het een woord van onschatbare waarde is!

Ik kan het u niet op die manier tonen,

dus zal ik mijn uiterste best doen met gebruik van andere gewone woorden. Het is mijn bedoeling het huwelijk te bevestigen en te steunen, aan te moedigen en te verdedigen.

Tegenwoordig beschouwen velen het als van betrekkelijke waarde, terwijl anderen het als volkomen waardeloos beschouwen.

Ik heb, net als u, de alomtegenwoordige tekens en signalen die zorgvuldig zijn gearrangeerd om ons ervan te overtuigen dat het huwelijk een ouderwetse sta-in-de-weg is, gezien en gehoord.

Er is een gebruik, dat tegenwoordig tamelijk veel voorkomt, waarbij ongehuwde stellen samenwonen - een soort namaakhuwelijk. Zij veronderstellen dat zij alles zullen hebben wat het huwelijk te bieden heeft, zonder de verplichtingen die ermee samengaan. Zij hebben ongelijk!

Hoeveel zij ook hopen te vinden in zo'n soort relatie, zij verliezen altijd meer. Samenwonen zonder huwelijk verwoest iets in allen die zich ermee inlaten. Deugd, zelfrespect en karakterverfijning verkwijnen.

Beweren dat het niet zal gebeuren, kan het verlies niet beletten; en eens verloren, worden deze deugden niet gemakkelijk herwonnen.

Te veronderstellen dat zij op zekere dag misschien terloops hun gewoonten zullen veranderen en onmiddellijk alles kunnen opeisen wat zij hadden kunnen hebben als zij geen aanfluiting van het huwelijk hadden gemaakt, is iets veronderstellen wat niet zal zijn.

Wanneer zij op zekere dag tot zichzelf komen, zullen zij teleurstelling oogsten. Men kan het huwelijk niet verlagen zonder woorden als *jongen, meisje, mannelijkheid, vrouwelijkheid, man, vrouw,*

vader, moeder, baby, kinderen, familie en gezin tegelijkertijd te bezoedelen.

Woorden als *onzelfzuchtigheid* en *opoffering* zullen terzijde worden geworpen. Dan zal zelfrespect verflauwen en de liefde zelf zal niet willen blijven.

Als u in de verleiding bent geweest om een dergelijke relatie aan te gaan of als u op dit moment met iemand samenwoont zonder getrouwd te zijn, ga heen! Onttrek u eraan! Vlucht ervoor! Ga er niet mee door! Of maak er, als dat kan, een huwelijk van.

Zelfs een gammel huwelijk is zinvol

Twee bezoektjes vinden een rustplaatsje aan de voet van een van de standbeelden op Temple Square.

zolang er twee mensen zijn die worstelen om het overeind te houden.

En nu een woord van waarschuwing. Iemand die een huwelijk vernietigt, neemt een verschrikkelijke verantwoordelijkheid op zich. Het huwelijk is heilig! Het moedwillig verwoesten van een huwelijk, uw eigen huwelijk of dat van een ander echtpaar, is aanstootgevend voor onze God. Een dergelijke zaak zal bij de oordelen van de Almachtige niet licht worden beschouwd en zal in het eeuwig bestel niet gemakkelijk worden vergeven.

Bedreig een huwelijk niet en maak het niet kapot. Zet de een of andere teleurstelling in uw eigen huwelijkspartner of het feit dat u door een ander wordt aangetrokken niet om in een rechtvaardiging voor gedrag dat de ondergang zou betekenen voor een huwelijk.

Deze kolossale overtreding legt dikwijls een zware last op de schouders van kleine kinderen. Zij kunnen de zelfzuchtige verlangens van ongelukkige volwassenen, die bereid zijn hun eigen bevrediging te kopen ten koste van de onschuldigen, niet begrijpen.

God Zelf heeft gedecreteerd dat de lichamelijke uitdrukking van liefde, die eenwording van de man en de vrouw waaruit nieuw leven voort kan komen, alleen binnen het huwelijk gerechtvaardigd is.

Het huwelijk is de beschutting waarbinnen gezinnen worden geschapen. Die samenleving die het huwelijk onderschat zaait de wind en zal, mettertijd, de storm oogsten - en daarna, tenzij zij zich bekeert, een holocaust over zich heen halen!

Sommige mensen zijn van mening dat ieder echtpaar moet verwachten dat hun huwelijk zal eindigen met verdriet en een

scheiding, waarbij de verwachtingen en dromen voorbestemd zijn om uiteindelijk op de schroothoop terecht te komen. Er zijn inderdaad huwelijken die doorbuigen, en sommige zullen schipbreuk lijden, maar daarom moeten we ons geloof en vertrouwen in het huwelijk niet verliezen, en er evenmin bang voor worden.

Stukgelopen huwelijken zijn niet typerend.

Bedenk dat moeilijkheden aandacht trekken! Wij bewegen ons voort op de rijksweg, er zijn duizenden auto's die in beide richtingen rijden, maar we letten er nauwelijks op. Mocht er, echter, een ongeluk gebeuren, dan merken we dat gelijk.

Als het nogeens gebeurt, dan krijgen we de foutieve indruk dat er niemand veilig is op de weg.

Eén ongeluk haalt wellicht de voorpagina, terwijl honderdmiljoen auto's die veilig hun bestemming bereiken het vermelden niet waard worden geacht. Schrijvers zijn van mening dat een gelukkig, stabiel huwelijk niet die dramatiek, die strijd vertoont die het „goed doet” in een boek, een toneelstuk of een film. Bijgevolg krijgen we steeds te horen over de verwoeste huwelijken en verliezen we ons perspectief.

Ik geloof in het huwelijk. Ik geloof dat het hét ideale patroon is voor het menselijk bestaan. Ik weet dat het door God werd verordeneerd. De beperkingen die eraan verbonden zijn, zijn bedoeld ter bescherming van ons geluk.

Ik ken geen beter tijdstip in de gehele geschiedenis van de wereld voor een jong stel dat de juiste leeftijd heeft en voorbereid is en dat van elkaar houdt, om aan een huwelijk te denken. Er is geen betere tijd, want dit is *uw* tijd.

Ik weet dat dit zeer moeilijke tijden zijn. De moeilijkheden waar wij nu mee te kampen hebben hebben een ernstige terugslag op het huwelijk.

Verlies uw geloof in het huwelijk niet. Zelfs niet wanneer u het verdriet van een echtscheiding heeft moeten meemaken en omgeven bent met de brokken van een stukgelopen huwelijk.

Wanneer u trouw bent gebleven aan uw beloften en uw partner niet, bedenk dan dat God over ons waakt. Op zekere dag, wanneer al de dagen voorbij zijn gegaan, zal er schadeloosstelling zijn. Zij die de zedenwet hebben onderhouden en trouw zijn geweest aan hun verbonden, zullen gelukkig zijn en de anderen niet.

Sommige huwelijken hebben schipbreuk geleden ondanks alles wat een van de partners kon doen om het huwelijk te redden. Hoewel er fouten door beide partijen gemaakt kunnen zijn, veroordeel ik niet de onschuldige partner, die lijdt ondanks alles waar hij of zij naar streefde en wat hij of zij heeft gedaan om het huwelijk in stand te houden.

En tegen u zeg ik, verlies uw geloof in het huwelijk op zich niet. Zorg dat uw teleurstelling u niet bitter of cynisch maakt of u ertoe brengt onwaardig gedrag te rechtvaardigen.

Blijf ook in het huwelijk geloven, als u niet in de gelegenheid bent geweest om te trouwen of uw partner u door de dood ontnomen is.

Enige jaren geleden verloor een van mijn collega's zijn geliefde vrouw. Zij stierf na een kwijnende ziekte en hij moest hulpeloos toekijken terwijl de artsen alle hoop lieten varen.

Op zekere dag tegen het einde, vertelde zij hem dat zij wilde dat hij na haar dood weer zou trouwen en dat hij er niet te lang mee moest wachten. Hij stribbelde

tegen! De kinderen waren haast volwassen en hij zou de rest van de weg wel alleen afleggen.

Zij wendde haar gezicht af, begon te huilen en zei: „Ben ik zo'n mislukking geweest dat je, na al onze jaren samen, liever niet getrouwd wilt zijn? Heb ik 't er zo slecht afgebracht?”

Mettertijd kwam er een ander en hun gezamenlijk bestaan heeft zijn geloof in het huwelijk opnieuw bevestigd. En ik heb 't gevoel dat zijn eerste dierbare vrouw de tweede, die de plaats innam die zij niet kon blijven bezetten, uitermate dankbaar is.

Het huwelijk, met al zijn zoete vervulling, met al zijn vreugde en liefde, is nochtans veilig. In het huwelijk kunnen

„Men kan het huwelijk niet verlagen zonder woorden als jongen, meisje, mannelijkheid, vrouwelijkheid, man, vrouw, vader, moeder, baby, kinderen, familie en gezin te bezoedelen.”

alle waardige verlangens van de menselijke ziel, alles wat fysiek en emotioneel en geestelijk is, worden vervuld.

Het huwelijk is niet zonder vele soorten beproevingen. Door deze beproevingen worden de deugd en kracht als het ware in een smeltoven gesmeed. Dit temperen, dat plaatsvindt in het huwelijk en het gezinsleven, brengt mannen en vrouwen

voort die eenmaal verhoogd zullen worden.

God heeft verordineerd dat het leven dient te ontstaan binnen de bescherming van het huwelijk, bevrucht middels een opperste uiting van liefde en gevoed en gekoesterd met die hogere liefde die altijd gepaard gaat met opoffering.

Het huwelijk biedt door het hele leven heen vervulling - in de jeugd en jonge liefde, bij de trouwerij en op de huwelijksreis, met de komst van kleine kinderen en in de jaren dat zij worden grootgebracht. Dan komen de gouden jaren wanneer de kinderen het nest verlaten om er zelf een te bouwen, waarna het gebeuren zich herhaalt, zoals God het heeft verordineerd.

In de kerk weten wij dat het huwelijk nog een dimensie heeft. Deze kennis is ons door openbaring gegeven. Deze heerlijke, verheven waarheid leert ons dat het huwelijk bedoeld is om eeuwig te zijn. Er zijn verbonden die wij, mits daartoe bereid, kunnen sluiten en banden die wij, mits daartoe waardig, kunnen verzegelen, die het huwelijk veilig en onverbroken door de sluier van de dood heen zullen bewaren.

De Heer heeft gezegd: „Want zie, dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.” (Mozes 1:39.)

Het uiteindelijke doel van alle activiteit in de kerk is dat een man en zijn vrouw, samen met hun kinderen, thuis gelukkig kunnen zijn en dat het gezin in alle eeuwigheid kan blijven bestaan. Alle christelijke leer is geformuleerd ten einde de enkeling en het gezin te beschermen. De volgende regels drukken ten dele de plaats van het huwelijk in de eeuwige vooruitgang van de mens uit:

*Wij hebben in ons een gloeiende vlam,
Een licht om lichten te doen branden,
Het heilige vuur van het leven zelf,
Dat, zo het wordt misbruikt,
Een smeulende, verstikkende wolk,
Van verdriet en smart ontsteekt,
Maar als het volgens de wet gebruikt
wordt, baart deze macht
Een leven, een gezin en geluk.*

*Verleiders uit het donkerste rijk
Trachten deze macht te doen ontwaarden
Door goddeloze en verspillende daden,
Tot de komst van het uur
Voor oordeel en vergelding,*

*Wanneer bitt're tranen worden vergoten
Over eens bezeten macht om leven te
koesteren
Die nu verdwenen is en dood.*

*Ik weet dat deze macht een sleutel is,
Ja, een sleutel tot Gods eigen plan
Dat het eeuw'ge leven en
Onsterf'lijkheid van de mens
verschaffen kan.*

*Het huwelijk is de smeltkroes
Waarin 's levens elementen zich
verenigen,
Waar sterf'lijke tempels binnen dat
Godd'lijk plan worden ontvangen.*

*Dan kunnen de geest'lijke kind'ren
onzer God*

*Door de sterfelijke geboorte komen
Om te kiezen, te worden beproefd -
Het doel van ons verblijf op aard'.
Hier staan goed en kwaad gelijk
geschaard*

*Ten overstaan van de soevereine vrije
keus.*

*Zij die het rechtvaardige pad verkiezen
Zullen door de sluier gaan, terugkeren
tot God.*

*Als gave van God, voorziet het plan
erin*

*Dat stervelingen in aardse
omstandigheden
Macht, hemelse macht, wordt
geschonken,
Om hun liefde te delen en een levend
kind,
Een levende ziel, gelijkenis van de mens
En van de Godheid te helpen scheppen.
Hoe wij deze godd'lijke gave
beschouwen
Bepaalt onze koers, ons lot!*

Eeuwige liefde, eeuwig huwelijk, eeuwig
nakomelingschap! Dit ideaal, dat voor
velen nieuw is, kan, wanneer het aan-

dachtig wordt overwogen, een huwelijk
sterk en veilig houden. In geen enkele
band schuilen grotere mogelijkheden
voor de verhoging van een man en een
vrouw dan in het huwelijksverbond.
Geen enkele verplichting in de samenle-
ving of in de kerk kan het qua belang-
rijkheid vervangen.

Ik dank God voor het huwelijk. Ik dank
God voor tempels. Ik dank God voor de
heerlijke verzegelende macht, die macht
die alles wat ons is gegeven te boven
gaat, waardoor ons huwelijk eeuwig kan
worden. Dat wij deze goddelijke gave
waardig mogen zijn, bid ik in de naam
van Jezus Christus, amen. □

De terugkeer van Israël tot hun erflanden

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Geliefde broeders en zusters, ik weet
zeker dat wij allemaal doordrongen zijn
van het feit dat wij leven in de bedeling
van de volheid der tijden, die haar
hoogtepunt zal vinden in de wederkomst
van de Heiland.

Onder de voorspelde tekenen van zijn
wederkomst, was de herstelling van de
kerk van Jezus Christus, en de verwezen-
lijking daarvan is iets waarvan wij
getuigen zijn; een ander teken zal de
vestiging van Zion in Amerika zijn; en

een derde is de voorspelling dat de kinderen van Israël zullen terugkeren tot hun erflanden.

Er is onlangs veel belangstelling voor deze derde voorspelling ontstaan vanwege de inwijding van de Orson Hyde Gedenktuin in Jeruzalem en het diplomatieke gemanoeuvreren van de betrokken natiën over het Heilige Land. Tegen deze achtergrond is het voor mij interessant geweest, en naar mijn mening zal het voor ons allemaal interessant en leerzaam zijn, om te letten op hetgeen in het Boek van Mormon staat over de terugkeer van de kinderen Israëls tot hun erflanden en over de wederkomst van de Heiland.

Spoedig na de aankomst van Lehi en zijn gezelschap in het beloofde land (omstreeks 580 v. Chr.) schrijft Nephi over de toekomstige geboorte, bediening en kruisiging van Christus, en daarna gaat hij als volgt verder:

„En betreffende degenen, die te Jeruzalem zijn, zegt de profeet: Zij zullen door alle volkeren worden gekastijd, omdat zij de God van Israël kruisigen, hun hart van Hem afwenden en tekenen en wonderen en de macht en heerlijkheid van de God Israëls verwerpen.

En omdat zij hun hart afwenden, en de Heilige Israëls hebben versmaad, zegt de profeet, zullen zij in het vlees rondlopen en omkomen, en een aanfluiting en een schimpnaam worden en onder alle natiën worden gehaat.

Niettemin, wanneer die dag komt, zegt de profeet, dat zij niet langer hun hart van de Heilige Israëls afwenden, zal Hij de verbonden indachtig worden, die Hij met hun vaders maakte.

Ja, dan zal Hij de eilanden der zee gedenken; ja, en al het volk, dat van het huis Israëls is, zal Ik inbrengen, zegt de

Here, van de vier windstreken der aarde, naar de woorden van de profeet Zenos.” (1 Nephi 19:13-16.)

Eerder, voor zij de oceaan waren overgestoken, had Nephi zijn broers gespro-

De profetieën „maken het volkomen duidelijk dat de terugkeer van Israël tot hun erflanden hun aanvaarding van Jezus Christus als hun Verlosser zal aankondigen.”

ken „aangaande de herstelling der Joden in de laatste dagen.

En ik legde hun de woorden van Jesaja voor omtrent de herstelling van de Joden, of van het huis Israëls; nadat zij waren hersteld, zouden zij niet meer worden beschaamd gemaakt, noch opnieuw worden verspreid.” (1 Nephi 15:19, 20.)

Ongeveer vijftienvintig jaar later, zegt Nephi's broer, Jakob, sprekend over de inwoners van Jeruzalem: „dat de Here . . . Zich in het vlees aan hen zou openbaren; en nadat Hij zich had geopenbaard, zouden zij Hem geselen en kruisigen, volgens de woorden van de engel, die mij dit mededeelde.

En ziet, nadat zij hun hart hebben verstokt en zich hardnekkig tegen de Heilige Israëls hebben getoond, zullen de oordelen van de Heilige Israëls op hen komen. En de dag komt, dat zij zullen worden geslagen en gekweld.

Daarom, nadat zij her- en derwaarts zijn

President Spencer W. Kimball begroet leden van de Raad der Twaalf.

gedreven, want zo zegt de engel, zullen velen in het vlees worden gekweld, maar wegens de gebeden der gelovigen zal het niet worden toegelaten, dat zij omkomen; zij zullen worden verspreid, geslagen en gehaat; toch zal de Here hun genadig zijn, zodat, wanneer zij hun Verlosser leren kennen, zij wederom in de landen hunner erfenis zullen worden vergaderd.” (2 Nephi 6:9-11.)

Later voegt Jakob daaraan toe:

„Nu, mijn geliefde broeders ik heb u deze dingen voorgelezen, opdat gij bekend mocht zijn met de verbonden, die de Here met het ganse huis Israëls heeft gemaakt -

Dat Hij door de mond Zijner heilige profeten tot de Joden heeft gesproken, zelfs vanaf het begin af, van geslacht op geslacht, totdat de tijd komt, dat zij

weder in de ware kerk en kudde Gods zullen worden opgenomen; wanneer zij weder huiswaarts zullen worden vergaderd naar de landen hunner erfenis, en in al hun landen van belofte zullen wonen.” (2 Nephi 9:1, 2.)

„Doch ziet, aldus zegt de Here God: Wanneer de dag komt, dat zij in Mij zullen geloven, dat Ik de Christus ben, dan ben Ik door het verbond met hun vaders gebonden, dat zij in hun sterfelijk leven hier op aarde naar de landen hunner erfenis zullen worden teruggebracht.

En het zal geschieden, dat zij na hun langdurige verstrooiing zullen worden bijeenvergaderd van de eilanden der zee en van de vier delen der aarde, en de niet-Joodse natiën zullen groot zijn in Mijn ogen, zegt God, om hen naar de landen

hunner erfenis te voeren.” (2 Nephi 10:7, 8.)

Tegen het einde van zijn leven zegt Nephi bij de voorspelling van de toekomst van de Joden, dat de Joden, na de kruisiging en opstanding van Jezus Christus, „onder alle natiën (zullen) worden verstrooid; ook Babylon zal worden verwoest; daarom zullen de Joden door andere natiën worden verstrooid. Vóór de geboorte van Christus was het natuurlijk Babylon dat de Joden had verstrooid.

En nadat zij zijn verspreid, en de Here God hen vele geslachten lang door andere natiën heeft getuchtigd, ja, zelfs van geslacht op geslacht, totdat zij zullen worden bewogen om in Christus, de Zoon van God, en de verzoening te geloven, die voor de gehele mensheid oneindig is - en wanneer die dag zal komen, dat zij in Christus zullen geloven, en de Vader in Zijn naam zullen aanbidden met een zuiver hart en reine handen, en niet langer naar een andere Messias zullen uitzien, dan zal te dien tijde de dag komen, dat zij noodzakelijkerwijze in deze dingen zullen geloven. En de Here zal ten tweeden male Zijn hand uitstrekken om Zijn volk uit zijn verloren en gevallen staat op te richten.” (2 Nephi 25:15-17.)

In het twintigste hoofdstuk van 3 Nephi, heeft de verrezen Jezus, sprekende over onze tijd, wanneer het evangelie onder de niet-Joden zou worden hersteld, zoals inderdaad is geschied, gezegd: „Wanneer zij (de niet-Joden) de volheid van Mijn evangelie zullen hebben ontvangen, zal Ik, als zij hun hart tegen Mij verstokken . . .

. . . het verbond gedenken, dat Ik met Mijn volk heb gemaakt; en Ik heb een verbond met hen gesloten, dat Ik hen in

de door Mij bestemde tijd zou bijeenbrengen, dat Ik hun wederom het land van hun vaders als hun erfenis zou geven, dat het land van Jeruzalem is, dat voor hen eeuwig het beloofde land is, zegt de Vader.

En de tijd zal komen, dat de volheid van Mijn evangelie hun zal worden gepredikt;

En zij zullen in Mij geloven, dat Ik Jezus Christus ben, de Zoon van God, en zij zullen in Mijn naam tot de Vader bidden.

Dan zullen hun wachters hun stem verheffen, en te zamen zullen zij jubelen; want zij zullen oog in oog zien.

Dan zal de Vader hen wederom bijeenvergaderen, en hun Jeruzalem als het land van hun erfenis geven.

Dan zullen zij van vreugde juichen - Zingt te zamen, gij woeste plaatsen van Jeruzalem; want de Vader heeft Zijn volk getroost, Hij heeft Jeruzalem verlost . . .

Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, al deze dingen zullen stellig komen, zoals de Vader Mij heeft geboden. Dan zal dit verbond, dat de Vader met Zijn volk heeft gesloten, in vervulling gaan; en zal Jeruzalem wederom door Mijn volk worden bewoond en het zal hun erfland zijn.” (3 Nephi 20:28-34, 46.)

„En voorwaar zeg Ik u,” heeft de Heiland tot de Nephieten gezegd: „Ik geef u een teken, zodat gij de tijd moogt weten, wanneer deze dingen nabij zullen zijn . . .

En te dien dage zal het werk van de Vader beginnen, ja, wanneer dit evangelie onder het overblijfsel van dit volk zal worden gepredikt. Voorwaar zeg Ik u, te dien dage zal het werk van de Vader onder alle verstrooiden van Mijn volk aanvangen, ja, namelijk onder de stam-

men, die verloren zijn geweest, die de Vader uit Jeruzalem heeft weggevoerd. Ja, en dan zal de Vader het werk onder alle verstrooiden van Mijn volk aanvangen om de weg te bereiden, waarlangs zij tot Mij mogen komen, zodat zij de Vader in Mijn naam zullen kunnen aanroepen.

Ja, dan zal de Vader het werk onder alle natiën aanvangen om de weg te bereiden, waarlangs Zijn volk huiswaarts moge worden geleid, naar het land hunner erfenis." (3 Nephi 21:1, 26-28.) Bij het voltooiën van zijn verkorte verslag van de bediening van Christus onder de Nephieten, heeft Mormon gezegd:

„En nu, ziet, ik zeg u, dat wanneer de Here het in Zijn wijsheid dienstig zal achten, dat deze woorden volgens Zijn woord tot de niet-Joden zullen komen, gij dan moogt weten, dat het verbond, dat de Vader met de kinderen van Israël heeft gemaakt met betrekking tot hun terugkeer naar de landen hunner erfenis, reeds in vervulling begint te gaan.

En gij moogt weten, dat de woorden des Heren, die door de heilige profeten zijn gesproken, alle zullen worden vervuld; en gij behoeft niet te zeggen, dat de Here Zijn komst tot de kinderen van Israël vertraagt.

En gij behoeft niet in uw hart te overleggen, dat de woorden, die zijn gesproken, ijdel zijn, want ziet, de Here zal Zijn verbond gedenken, dat Hij met Zijn volk van het huis Israëls heeft gemaakt . . .

Ja, en gij behoeft niet langer de Joden, noch enigen van het overblijfsel van het huis Israëls uit te jouwen, noch te versmaden, noch de spot met hen te drijven; want ziet, de Here gedenkt Zijn verbond met hen, en Hij zal met hen

doen, volgens hetgeen Hij heeft gezworen." (3 Nephi 29:1-3, 8.)

Aan het slot van het verslag dat Moroni in de heuvel Cumorah zou begraven, en dat Joseph Smith 1400 jaar later tevoorschijn zou brengen, heeft Mormon geschreven:

„Nu, deze dingen zijn aan het overblijfsel van het huis van Jakob geschreven . . . en ze moeten in des Heren hoede worden verborgen, opdat ze in de door Hem bestemde tijd mogen voortkomen. . . .

En ziet, ze zullen tot de ongelovigen onder de Joden gaan; en ze zullen met deze bedoeling gaan - dat zij mogen worden overtuigd, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de Levende God; opdat de Vader door Zijn Meestgeliefde Zijn groot en eeuwig doel zal kunnen bereiken, door het terugleiden van de Joden, of van het ganse huis Israëls, tot het land hunner erfenis, dat de Here, hun God, hun ter vervulling van Zijn verbond heeft gegeven." (Mormon 5:12, 14.)

Deze voorspellingen door de profeten uit het Boek van Mormon maken het volkomen duidelijk dat de terugkeer van het huis van Israël tot hun erflanden hun aanvaarding van Jezus Christus als hun Verlosser zal aankondigen. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus, amen. □

Rapport van het kerkelijk verificatiecomité

*Voorgelezen door Wilford G. Edling
Voorzitter van het kerkelijk verificatiecomité*

Wij hebben het financieel jaarverslag van de kerk per 31 december 1980 gecontroleerd, alsmede de financiële handelingen in het op die datum afgesloten jaar. De door het comité gecontroleerde financiële verslagen en handelingen omvatten de algemene gelden van de kerk en van andere gecontroleerde organisaties, waarvan de boeken worden bijgehouden door de Afdeling Financiën van de kerk. Wij hebben de begroting, de boekhouding en de toegepaste verificatiemethoden onderzocht, alsook de wijze waarop geld wordt ontvangen en uitgaven worden geregeld. Wij hebben vastgesteld dat de uitgaven van algemene gelden van de kerk door het Eerste Presidium en door begrotingsprocedures zijn gefiatteerd. De begroting is gefiatteerd door het comité tiendenbesteding, bestaande uit het Eerste Presidium, de Raad der Twaalf en de Presiderende Bisschop. Het begrotings- en bestedingscomité voert, in wekelijkse vergaderingen, het beheer over het besteden van bedragen die onder de begroting vallen.

De Afdeling Financiën en de andere afdelingen van de kerk maken gebruik

van moderne boekhoudtechnieken om gelijke tred te houden met de snelle uitbreiding van de kerk en de veranderende elektronische verwerking van gegevens. Het verificatiecomité en de juridische afdeling zijn voortdurend attent op zaken die verband houden met het belasten van kerken door de federale overheid, de afzonderlijke staten en door buitenlandse overheden.

De verificatie-afdeling, die losstaat van alle andere afdelingen, treedt op in de driedelige capaciteit bij het verrichten van financiële verificaties, operationele verificaties en verificaties van de computersystemen die door de kerk gebruikt worden. Deze diensten vinden op een continubasis plaats en omvatten alle afdelingen van de kerk, andere door de kerk geleide organisaties (waarvan de boeken worden bijgehouden door de Afdeling Financiën), en wereldomvattende werkzaamheden zoals zendingsgebieden, financiële centra en afdelingsactiviteiten die in het buitenland plaatsvinden. De omvang van de verificatie-afdeling bij het beschermen van de middelen van de kerk neemt toe in verhouding tot de groei en de zich

uitbreidende activiteiten van de kerk. De verificatie van plaatselijke financiën van wijken en ringen is opgedragen aan ringverificateurs. Naamloze of besloten vennootschappen die eigendom zijn van de kerk, of waarin de kerk een meerderheidsbelang heeft, worden, voor zover de boekhouding niet door de Afdeling Financiën wordt verricht, geverifieerd door erkende accountantsbureaus of overheidsinstellingen.

Gebaseerd op onze inspectie van het financieel jaarverslag en andere verificatiegegevens, alsmede op onze bestudering van de boekhoud- en verificatiemethoden waardoor toezicht op de financiële handelingen wordt gehouden, en voorts door voortdurend contact met de

financiële, de verificatie- en de juridische afdelingen, zijn wij van mening dat de algemene gelden van de kerk, die gedurende het jaar 1980 werden ontvangen en uitgegeven, correct zijn verantwoord en in overeenstemming met de hierin voorgeschreven procedures.

Met de meeste hoogachting,

*Het kerkelijk
verificatiecomité*

Wilford G. Edling
David M. Kennedy
Warren E. Pugh
Merril J. Bateman
Ted E. Davis □

Statistiek 1980

*Voorgelezen door Francis M. Gibbons
Secretaris van het Eerste Presidium*

Ter kennisneming van de leden der kerk heeft het Eerste Presidium het volgende statistische overzicht uitgegeven betreffende de groei en toestand van de kerk per 31 december 1980

(Ledentalcijfers zijn schattingen gebaseerd op rapporten over het jaar 1980 die voorafgaande aan de conferentie beschikbaar waren.)

Kerkelijke units

Aantal ringen in Zion 1218

Aantal voltijdse zendingsgebieden 188
Aantal wijken 7868
Aantal zelfstandige gemeenten in ringen 2456
Aantal gemeenten in zendingsgebieden 2267
(Deze cijfers geven een groei aan van 1105 wijken en gemeenten in 1980)
Aantal landen met georganiseerde wijken of gemeenten 83

Ledental

Totaal aantal leden volgens opgave van ringen, zendingsgebieden en

kerkelijke kantoren per ultimo
1980 4.638.000

Groei van de kerk over 1980

Kinderen gezegend 103.000
Ingeschreven kinderen
gedoopt 65.000
Bekeerlingen gedoopt 211.000
(Het aantal gedoopte bekeerlingen is
een schatting gebaseerd op
rapporten over 1980 ontvangen op
het hoofdkantoor van de kerk
voorafgaande aan de conferentie.)

Geboorte - huwelijk - overlijden

Aantal geboorten per duizend
leden 28,2
Aantal personen gehuwd per duizend
leden 12,2
Aantal sterfgevallen per duizend
leden 3,9

Genealogical Society

Aantal namen vrijgegeven voor
tempelverordeningen ... 5.414.600

Tempels

Aantal voltrokken endowments:
Voor de levenden 52.000
Voor de doden 3.962.000
Aantal in gebruik zijnde tempels .. 19
Aantal geplande of in aanbouw zijnde
tempels 8
(Er zijn in 1980 89.100 endowments
méér verricht dan in 1979.)

Priesterschap

Diakenen 156.000
Leraren 122.000
Priesters 2300
Ouderlingen 382.000
Zeventigen 30.000
Hogepriesters 157.000
(Een geschatte toename van 42.000

priesterschapsdragers gedurende
1980.)

Voltijdse zendelingen 29.953

Kerkelijk onderwijs

Totaal aantal ingeschrevenen voor het
schooljaar 1979/1980:
Seminaries en instituten met inbegrip
van bijzondere
programma's: 309.000
Kerkelijke scholen, colleges en
voortgezet onderwijs 75.000

Welzijnszorg

Aantal personen bijgestaan met
contanten of goederen ... 160.600
Aantal personen bijgestaan door de
HLD Sociale Dienst 51.600
Aantal personen aan werk
geholpen 26.400
Aantal manwerkdagen geschonken
aan de welzijnszorg 527.900
Uit magazijnen verstrekte goederen in
kilogrammen 16.054.863,6

Vooraanstaande leden die in de loop van het jaar zijn overleden:

Ouderling William H. Bennett,
rustend lid van het Eerste Quorum der
Zeventig, William Pakimana Taurima,
president van de Ring Gisborne
Nieuw-Zeeland; Thomas Lee
Chappell, president van de Ring Loa
Utah; Donald Leon Hansen, president
van de Ring San Bernardino
Californië-Oost; Clara Alberta Wright
Moyle, weduwe van Henry D. Moyle,
voormalig eerste raadgever in het
Eerste Presidium; Betsy Hollings
Richards, weduwe van George F.
Richards, voormalig president van het
Quorum der Twaalf; Edgar B.
Brossard, destijds 36 jaar lang lid van
de United States Tariff Commission;

Leona Holbroek, presidente van de American Association for Health, Physical Education, and Recreation, voormalig lid van het U.S. Olympic Committee en deelnemster aan de International Olympic Academy; Junius M. Jackson, voormalig

president van de Genealogical Society; Pearl B. Johnson, voorheen meer dan 40 jaar lang secretaresse van de leden van het Eerste Presidium of het Quorum der Twaalf en voormalig lid van het algemeen bestuur van Jongevrouwen. □

Het document met betrekking tot Joseph Smith III en de sleutels van het koninkrijk

*Ouderling Gordon B. Hinckley
van de Raad der Twaalf Apostelen*

Namens ons allemaal wil ik broeder Angel Abrea verwelkomen. Hij is al vele jaren een geweldig én trouw én toegewijd leider van de kerk in Argentinië en zijn invloed is niet alleen daar, maar in heel Zuid-Amerika gevoeld.

Vanmiddag zou ik graag wat willen zeggen over het afschrift van een zegen dat kort geleden is ontdekt en die volgens de gegevens op 17 januari 1844 door Joseph Smith aan zijn elfjarige

zoon is gegeven. Dit afschrift heeft de laatste tijd veel aandacht van de media gekregen. Het document is ontegenzeggelijk geschreven door Thomas Bullock, die als secretaris van de profet fungeerde.

Onze geschiedkundige afdeling heeft er de hand opgelegd omdat het een gedeelte van haar taak is alle mogelijke artikelen die met de vroege geschiedenis van de kerk te maken hebben aan te schaffen.

Wij hebben besloten de ontdekking volledige publiciteit te geven, hoewel we ervan overtuigd waren dat de critici met weinig feitenkennis van de kerkgeschiedenis deze gelegenheid zouden aangrijpen om een zwakke plek te suggereren in onze gezagslijjn.

Bovendien - en dat is uitermate belangrijk - zagen wij aan de inhoud van het document dat het een vaderlijke zegen was met grote waarde voor de Gereorganiseerde Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, daar hun presidenten rechtstreekse afstammelingen van Joseph Smith zijn. Het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf besloten daarom de Gereorganiseerde Kerk het document aan te bieden.

De functionarissen van deze kerk lieten zich waardierend uit over dit gebaar en lieten blijken dat zij het document alleen zouden aanvaarden als zij ons daarvoor een waardevol document mochten teruggeven. De uitwisseling heeft op 19 maart jongstleden plaatsgevonden.

Het is niet mijn bedoeling oude strijdvragen op te rakelen, maar voor degenen die vinden dat het document een schaduw werpt op onze beginselen inzake de gezagslijjn van de kerk via de Raad der Twaalf Apostelen, wil ik een overzicht geven van enkele feiten die betrekking hebben op dit document en de geschiedenis van de periode waarmee zij verband houden, en dan besluiten met enkele conclusies die uit deze omstandigheden getrokken kunnen worden.

Ten eerste moet er worden vastgesteld dat dit document een afschrift is van een zegen. Het is geen verslag van de ordening tot een ambt. Uiteindelijk heeft de ontvanger van deze zegen, Joseph Smith III, zelf in 1893 voor een rechtbank in Kansas verklaard: „Ik heb niet beweerd

dat ik door mijn vader geordend was; ik heb die verklaring niet afgelegd. Ik ben niet door mijn vader tot zijn opvolger geordend: volgens hetgeen ik versta onder het woord *ordenen*. Het is niet waar. Ik heb een zegen van hem gekregen en ik ben aangewezen, ja, in zekere zin uitgekozen . . . ”

Verder moet in aanmerking genomen worden dat Joseph Smith bij verschillende gelegenheden een aantal mannen of groepen mannen had aangewezen als zijn mogelijke opvolgers, waaronder zijn broer Hyrum, Sidney Rigdon, Oliver Cowdery, David Whitmer en zijn zoon Joseph Smith III en zelfs zijn ongebooren zoon David; en - wat het belangrijkste is een aantal malen de Raad der Twaalf Apostelen.

Het was niet ongebruikelijk dat een vader zijn zoon een dergelijke zegen gaf. Orson Pratt, een apostel, zegende zijn zoon eveneens in de hoop dat hij tot de leiders van de kerk zou gaan behoren. Brigham Young en anderen zegenden hun zoons evenzo.

In de kerk erkennen wij het feit dat alle zegens die middels het gezag van het priesterschap worden gegeven op twee voorwaarden worden vervuld: ten eerste waardigheid en getrouwheid van de ontvanger, en ten tweede de overheersende wil en wijsheid van God.

Iedereen die onze geschiedenis bestudeert weet dat wij het standpunt hebben gehandhaafd en zijn blijven volhouden dat de sleutels en het gezag van het priesterschap - het gezag dat noodzakelijk is, wil er een ware kerk van Jezus Christus zijn - in het prille begin van de kerk al zijn gegeven aan de Raad der Twaalf, zodat het gezag bij het overlijden van de president aanwezig zou blijven en op rechtmatige en juiste wijze

Een jeugdkoor dat op een vergadering zingt.

zou worden doorgegeven zo lang de kerk zou blijven bestaan.

In de grote openbaring over het priesterschap, die wij als afdeling 107 uit de Leer en Verbonden kennen en die op 28 maart 1835 is ontvangen en vastgelegd, spreekt de Heer, bij voorbeeld, over het besturen van zijn kerk en na over het presidium te hebben gesproken zegt Hij over de Twaalf: „Zij vormen een Raad in gezag en macht gelijkwaardig aan de drie eerder genoemde presidenten.” (Leer en Verbonden 107:24.)

Twee jaar later, op 23 juli 1837, werd dit beginsel nogmaals door middel van openbaring bevestigd: „Want aan u, de Twaalf, en aan hen, het Eerste Presidium, die met u zijn aangesteld tot uw raadgevers en uw leiders, is voor de laatste dagen en voor de laatste maal de macht van het priesterschap gegeven.” (Leer en Verbonden 112:30.)

Op 19 april 1841 heeft de Heer nogmaals door middel van Joseph Smith gesproken: „Ik geef u Mijn dienstknecht Brig-

ham Young tot president over de reizende raad der Twaalfen; welke Twaalf de sleutelen dragen om het gezag van Mijn koninkrijk toegang te verlenen tot de vier hoeken der aarde, en om daarna Mijn woord tot ieder scheepsel te zenden.” (Leer en Verbonden 124:127-128.) In een verslag van een bijzondere conferentie gehouden op 16 augustus 1841 in Nauvoo staat: „De tijd was gekomen waarop de Twaalf moest worden geroepen om hun plaats naast het Eerste Presidium in te nemen . . . en te helpen om het koninkrijk zegevierend over de landen te verspreiden . . .

Het voorstel dat de conferentie haar goedkeuring zou hechten aan de instructies van president Smith met betrekking tot de Twaalf en dat zij dienovereenkomstig de plichten van hun ambt waarnemen, werd gesteund en aangenomen”.

Het is overduidelijk dat de Heer de Raad der Twaalf met Brigham Young als president naast Joseph Smith heeft geplaatst en hen de sleutels en het gezag heeft gegeven om de kerk onder leiding van de levende profeet te doen groeien en om haar na zijn dood te besturen. De openbaringen die ik zo juist heb voorgelezen en de notulen van de vergadering in Nauvoo zijn drie tot negen jaar vóór de zegen waarover wij nu spreken, vastgelegd.

De winter van 1843-1844 was voor Nauvoo een tijd van grote spanning. De vijanden beraamden de vernietiging van de kerk. Joseph heeft in die winter de Twaalf een aantal malen in de bovenkamer van zijn winkel aan de Water Street in Nauvoo bijeengeroepen. Onze archieven bevatten een aantal documenten die deze vergaderingen bevestigen en vermelden wat er besproken werd. Ik heb

slechts tijd om iets uit een van die verslagen van een aanwezige te citeren. Er zijn er veel. Deze broeder schrijft over Joseph Smith:

„Deze geweldige en goede man werd geïnspireerd om de Twaalf voor zijn dood van tijd tot tijd bijeen te roepen en hen te onderwijzen in alles wat betrekking heeft tot het koninkrijk, de verordeningen en de regering van God. Hij heeft dikwijls gezegd dat hij bezig was de fundering te leggen, maar dat de Twaalf het gebouw zouden moeten afmaken. Hij heeft gezegd: ‚Ik weet niet waarom; maar om een of andere reden word ik gedwongen om mijn voorbereiding sneller af te werken en alle verordeningen, sleutels, verbonden, endowments en verzegelende verordeningen van het priesterschap op de Twaalf te bevestigen . . . want, heeft hij gezegd, de Heer staat op het punt de last op uw schouders te leggen en mij even te laten rusten; en als zij mij vermoorden . . . zal het koninkrijk van God voortgaan, want ik heb nu het werk beëindigd dat mij is opgedragen door u alle dingen voor de opbouw van het koninkrijk toe te vertrouwen volgens het hemelse visioen en de methode die mij uit de hemel is getoond.,, (Parley P. Pratt, „Proclamation”, Millennial Star, 5 [March 1845]; 151.)

Zoals u weet is Joseph Smith op 27 juni 1844 in Carthage vermoordt door een bende. De daaropvolgende 8 augustus was er een menigte van duizenden heiligen in Nauvoo verzameld. Sidney Rigdon die Joseph Smith als raadgever had gediend, sprak er anderhalf uur lang en stelde voor dat hij tot voogd over de kerk benoemd zou worden. Er was geen bevestigende reactie. Brigham Young sprak die middag namens de apostelen. Velen die daar aanwezig waren, getuig-

den dat hij eruit zag en klonk als de vermoorde profeet. Na zijn toespraak werd er voorgesteld dat de Twaalf de kerk zouden leiden, daar zij de sleutels van Joseph ontvangen hadden. Het voorstel werd aangenomen met een verpletterende meerderheid.

Niemand die op de hoogte is van het vervolg van die geschiedenis kan de kracht die van die leiders uitging betwijfelen. Het werk aan de tempel en de andere projecten werd voortgezet. Toen begon in februari 1846 de weergalozе migratie van Nauvoo aan de Mississippi, naar Winter Quarters aan de Missouri, en daarna naar deze vallei van het Great Salt Lake. Het geloof van de tienduizenden die erbij betrokken waren was zo groot en hun getuigenis zo sterk, dat velen liever hun leven opofferden dan te versagen. Waar zou men een krachtiger getuigenis voor de geldigheid van hun leiding kunnen vinden dan in de

„Dit document is een afschrift van een zegen. Het is geen verslag van de ordening tot een ambt.”

handelingen van degenen die huis en haard in Nauvoo verlieten om hier in de valleien tussen de bergen te vergaderen, in antwoord op de oproep van de Twaalf, met Brigham Young aan hun hoofd en vervolgens als president van de kerk?

Neem, bij voorbeeld, deze man, Thomas Bullock, die kennelijk het document

heeft vastgeiegd dat wij nu bespreken. Als hij die zegen heeft opgeschreven, is hij ermee op de hoogte geweest. Naar zeggen is het gevonden bij de papieren die hij bij zijn dood heeft nagelaten.

Thomas Bullock was in november 1841 in Engeland lid van de kerk geworden, en in 1843 naar Nauvoo geëmigreerd. Hij stond Joseph Smith als secretaris bij. Hij en zijn gezin waren bij de laatste groep heiligen die Nauvoo in het najaar van 1846 verliet. Hoewel hij ernstig ziek was, werd hij geconfronteerd met een bende met geweren en bajonetten die hem van zeer geringe afstand het bevel gaf om de stad binnen twintig minuten te verlaten als hij niet doodgeschoten wilde worden. Hij daagde de mannen uit om te schieten, daar hij waarschijnlijk toch gauw zou sterven. De aanvoerder antwoordde: „Als je het mormonisme afzweert, mag je hier blijven en zullen we je beschermen.” Broeder Bullock antwoordde dat hij de wettige eigenaar van dat huis was en dat hij geen misdaad begaan had. „Maar” zei hij „ik ben mormoon en als ik blijf leven, volg ik de Twaalf.” Hij was een van de zieken en stervenden die uit die plaats weggedragen werden en wiens leven, evenals dat van de anderen van zijn groep, werd gespaard door de zwermen kwakkels die op wonderlijke wijze in hun kamp in Iowa neerstreken.

Toen de heiligen in het vroege voorjaar van 1847 Winter Quarters verlieten, werd hij tot secretaris van het eerste reisgezelschap gekozen. Hij hield een waardevol verslag van de lange trektocht bij. Hij reisde in 1848 terug naar het oosten en weer naar de vallei. Van 1856 tot 1858 was hij op zending in Engeland.

De natuurlijke vraag die hierop volgt is:

Zou hij bereid geweest zijn zo'n hoge prijs te betalen voor zijn lidmaatschap van de kerk en zoveel te lijden om de groei van de kerk als zendeling te bevorderen na door Brigham Young geroepen te zijn, als hij ook maar de geringste twijfel koesterde dat president Young de rechtmatige leider van de kerk was en dat dit recht volgens een zegen - die hij in zijn bezit had en die hij met zijn eigen pen geschreven had - aan een ander toebehoorde?

Broeders en zusters, sinds de tragedie die op 27 juni 1844 plaatsvond en waarbij Joseph Smith zijn getuigenis met zijn bloed bezegelde, sinds de daaropvolgende 8 augustus, waarop het getuigenis in de harten van de duizenden die in Nauvoo vergaderd waren bevestigd werd, is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen voortdurend gegroeid en heeft zij nooit een pas achteruit gedaan. Hetzelfde gezag waarmee Joseph Smith bekleed was, dezelfde sleutels en machten die het wezen waren van zijn door God verleende recht om te presideren had hij op de Raad der Twaalf, met Brigham Young aan hun hoofd, bevestigd. Elke president van de kerk is sinds die tijd tot dat hoogste en heiligste ambt gekomen uit de Raad der Twaalf. Elk van deze mannen is uit den hoge met de geest en macht van openbaring gezegend.

Er is een ononderbroken keten van Joseph Smith jr. tot Spencer W. Kimball. Hiervan getuig ik tot u vandaag heel plechtig. Deze kerk is gebouwd op het zekere woord van profetie en openbaring - gebouwd, zoals Paulus in zijn brief aan de Efeziërs schreef „op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.” (Efeziërs 2:20.)

Wij verheugen ons erover dat onze broeders van de Gereorganiseerde Kerk het document hebben gekregen waarin de vaderlijke zegen uitgesproken over een zoon die hij lief had is vastgelegd. Het is een kostbaar stuk en het heeft een grote gevoelswaarde voor de nakomelingen van Joseph Smith. Het document werpt geen enkele serieuze vraag op met

betrekking tot de rechtmatigheid van de opvolging in het presidium door de Raad der Twaalf, zoals dat bestuurslichaam door de profeet is ingesteld en zoals het door middel van openbaringen van God heeft gefunctioneerd. Hiervan getuig ik in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij dienen wat wij liefhebben

*Ouderling Marvin J. Ashton
van de Raad der Twaalf Apostelen*

Enkele weken geleden zijn mijn vrouw en ik even voor zessen 's morgens in een taxi gestapt om aan het laatste gedeelte van onze reis van Australië naar Salt Lake City te beginnen. Onze chauffeur had al sinds drie uur 's nachts dienst en was blij met ons te kunnen praten, aangezien wij die dag zijn eerste passagiers waren. Hij vertelde ons over zijn ouders die even buiten de stad Mexico City geboren waren, over hun verhuizing naar Chicago - waar hij geboren werd, en over zijn verhuizing naar de

staat New Mexico. Onze vriend was twintig jaar geleden voor een kort bezoek naar San Francisco gekomen en er meteen maar gebleven. Tijdens onze rit naar het vliegveld vertelde deze man over een aantal voorvallen waaruit enkele belangrijke waarheden weer naar voren kwamen.

Zijn ouders, zo vertelde hij, waren in New Mexico achtergebleven, maar zij zochten zijn broer en hem graag op als ze het zich maar even konden veroorloven, want zij vonden het heerlijk om bij hun

kinderen en kleinkinderen te zijn. In New Mexico was de gezondheid van zijn moeder niet zo best, maar zij scheen zich altijd veel beter te voelen als zij in San Francisco was. Deze wijze zoon had tegen zijn broer gezegd: „Ik weet precies wat moeder nodig heeft.”

Daarop zei hij: „Wij hebben toen een grote vrachtwagen opgescharreld en we zijn naar New Mexico gereden. Daar hebben wij onze ouders en al hun spulletjes in die vrachtwagen geladen en ze meegenomen, zodat zij dicht bij de mensen konden wonen die het meeste van hen hielden. Moeders gezondheid verbeterde aanmerkelijk.” Daarna voegde hij eraan toe: „Weet u, liefde is heel belangrijk als zij op de juiste manier gebruikt wordt.”

Het tweede voorval dat deze nederige,

maar wijze, man vertelde was ook veelbetekenend. Hij zei: „Ik leer al mijn kinderen werken, ik wil dat zij een goede opleiding hebben, maar zij moeten leren werken om ervoor te betalen. Ik heb pas mijn zoon van zestien geholpen aan een bijbaantje bij de bank. Zo lang hij naar school gaat, hoeft hij maar twee uur per dag te werken, maar hij leert alvast werken. Hij weet dat ik van hem houd, want ik doe ook mijn deel. Doordat ik geen vaste werktijd heb, kan ik hem niet altijd naar zijn werk brengen, maar ik ben er wel altijd om hem thuis te brengen. Hij verheugt zich op onze gezamenlijke dagelijkse rit en ik ook.” Deze ongewone taxichauffeur bracht nog iets heel belangrijks naar voren. Hij vertelde ons dat een aantal van zijn ongetrouwde vrienden, ook taxichauff-

Ouderling Paul H. Dunn van het Eerste Quorum der Zeventig begroet bezoekers .

feurs, vaak zonder geld zaten. Zij komen dan bij hem lenen. Hij liet merken dat hij ze gewoonlijk wel uit de financiële zorg kan helpen. Toen zijn collega's hem vroegen hoe hij met zijn salaris een gezin kon onderhouden, terwijl zij zichzelf niet eens kunnen onderhouden, zei hij: „Ik vertel ze dat ik geen geld verkwist op de renbaan, of aan sterke drank of tabak. Mijn vrouw kookt zelf en daarom hoeven we niet duur buiten de deur te eten.” Hij glimlachte toen hij erbij vertelde: „Wij hebben onze familiefeestjes.” De doelen van deze man zijn op zijn gezin en de verdere familie gericht en hij heeft geleerd hoe dwaas het is geld uit te geven aan gokken, drinken en andere dure gewoonten waar een mens maar heel even plezier aan beleeft.

Deze taxichauffeur was een gelukkig mens! Hij had door ervaring leren beseffen wat de belangrijke gebieden voor zijn liefde zijn. Hij weet dat koesterende liefde geneeskrachtig is; dat zij les geeft. Zij vergt offers en hetgeen wij liefhebben wordt hetgeen waaraan wij trouw blijven. Hij had ons deelgenoot gemaakt van machtige grondbeginselen van liefde in actie. Eerlijk gezegd genoten wij zo van zijn verhalen, dat wat ons betrof het stationsgebouw nog anderhalf uur verderop had gelegen.

Deze taxichauffeur wist hoe hij met zijn liefde moest omgaan. Ook wij moeten de gebieden waar wij willen dienen zorgvuldig kiezen, want waar wij dienen, daar zal onze liefde zijn. Tijdens ons leven moeten de terreinen van onze liefde in het juiste perspectief worden geplaatst. In onze kindertijd doen wij onze uiterste best om te leren fietsen, schaatsen of skiën, om de evenwichtswetten te leren beheersen. Dan kan onze liefde voor wielen en snelheid en evenwicht een van

de vreugden van ons leven worden. Naarmate wij volwassen worden en dienen en offers brengen voor andere belangen, ontwikkelen wij nieuwe liefdes. Een boer leert zijn stuk grond lief te hebben; een geleerde zijn boeken; een zakenman zijn firma. Wij zijn allemaal weleens getuige geweest van de liefde van ouders voor hun kinderen, de liefde van een bisschop voor de leden van zijn wijk, de liefde van een jongeman voor zijn nieuwe auto, de liefde van een verloofde jonge vrouw voor de ring die zij pas van een heel bijzonder iemand heeft gekregen.

Tegenwoordig is de liefde voor het kwaad even duidelijk in de wereld aanwezig. Wij kunnen onze toekomst in de waagschaal stellen door liefde te koesteren en te offeren voor hetgeen niet bevorderlijk is voor onze gezondheid of vooruitgang.

Er worden tegenwoordig heel wat mensen verstrikt in hun liefde voor wereldse zaken, die hen, volgens hun, roem, geluk en populariteit zullen brengen. Zij oogsten dan ook het loon van verkeerd liefhebben. Ook in deze gevallen leren zij hetgeen zij dienen lief te hebben. Wat wij leren liefhebben kan ons leven maken of breken.

Liefde voor geld, verdovende middelen en alcohol kan van mensen dieven, moordenaars en wrakken maken. Eerst houden zij van de uitwerking van deze slechte gewoonten; daarna offeren zij alles - hun leven, gezondheid en vrijheid - voor hetgeen in hun gedachtenwereld schatten waren. Liefde voor het zinnelijke, verdovende middelen en leugens groeit naarmate wij dienen in deze aantrekkelijke gebieden die Satan ons aanbiedt. Liefdebanden worden sterker en intenser naarmate wij langer in dienst

zijn. Iemand die de leugen leert liefhebben, dient de oneerlijkheid zijn leven lang. Een verslaafde aan verdovende middelen is zelfs sneller te genezen dan een leugenaar.

Een van Satans grootste prestaties is, in deze laatste dagen dat hij erin geslaagd is, de liefde van de mensen te wenden tot afbrekende, het vergankelijke of het wereldse. De wereld wordt in toenemende mate egocentrisch in plaats van zich te richten op hetgeen het allerbeste is. Er zijn overal groepen die zeggen: „Wij hebben het recht.” „Wij eisen.” Veel jonge mensen denken dat de liefde „rechten” heeft, die men van een geliefde kan opeisen. Een jongeman zegt, bij voorbeeld, nogal eens: „Als je me liefhebt, laat je me mijn gang gaan . . .” Hij zou eerder nemen wat naar zijn veronderstelling zijn recht is, dan de hogere normen der zedelijkheid dienen. Zo'n verzoek heeft niets met liefde te maken. Dagelijks dienstbetoon - onverschillig of het goed of kwaad is - kan onbelangrijk lijken, maar het bouwt aan liefdebanden die zo sterk worden dat zij zelden verbroken kunnen worden. Het is onze taak om de zaken die wij allemaal liefhebben in een juist perspectief te stellen. Zinnige liefde is altijd een pluspunt en geen struikelblok voor onze eeuwige vooruitgang.

Iemand die liefheeft voelt verantwoording. In 1 Korintiërs zegt Paulus dat de liefde het kwade niet toerekent, zichzelf niet zoekt, lankmoedig en vriendelijk is. (Zie 1 Korintiërs 13:4,5.) Als wij de liefde tussen twee mensen die zich op een tempelhuwelijk voorbereiden observeren, zien wij elementen van opoffering en van het dienen van elkanders belangen, niet een kortzichtige, egocentrische belangstelling. Ware liefde en geluk

tijdens de verkering en in het huwelijk zijn gebaseerd op eerlijkheid, zelfrespect, offervaardigheid, rekening houden met de ander, hoffelijkheid, vriendelijkheid en het voorgaan van „onze” belangen boven „mijn” belangen. Degenen die willen dat wij onze deugd en kuisheid verspelen om onze liefde te bewijzen via seksueel verkeer buiten het huwelijk zijn noch vrienden, noch bedacht op een eeuwig gezin. Het is niet te streng om hen als zelfzuchtig en onwijs te bestempelen. Degenen die het vlees dienen zullen nooit de liefde en de vruchten van reinheid kennen.

Iemand die pas lid van de kerk geworden was vertelde onlangs het volgende verhaal: „Ik was tijdens het grootste deel van mijn tienertijd afwisselend in en uit de tuchtschool. Het was er zo slecht nog niet want het eten was vrij goed en we werden behoorlijk behandeld. Maar het was er wel stomvervelend, dus als iemand iets te lezen had stripverhalen, tijdschriften of wat dan ook - ruilden wij ons voedsel om de gelegenheid te krijgen die artikelen te lenen. Op zekere dag zag ik een knaap met een mooi dik boek. Ik wist dat ik er lang mee kon doen, dus bood ik hem een week lang mijn vlees, aardappels en groenten aan. Hij aanvaardde mijn aanbod en leende mij het boek. Terwijl ik het las, wist ik dat ik iets heel bijzonders en volkomen waar in mijn handen had. Het boek waarvoor ik mijn eten had opgeofferd, heette het Boek van Mormon. Zodra ik de kans kreeg zocht ik de zendelingen op, veranderde mijn gewoonten en nu ben ik een nieuw levenspatroon aan het ontwikkelen. Ik houd van het boek waarvoor ik mijn eten ruilde.”

Dit was een ongebruikelijk maar zinvol offer met lonende gevolgen. Deze be-

keerling gaf te kennen dat zijn liefde voor de waarheden die hij in dat boek leest groeit naarmate hij meer tijd aan dat boek besteedt.

De liefde voor het eigen gezin is niet de liefde voor een martelaar. Denk eens terug aan de praktische preek van onze taxichauffeur: „Ik leer al mijn kinderen te werken, maar ik laat ze weten dat ik van hen houd. Ik doe ook mijn deel.” Enkele manieren om degenen die wij liefhebben te dienen zijn: het geven van onze tijd, een luisterend oor, een begrip-pend hart, onvoorwaardelijke liefde, en

„Wat we dienen, leren we
liefhebben; wat we
liefhebben, neemt onze tijd
in beslag en wat onze tijd in
beslag neemt, hebben we
lief.”

zelfs weleens ervoor zorgen dat zij ergens de kans toe krijgen. Als wij de gezinsleden echter beroven van de gelegenheid om te leren werken, als wij hen leren de verantwoording voor hun eigen handelingen te vermijden of te ontduiken, als wij ze gebruiken om ze voor ons eigen karretje te spannen, dan dienen wij hen niet goed of hebben wij hen op een onverstandige manier lief.

Stel een kind in de gelegenheid om te werken en aan het gezin bij te dragen en zijn liefde voor het gezin zal groeien. Naarmate hij aangemoedigd wordt om

tijd te besteden aan en offers te brengen voor het ontwikkelen van zijn talenten - onverschillig of die academisch, muzikaal, op toneel- of sportgebied, in het leidinggeven of waar ook liggen - ontwikkelt hij een liefde voor hetgeen hem succes brengt. Kinderen zullen gaan houden van die talenten of bezittingen waaraan zij, aangemoedigd door ons, hun tijd en aandacht besteden.

Wanneer onze voornaamste prioriteiten als volwassenen constant gericht zijn op het verwerven van meer en mooiere wereldse zaken, duurt het niet lang voor onze liefde in dat opzicht groeit. De aankoop van een groter huis, een mooiere auto of een duurdere boot kan er de oorzaak van zijn dat wij een onverstandige liefde voor deze symbolen van welvaart en plezier ontwikkelen. Wij leren liefhebben wat wij dienen en wij dienen wat wij liefhebben.

Hoe kunnen wij de liefde voor zaken die niet voor ons bestwil zijn verminderen? Wij moeten ons leven onderzoeken, bepalen wat wij dienen en welke offers worden gebracht en dan ophouden ons tijd en moeite te getroosten voor zaken die in dat vlak liggen. Als wij dat kunnen opbrengen gaat onze liefde verflauwen en sterft zij ten slotte. Onze liefde moet in kanalen geleid worden die op de eeuwigheid gericht zijn. Onze burenen en familie beantwoorden onze liefde als wij maar doorgaan hen te steunen en onze belangstelling te tonen. Ware liefde is even eeuwig als het leven zelf. Er zijn taken en roeping in de kerk die op een gegeven moment onbelangrijk lijken, maar iedere keer dat die taak gewillig vervuld wordt, zal de liefde voor God bij deze persoon groeien. Wij leren God liefhebben naarmate wij Hem dienen en kennen.

Hoe kunnen wij iemand die pas bekeerd is helpen om het evangelie te leren liefhebben? Door manieren te zoeken waarop hij kan dienen en offers kan brengen. Wij moeten voortdurend de nadruk leggen op het feit van onze liefde voor hetgeen waaraan wij onze tijd geven, onverschillig of dat het evangelie, God of geld is. Wij horen de mensen vaak vertellen dat zij de Schriften, de leringen van Jezus inbegrepen, liefhebben. Degenen die deze waarheden bestuderen en toepassen, kennen ze niet alleen het beste, maar hebben de kracht ze als leidraad op hun levensweg te gebruiken. Degene die het betalen van zijn tiend het meest waardeert, is degene die de vreugde en zegen die uit het offer en de gehoorzaamheid aan deze wet voortvloeien, ervaart. Onze waardering en liefde voor het evangelie en zijn leer staat altijd in verhouding tot ons dienstbetoon en onze toewijding aan het evangelie.

Het grootste voorbeeld van liefde dat ons allemaal is gegeven wordt natuurlijk in de volgende tekst van Johannes gevonden: „Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft.” (Johannes 3:16.) God heeft het voorbeeld gegeven door deze allergrootste daad van liefde te verrichten en door dit opperste offer te brengen. Hij heeft ons laten zien dat zijn liefde onvoorwaardelijk was en groot genoeg was om ieder menskind er deel aan te laten hebben.

Jezus heeft ons tijdens zijn verblijf op aarde methoden geleerd om op de juiste wijze lief te hebben. Wij denken terug aan het voorval waarbij de schriftgeleerden en de Farizeeën de Heiland een vrouw brachten en haar van overspel beschuldigden. Het was niet hun bedoe-

ling om hun liefde voor de vrouw of de Heiland te laten zien, maar om Jezus in verlegenheid te brengen en Hem te verstrikken. Zij citeerden de wet van Mozes die leerde „zulken te stenigen” en vroegen de Meester: „Gij dan, wat zegt Gij?” De aanklagers gingen een voor een weg toen Jezus degene die zonder zonde was de eerste steen wilde laten werpen. Wij herinneren ons wel dat Jezus de vrouw vroeg: „Vrouw, waar zijn zij? Heeft niemand u veroordeeld?” Zij antwoordde: „Niemand, Here.” Jezus zei toen tegen haar: „Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer.” (Zie Johannes 8:1-11.)

Jezus zag overspel niet door de vingers; er bestaat geen twijfel over zijn houding ten aanzien van zedelijk gedrag. Hij verkoos door liefde te onderwijzen - de schriftgeleerden en de Farizeeën de behoefte te laten zien aan het dienen van een menskind om haar bestwil en hen de vernietigende macht te tonen van listen en van het in verlegenheid brengen van de medemens.

Jezus heeft ons laten zien dat er onder alle omstandigheden een juiste manier is om liefde te tonen.

Misschien heeft onze taxichauffeur hetzelfde christelijke beginsel in zijn leven leren toepassen en heeft hij daarom gezegd: „Weet u, liefde is heel belangrijk als zij op de juiste manier gebruikt wordt.” Het gedrag van de Heiland geeft ons allemaal het recht om tot de conclusie te komen dat liefde goed is, wanneer zij in de juiste kanalen wordt geleid en in ons leven de juiste prioriteit krijgt.

Wij leven in een ingewikkelde wereld. Er zijn vele machten die uitroepen: „Heb mij lief.” Een zekere richtsnoer voor hetgeen wij verkiezen te dienen en te leren liefhebben, is ons houden aan de

vermaning van Jozua: „Maar ik en mijn huis, wij zullen de Here dienen!” (Jozua 24:15.)

Laten wij naar ons eigen leven kijken. Wij dienen wat wij liefhebben. Als wij offers brengen voor en onze liefde schenken aan hetgeen onze Hemelse Vader van ons vraagt, zal dat ons helpen stappen te nemen op de weg naar het eeuwige leven. Ik concludeer nogmaals;

wat we dienen, leren we liefhebben; wat we liefhebben, neemt onze tijd in beslag en wat onze tijd in beslag neemt, hebben we lief.

Moge God ons helpen het goede lief te hebben, de waarheid lief te hebben en liefde te koesteren voor alle mogelijke dienstbetoon dat lonend en eeuwig is, bid ik in de naam van Jezus Christus, amen. □

Het bouwen van bruggen des geloofs

*Ouderling Loren C. Dunn
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Net als u, ben ik bezielde door het zingen van dit prachtige koor, en dit geldt in het bijzonder voor het lied dat zij aan het begin van deze vergadering zongen:

„Trouw aan 't geloof.” (*Heilige Lofzangen* nr. 32, „Zal de jeugd van Zion dralen”.) Vanmiddag zou ik over dat geloof willen spreken.

Men noemt ons wel eens een gelovig volk. Stellig is persoonlijk geloof de eerste steen van het evangelie en de

eigenschap die voor ons persoonlijk leven van het allergrootste belang is.

Joseph Smith heeft gezegd: „Geloof is de zekerheid die men heeft over het bestaan van dingen die men niet gezien heeft en het beginsel waarop alle intelligente wezens gaan handelen . . . (Het) is het eerste grote en overheersende beginsel.” (*Lectures on Faith*, comp. N.B. Lundwall, Salt Lake City: N.B. Lundwall, n.d., blz. 7, 10.)

En Jakob leert dat de Heer alle mensen

In afwachting van de volgende vergadering: De ouderlingen Loren C. Dunn en Theodore M. Burton van het Eerste Quorum der Zeventig.

gebiedt dat zij een „Volmaakt geloof in de Heilige Israëls” moeten hebben „zonder hetwelk zij niet zalig kunnen worden in het koninkrijk Gods”. (2 Nephi 9:23.) Ons persoonlijk geloof wordt dus als beginsel van macht en handelen en als sleutel tot onze zaligheid van overheersend belang voor ons.

Paulus heeft ons vermaand: „Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid.” (1 Timoteüs 4:12.)

„Al kunt gij niet meer dan verlangen te geloven,” heeft Alma gezegd „laat dan dit verlangen in u werken, totdat gij in die mate gelooft, dat gij voor een gedeelte mijner woorden een plaats kunt inruimen.” (Alma 32:27.)

Moroni heeft gezegd: „betwist het echter

niet, omdat gij het niet ziet, want gij verkrijgt geen getuigenis, dan na beproeving van uw geloof.” (Ether 12:6.)

Er zijn veel stappen die iemand kan nemen om de gave en de macht van het geloof te ontwikkelen. In de volgende paar minuten wil ik u zes van die stappen voorleggen.

Nummer een: Geloof is het vermogen de Heer te erkennen als de Almachtige en de Schenker van alle zegeningen.

Koning Benjamin heeft het zo gezegd:

„Geloof in God; geloof, dat Hij bestaat en dat Hij alle dingen heeft geschapen, zowel in de hemel als op de aarde; geloof, dat Hij alle wijsheid en kracht heeft, zowel in de hemel als op de aarde; geloof dat de mens niet alle dingen

begrijpt, die voor de Here begrijpelijk zijn.” (Mosiah 4:9.)

Soms denken wij als het ware in hokjes. We bidden over het ene onderwerp en maken ons zorgen over het andere. Het lijkt wel of wij paal en perk stellen aan het vermogen van de Heer om ons bij elk aspect van ons leven te helpen.

John A. Widtsoe heeft hierover het volgende gezegd:

„Met behulp van een federale toelage hadden mijn staf en ik duizenden gegevens over de vochtigheidsgraad van de grond verzameld: toch kon ik er geen algemene wet uit distilleren. Ten slotte gaf ik het maar op. Op die dag gingen mijn vrouw en ik naar de tempel om mijn falen te kunnen vergeten. In de derde zaal kwam de oplossing uit het ongeziene. Inmiddels is deze al lang en breed gedrukt.” (*In A Sunlit Land: The Autobiography of John A. Widtsoe*, Salt Lake City: Deseret News Press, 1952, blz. 177.)

Geloof is dus het besef dat de Heer ons met alles kan helpen.

Nummer twee: Geloof is het vermogen om te doen wat ons wordt ingegeven en wanneer het ons wordt ingegeven.

Enkele jaren geleden, toen wij het zendingsgebied Sydney presideerden, streefde ik ernstig naar een zegen van de Heer. Het zendingswerk had goede vorderingen gemaakt, maar nu leek het op een bepaald niveau te blijven hangen en wij moesten weer eens vooruitgang boeken.

Op zekere dag was ik aan het vasten en bidden dat de Heer ons naar een nieuw prestatieniveau zou leiden. Midden onder mijn gebed kreeg ik de duidelijke ingeving om naar mijn zoon toe te gaan en hem een zegen te geven. Ik gaf gehoor aan de ingeving en vond mijn zoon, waar

ik een heel goed contact mee heb, in een ander deel van het huis over zijn studieboeken gebogen.

Ik zei: „Hoe staat het ermee?”

Hij gaf een antwoord dat typisch bij zijn tienerleeftijd paste: „Hoe zo?”

Daar ik niet wist wat ik verder nog zeggen moest, vroeg ik hem: „Wil je een zegen hebben?”

Hij keek me enkele seconden stomverbaasd aan en zei toen: „Ja.”

De inspiratie die op die zegen volgde, is zowel voor mij als voor mijn zoon van grote waarde gebleken. Het was een ervaring die wij geen van beiden ooit zullen vergeten.

Toch zou deze ervaring verloren gegaan zijn als ik mijn gebed had onderbroken om mij af te vragen waarom de Heer mij naar mijn eerste verantwoordelijkheid, mijn gezin, verwees terwijl ik bezig was Hem een zegen voor het zendingsgebied te vragen.

Nummer drie: Geloof is het vermogen om de wetten van God, waarop de zegeningen die wij nodig hebben zijn gegrond, na te leven. Hoewel wij de geboden niet behoren te onderhouden louter terwille van de zegeningen, zijn die zegeningen er toch.

Harold B. Lee heeft eens verteld hoe hij bijzonder intens had gebeden om een stoffelijke zegen die hij hard nodig had. Hij zei dat hij zich op zekere dag onder het bidden herinnerde dat hij wat inkomsten had ontvangen waarover hij nog geen tiend betaald had. Het was alsof de stem des Heren beschuldigend zei: Jij wilt door Mij gezegend worden, maar je bent niet gehoorzaam geweest aan de wetten waarop die zegeningen gebaseerd zijn.

Hij zei dat hij onmiddellijk de tiend over die inkomsten is gaan betalen, waarna

hij de Heer opnieuw om die bijzondere zegen vroeg.

Nummer vier: Geloof is het vermogen om te handelen „alsof”.

Paulus heeft in zijn leringen gezegd:

„Door het geloof heeft Noach, nadat hij

„Persoonlijk geloof is de eerste steen van het evangelie en de eigenschap die voor ons persoonlijk leven van het allergrootste belang is.”

een godsspraak ontvangen had over iets, dat nog niet gezien werd . . . de ark toebereid tot redding van zijn huisgezin.” (Hebreeën 11:7.)

President Kimball geeft ons het volgende inzicht over Noach en de ark: „Tot op dat moment was er geen sprake van regen en overstroming . . . Zijn waarschuwingen werden als ongerijmd beschouwd . . . Wat dwaas om een ark te bouwen op het droge terwijl de zon scheen en het leven zijn gewone gangetje ging! Maar de tijd was bijna om . . . De overstromingen kwamen inderdaad. De ongehoorzamen . . . verdronken. Het wonder van de ark volgde op het geloof dat getoond werd door haar te bouwen.” (*Faith Precedes the Miracle*, Salt Lake City: Deseret Book 1972, blz. 5,6.)

Elvon W. Orme, de president van het zendingsgebied Australië, is vele jaren geleden, tijdens de donkere jaren van de Tweede Wereldoorlog, uitgenodigd om

op een zondagavond te komen eten bij een gelovige weduwe. Het voedsel was op de bon en vele luxe etenswaren waren allang van de planken in de winkels verdwenen.

Toen de president daar kwam, schrok hij bij het zien van een tafel die volgeladen stond met schaarse artikelen die hij in geen maanden gezien had.

„Maar dat kan ik niet opeten” zei hij, bijzonder in verlegenheid gebracht omdat hij een weduwe dat eten uit de mond stootte.

„U zult het er wel mee moeten doen,” zei ze. ”Weet u, jaren geleden heb ik naar de algemene autoriteiten geluisterd en een jaarvoorraad opgebouwd en nu is dit het enige voedsel dat ik heb.”

Zij had het geloof laten zien om te handelen ”alsof” door voedsel in te slaan en het geloof had in tijd van nood een wonder bewerkstelligd.

Ik vraag mij af hoeveel heiligen in staat zullen zijn zich door de ramp van hun persoonlijke overstroming heen te slaan door geloof te tonen in het advies van de hedendaagse profeten en een ark van gezinsparaatheid te bouwen.

Nummer vijf: Geloof is het vermogen om menslievend te zijn en in de mensen te geloven.

De Heiland der wereld is het allerbeste voorbeeld van deze liefde. Na verworpen en veracht te zijn, vroeg Hij zijn Vader degenen die Hem kruisigden te vergeven, omdat zij niet wisten wat zij deden. (Lucas 23:34.)

Joseph Smith is er ook een voorbeeld van. Na een leven vol beproevingen en verraad, heeft hij op weg naar Carthage gezegd: „Ik ga als een lam ter slachting; doch . . . mijn geweten is vrij van schuld jegens alle mensen. (*History of the Church*, deel 6, blz. 555; cursivering

weggelaten. Zie ook de Leer en Verbonden 135:4.)

Ik heb eens iemand gekend, die ik zeer hoog achtte en die deze eigenschap bezat. Op zekere dag kwam er een bedelaar, een vreemdeling bij hem aan de deur die om geld vroeg. Mijn vriend antwoordde: „Ik heb een oude schuur, die geschilderd moet worden. Als u dat wilt doen, zal ik u ervoor betalen.” Ze gingen samen naar de schuur kijken, waarna de man naar de plaatselijke verfwinkel werd gestuurd en er werd geregeld dat hij de benodigde verf kon ophalen.

De schuur werd geschilderd, de man werd betaald en hij verliet de stad. Korte tijd later belde de eigenaar van de verfwinkel mijn vriend en vertelde hem dat de man veel meer verf had meegenomen dan nodig was om de schuur te

schilderen. Kortom, mijn vriend was opgelicht.

Toch maakte hij van deze gelegenheid gebruik om zijn zoons iets te leren. „Als ik geweten had wat hij van plan was, had ik hem tegengehouden,” zei hij, „maar nu hebben wij onze geschilderde schuur en de schilder weet, ongeacht zijn problemen, dat iemand bereid was in hem te geloven.”

Geloof kan niet gevoed worden in een hart dat hard geworden is door voortdurend cynisme, scepticisme en onverzoenlijkheid.

Iemand die het goede in de mensen niet kan zien, vernietigt niet alleen zijn eigen geloof, maar is hard op weg om een wezenlijk ongelukkig mens te worden.

Nummer zes: Geloof is het vermogen ons door de priesterschap te laten leiden.

Paulus leert ons deze belangrijke waarheid:

„En hij heeft zowel apostelen als profeten gegeven, zowel evangelisten als herders en leraars.” En dan vertelt hij waarom deze priesterschapsleiders aan de heiligen zijn gegeven: „totdat wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus.” (Efeziërs 4:11, 13.)

Priesterschapsleiders, alle leiders die door openbaring onder de handen van de priesterschap geroepen zijn, zijn ons gegeven zodat wij een eenheid des geloofs kunnen bereiken, zodat wij ten slotte de Heiland zullen kennen, zijn beeld in ons gelaat kunnen ontvangen en kunnen worden zoals Hij „opdat ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken.” (Leer en Verbonden 1:20.)

Jaren geleden heeft president Joseph Fielding Smith, toen nog lid van het Quorum der Twaalf, een ringconferentie bijgewoond waar een ringpresident die betrekkelijk kort geleden aangesteld was

in functie was. Er was daar een man die herhaaldelijk naar president Smith toekwam om zijn advies te vragen inzake een persoonlijke aangelegenheid. Ten slotte zei president Smith dat hij de man zou ontvangen op voorwaarde dat de nieuwe ringpresident er bij kon zijn. Terwijl de man zijn probleem uiteenzette, kreeg de ringpresident een ingeving over hetgeen deze man moest doen. President Smith luisterde echter naar de broeder en verbaasde daarna iedereen door te zeggen: „Ik kan u geen advies geven.” De man was verrast en ging heen. Toen hij weg was wendde president Smith zich tot de ringpresident en zei: „Ik wist wel welk advies die man nodig had, maar ik kreeg óók de ingeving dat hij dat advies in de wind zou slaan. Dus vertelde ik hem liever niets, dan hem te moeten veroordelen omdat hij tegen de raad van de priesterschap in ging.”

Wij leren hieruit dat het niet genoeg is om de leiding te zoeken van degenen die God geroepen heeft om ons te leiden - maar dat wij gewillig moeten zijn het advies van de geïnspireerde leiders op te volgen, zodat ons geloof kan groeien. Het is noodzakelijk dat de heiligen der laatste dagen geloven. Zij moeten elke gelegenheid aangrijpen hun eigen geloof en het geloof van anderen te ontwikkelen.

Geloof is een stuk van ons erfdeel. Degenen die het evangelie van Jezus Christus aannemen zijn van het bloed van Israël en het vermogen om te geloven is kenmerkend voor het Huis Israëls. Sommigen hebben het „gelovig bloed” genoemd.

Mijn geloof is zowel een baken als een eerste steen. Het wordt uit de Geest geboren en door onnoemlijk veel gebe-

den en ingevingen verrijkt. Het verheft mijn ziel. Het opent mijn hart voor vrede en vreugde. Het voedt hetgeen ik al zeker weet en bevestigt het opnieuw. Mijn geloof is dusdanig dat ik weet dat God leeft. Ik weet dat Hij leeft en dat Jezus de

Christus is en dat Joseph Smith een waar profeet was en dat wij heden apostelen en profeten in ons midden hebben.

Moge de Heer ons bij ons voorwaarts gaan zegenen met geloof, in de naam van Jezus Christus, amen. □

Gracias

*Ouderling Angel Abrea
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Enkele dagen geleden, kreeg ik een telefoontje in het zendingshuis te Rosario in Argentinië, en president Kimball riep mij voor deze taak. Zuster Abrea en ik waren niet alleen emotioneel aangedaan, maar tevens overstelpt door de grote verantwoordelijkheid. Er was een gevoel en één woord dat mij onmiddellijk vervulde. Dat gevoel heet dankbaarheid; het woord is *gracias* - dank U.

Gracias aan de twee zendelingenzusters, die bijna achtendertig jaar geleden bij mij aan de deur kwamen en het goede nieuws - het evangelie - brachten. Gracias aan mijn lieve moeder, die mij naar het jeugdwerk, naar elke vergadering van de kerk heeft gebracht, met wie ik voor de eerste maal het Boek van

Mormon las en die, zelfs nu nog, door haar activiteit en door haar trouwe dienst aan de kerk voortdurend een voorbeeld voor mij is dat het nastreven waard is.

Gracias aan mijn vader, die - naar ik weet - het evangelie en de doop aan de andere zijde van de sluier aanvaard heeft en die, toen ik een jongen van elf was, op een zondagmorgen naast mij op bed ging zitten en zei: „Angel, als je lid wordt van de kerk, zul je altijd alles moeten doen wat er van je gevraagd wordt. Je hebt een belofte gedaan en daar moet je je aan houden.”

Gracias aan mijn lieve vrouw, die mij heeft geholpen en gesteund, die altijd vol geloof en liefde jegens het evangelie is,

die een voortdurende bron van inspiratie in mijn leven is.

Gracias aan mijn drie dochters, die door hun liefde en toewijding jegens de kerk, een bron van trots en geluk in mijn leven zijn.

Een nieuwe algemene autoriteit uit zijn gevoelens en geeft zijn getuigenis. Hij noemt deze: „mijn zekerheid, mijn rots, mijn steun”.

Gracias aan mijn leiders en leerkrachten die, vaak onder ongunstige omstandigheden, hun taak hebben verricht. Gracias aan de honderden zendelingen die de groei van de kerk in de Zuid-Amerikaanse landen mogelijk gemaakt hebben. En een heel bijzonder gracias aan de ouders van die zendelingen, die hun zoons en dochters naar onbekende landen gestuurd hebben, terwijl er misschien angst en vrees in hun hart was, maar toch ook de zekerheid dat zij deden wat de Heer op dat moment van hen verlangde.

En ten slotte gracias voor mijn getuigenis, voor het zonder de geringste twijfel weten dat mijn Vader in de hemel zijn Eniggeboren Zoon gezonden heeft om het grootse verlossingswerk tot stand te brengen. Ook gracias voor de wetenschap dat Christus is opgestaan en leeft. Gracias voor de kennis dat Joseph Smith een goddelijke opdracht ontving en dat hij deze heeft volbracht en dat wij ten

gevolge van zijn opdracht de ware kennis over onze Heiland, Jezus Christus, hebben mogen ontvangen. Gracias omdat ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is en het koninkrijk van God op aarde is en dat zij wordt gepresideerd en geleid door een hedendaags profeet, president Kimball, die sinds mijn vroege jeugd mijn leven beïnvloed heeft.

Voor deze getuigenis, die mijn zekerheid, mijn rots en mijn steun is en die ik door de bemiddeling van de Heilige Geest ontvangen heb, ben ik oneindig dankbaar en ik wijd al mijn talenten, tijd, inspanningen en alles wat ik heb aan het werk waartoe ik geroepen ben. Dat is mijn manier om mijn dankbaarheid ten dele tot uitdrukking te brengen. *Gracias*. Ik zeg dit in de naam van de Heer Jezus Christus, amen. □

Licht en waarheid

*Ouderling Theodore M. Burton
van het Eerste Quorum der Zeventig*

In onze kerk spreken wij dikwijls over licht en waarheid, maar wat betekenen deze woorden eigenlijk? In het begin van mijn carrière als wetenschapsman had ik veel belangstelling voor het begrip "Het absolute nulpunt" waar, theoretisch, de thermische energie volkomen afwezig is. Een dergelijke kou is moeilijk te bevatten. Wij weten echter allemaal hoe slecht wij ons op ons gemak voelen als de temperatuur het vriespunt nadert. Water kookt bij honderd graden en befrist bij nul graden Celsius, maar het absolute nulpunt ligt bij 273 graden Celsius onder het vriespunt. Zulke temperaturen worden buiten onze dampkring benaderd.

Toen ik een jongen was, ben ik eens met mijn vader meegegaan om een mijn in Nevada te inspecteren. Wij hadden allebei een zaklantaarn maar we hadden geen extra batterijen meegenomen, omdat we niet verwachtten dat ons bezoek aan de mijn erg lang zou duren. Maar de tunnel was langer, kouder en dieper dan we vermoed hadden. Mijn vader liet mij vóór wij het laatste stuk van de mijn

gezien hadden mijn zaklantaarn uitdoen om mijn batterijen te sparen. Tegen de tijd dat vader klaar was met zijn inspectie begon het licht van zijn zaklantaarn zwak te worden en hij stelde voor dat we maar liever terug moesten gaan. Het duurde niet lang voor zijn zaklantaarn het helemaal begaf en ik kan mij nog steeds het gevoel van paniek herinneren dat mij beving - totdat ik mijn zaklantaarn weer aandeed - toen ik mij in die kou en volslagen duisternis bevond. Hoewel mijn batterijen het ook begaven voor we bij de ingang van de mijn terug waren, werden we toen tenminste geleid door het zwakke licht dat de tunnel bij de ingang binnenkwam. Wat was het heerlijk om de hoeveelheid licht te zien toenemen, naarmate wij dichterbij de ingang kwamen en om weer in het warme, heldere zonlicht te staan.

Sinds die dag heb ik mij afgevraagd hoe iemand er willens en wetens de voorkeur aan kan geven om ergens te wonen waar het donker en koud is. Hoe kan iemand bewust duisternis en ellende verkiezen boven licht en warmte? Toch zullen kou

en ellende het deel zijn van degenen die willens en wetens de Heer verwerpen. Johannes heeft geschreven: „God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis.” (1 Johannes 1:5.)

Ik wil spreken over Gods rijk van licht in tegenstelling tot Satans rijk van duisternis. Degenen die Satan volgen zullen worden uitgeworpen in de buitenste duisternis, „waar gewezen is en geklaagd en tandengekniers”. (Leer en Verbonden 133:73.) Wat verschrikkelijk om in zo’n donker en koud oord te moeten wonen. Dat is heel wat anders dan wat wij ons gewoonlijk voorstellen als „branden in de hel”. Dat branden is de blijvende spijt die iemand voelt die de duisternis van Satan verkozen heeft boven het licht van Christus.

Wij hebben uit hedendaagse openbaring geleerd dat „de heerlijkheid Gods intelligentie (is) of met andere woorden, licht en waarheid.” Zulk licht en zulke waarheid verzaken de boze. (Zie de Leer en Verbonden 93:36, 37.)

Wij hebben geleerd dat ons hele lichaam met licht vervuld zal zijn en dat er geen duisternis in ons zal wonen als ons oog uitsluitend op de eer van God gericht is, want een lichaam dat vervuld is met Gods licht zal in staat zijn alles te begrijpen. (Zie de Leer en Verbonden 88:67.)

Wij lezen bovendien dat „het Licht (van God) schijnt in de duisternis, en de duisternis begrijpt het niet; doch de dag zal komen, wanneer gij zelfs God zult begrijpen, wanneer gij in Hem en door Hem levend zijt gemaakt. Dan zult gij weten, dat gij Mij hebt gezien, dat Ik besta, en dat Ik het ware Licht ben, dat in u is, en dat gij in Mij zijt; anders zoudt gij niet kunnen toenemen.” (Leer en Verbonden 88:49, 50.)

In deze woorden is een grootse belofte vervat aan degenen die het licht der waarheid zoeken.

Wij hoeven niet te denken dat het licht van God uitsluitend beperkt blijft tot de zaken die de Geest aangaan. Ons wordt geleerd dat „het licht, dat schijnt en u licht geeft, is door Hem, Die uw ogen verlicht, en het is hetzelfde licht, dat uw begrip verlevendigt;

Welk licht van de tegenwoordigheid Gods uitgaat om de onmetelijke ruimte te vervullen -

Het licht, dat in alle dingen is en alle dingen leven geeft, en dat de wet is, waardoor alle dingen worden bestuurd, namelijk de macht van God, Die op Zijn troon zit, Die in de boezem der eeuwigheid is, en Die in het midden aller dingen is.”

Gods licht omvat het fysieke licht dat wij zien en dat maakt dat wij ons warm en prettig voelen. Gods licht is ook het vermogen om alles te begrijpen. Met andere woorden, alle soorten licht zijn verwant aan intelligentie en waarheid.

Dit bewijs wordt gestaafd door hedendaagse openbaring, die ons meer leert over Jezus Christus, die is „Hij, Die naar omhoog opvoer, en beneden alles nederdaalde, omdat Hij alles omvatte, opdat Hij, het Licht der waarheid, in alle en door alle dingen mocht zijn;

Welke waarheid schijnt. Dit is het licht van Christus. Hij is eveneens in de zon, en is het licht der zon, en de macht, waardoor deze werd gemaakt.

Zo is Hij eveneens in de maan, en is het licht der maan en de macht, waardoor deze werd gemaakt;

Zo ook het licht der sterren, en de macht, waardoor ze werden gemaakt;

En eveneens de aarde, en de macht er van, namelijk de aarde, waarop gij

Het Tabernakelkoor.

staat.” (Leer en Verbonden 88:6-10.) Het licht van Christus omvat dus niet alleen geestelijk licht, maar ook fysiek licht en is een sleutel tot het begrip van die vorm van energie die wij vertegenwoordigd zien door al het licht dat ons omringt.

Satan is de boze die het licht en de waarheid van de kinderen der mensen wegneemt via hun ongehoorzaamheid en de overleveringen van hun vaders. De Heer heeft ons echter geboden onze kinderen in licht en waarheid groot te brengen. (Zie Leer en Verbonden 93:39,40.) Het tegengestelde van licht is duisternis en het tegengestelde van waarheid is bedrog.

De vermaning van de profeet Moroni wordt voor ons heel belangrijk om te begrijpen, daar hij ons leert er acht op te

slaan „dat gij hetgeen van God komt, niet als slecht beoordeelt, of hetgeen goed en van God is, van de duivel aanschouwt.

Want ziet, mijn broederen, het is u gegeven om te oordelen, opdat gij goed van kwaad zult onderscheiden; en de wijze om te oordelen is even duidelijk als het verschil tussen het daglicht en de duistere nacht, opdat gij met een volmaakte kennis zult kunnen onderscheiden.

Want ziet, de Geest van Christus is aan ieder mens gegeven, opdat hij het goede van het kwade moge onderscheiden; daarom toon ik u de wijze van oordelen; want alles, wat uitnodigt om het goede te doen, en overreedt in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom zult gij

met volmaakte kennis kunnen weten, dat het van God is.

Doch wanneer iets de mens overhaalt om kwaad te doen, en niet in Christus te geloven, Hem te verloochenen, en God niet te dienen, dan moogt gij met volkmen zekerheid weten, dat het van de duivel is; want op deze wijze gaat de duivel te werk; want hij beweegt niemand om goed te doen, neen, niemand; evenmin doen zij het, die zich aan hem onderwerpen.” (Moroni 7:14-17.)

De geest in de mens is eeuwig; het lichaam daarentegen is sterfelijk of aards. Daarom is de geest krachtiger dan het lichaam en is de geest in staat over het lichaam te heersen. Soms denken we onszelf ziek. Er zijn ook gelegenheden waarbij wij ons genezen kunnen denken. Het is echter niet nodig om het lichaam en de lusten van het lichaam onze handelingen te laten beheersen. De geest in ons is machtiger dan het lichaam en wij kunnen die geest gebruiken om ons tot rechtvaardige handelingen te verbinden. Wij *kunnen* het lichaam en de lusten van het lichaam beheersen. Het is onjuist

om te beweren dat wij met neigingen en lusten geschapen zijn die wij niet kunnen beheersen. Het is eenvoudig niet waar dat de mens geboren wordt met zulke sterke lusten en driften dat hij er machteloos tegenover staat. God zou een onrechtvaardig God zijn als de mens geschapen was met instincten die hij niet kon beheersen.

Ik geef toe dat bepaalde hartstochten en lusten bij de ene mens sterker zijn dan bij de andere, maar ik zeg dat een rechtvaardig God ons een verstand en een wil gegeven heeft waarmee wij, als wij dat willen, daaraan paal en perk kunnen stellen. Satan heeft geen macht over ons, tenzij wij hem die macht geven.

Ik geef toe dat niemand, uitgezonderd de Heiland, zijn lusten helemaal alleen in bedwang kan houden. Ik zeg echter wel dat wij met de hulp van God allemaal kunnen leren die driften in bedwang te houden. Het wordt gemakkelijker om verleiding te weerstaan en overeenkomstig het licht en de waarheid die van Jezus Christus uitgaan te leven, naarmate wij rechtvaardigheid betrachten en God steeds dichter naderen.

Ik denk de laatste tijd steeds vaker aan een tekst die ik nu pas begin te begrijpen. Laat ik u die voorlezen: „Voorwaar zeg Ik u daarom, dat Mij alle dingen geestelijk zijn, en nimmer heb ik u een wet gegeven, die tijdelijk was; niet aan enig mens, noch aan de mensenkinderen; evenmin aan Adam, uw vader, die Ik heb geschapen.

Ziet, het werd hem door Mij gegeven naar eigen willen te handelen; en Ik gaf hem geboden, maar Ik gaf hem geen tijdelijke geboden, want Mijn geboden zijn geestelijk; ze zijn niet natuurlijk of tijdelijk, noch vleselijk of zinnelijk.” (Leer en Verbonden 29:34,35)

Naarmate ik deze tekst begin te begrijpen, verandert mijn hele begrip van het stoffelijke bestaan en deze stoffelijke lichamen.

Neem, bij voorbeeld, het betalen van tienden en andere offergaven. Is er iets dat blijkbaar stoffelijker is dan geld of enige andere offergave die wij vanuit de aarde kunnen brengen? Daar dit echter een wet van God is, moet er een geestelijke achtergrond of een eeuwige reden zijn voor het betalen van tienden en gaven. Waarop zinspeelde God toen Hij ons vroeg Hem te beproeven om te ontdekken of Hij de vensters van de hemel dan niet voor ons zou openen. (Zie Maleachi 3:10.)

Zinspeelde Hij uitsluitend op de zegeningen van deze aarde en de beloften van aardse beloningen die ons ten deel vallen als wij deze wet onderhouden? Of zinspeelde Hij op iets geestelijks, iets van eeuwige aard, wat volgens mij de openbaring is van waarheid en wijsheid, die tot ons kan komen door het geopende venster waardoor wij met God kunnen communiceren en alle dingen te weten kunnen komen?

Zinspeelde God, toen Hij ons het woord van wijsheid gaf, uitsluitend op de aardse zegeningen van gezondheid en uithoudingsvermogen, die ons ten deel vallen door het onderhouden van die wet? God sprak ook over de „verborgen schatten” van kennis (zie de Leer en Verbonden 89:19), die, naar mijn mening, deel uitmaken van een eeuwige schat die ons, als zij gebruikt wordt, naar de warmte en het licht van God terugbrengt. Degenen die in de buitenste duisternis, in de koude en ellende van dat bestaan verkeren, kunnen een dergelijke weldaad nooit ervaren.

Laat mij nu nog eens terugkomen op dat

absolute nulpunt waar, theoretisch, helemaal geen warmte is. Het komt mij voor dat Satan en degenen die hem volgen op weg zijn om welke mate van licht en waarheid zij nog bezitten te

„Het wordt gemakkelijker om verleiding te weerstaan en overeenkomstig licht en waarheid te leven, naarmate wij rechtvaardigheid betrachten.”

verliezen en een zelfde mate van duisternis en koude naderen, waar alle vreugde en geluk ophouden.

Samengevat is licht en waarheid dus eenvoudig zuivere intelligentie.

Welnu, er zijn mensen die geloven dat dit zo maar een andere kerk is. Er zijn zelfs leden van de kerk die het herstelde evangelie beschouwen als zo maar een godsdienstige filosofie. Als een van de bijzondere getuigen getuig ik in alle ernst tot u, dat deze kerk van goddelijke oorsprong is. Zij is niet zomaar nóg een kerk. Zij is *de* kerk van Jezus Christus. De evangelieleer die zij onderwijst is werkelijk het woord van God. Het is licht. Het is waarheid. Het negeren of behandelen als zomaar een godsdienstige filosofie is een van de grootste fouten die iemand kan maken. De leer die ik u breng is het licht en de waarheid die ik ontvangen heb om mijn eigen getuigenis te versterken, in de naam van Jezus Christus, amen. □

Het roepen van de profeten

*Ouderling LeGrand Richards
van de Raad der Twaalf Apostelen*

Ik heb het voorrecht gehad vier zendingen voor deze kerk te vervullen en daardoor heb ik de gelegenheid gekregen om de leerstellingen van deze kerk, zoals wij ze door de herstelling door middel van de profeet Joseph Smith hebben ontvangen, te vergelijken met de leerstellingen van vele andere kerken. O, wat ben ik dankbaar dat ik lid van deze kerk mag zijn.

Laat ik eens één of twee leerstellingen noemen. Bedenk eens wat wij uit het bezoek van de Vader en de Zoon aan de profeet Joseph leren: een besef dat de Vader en de Zoon twee afzonderlijke Personen zijn en dat Zij echte Wezens zijn, zoals Jezus toen Hij uit het graf op stond. Toen de profeet Joseph dat heerlijke visioen kreeg was er geen enkele kerk op aarde die in zo'n God geloofde.

Dan leren wij dat het huwelijk eeuwig kan zijn en dat dat de bedoeling van de Heer is. Wat ben ik dankbaar dat ik dat beginsel ken, want het geeft mij de

zekerheid dat ik eens herenigd zal worden met mijn lieve levensgezellin die mij reeds is voorgedaan naar de eeuwige werelden. Ik heb al eens eerder gezegd dat ik net zo lief zou geloven dat de dood de complete vernietiging van zowel lichaam en geest is dan te denken dat ik in de eeuwigheden zou moeten voortleven zonder de liefdebanden die mij en mijn vrouw verbinden met het heerlijke gezin dat de Heer ons gegeven heeft.

Een van de andere grootse waarheden die wij uit de herstelling leren is het feit dat jonge kinderen geen doop nodig hebben. De gedachte dat jonge kinderen gedoopt moeten worden, is een misvatting van de mens. Dat wordt nergens in de leerstellingen van de Heer gevonden, want Jezus nam de kindertjes in zijn armen en zegende ze.

Wanneer ik enkele van onze prachtige filosofieën besprak met mensen uit andere kerken, zeiden velen: „We zouden uw leerstellingen wel kunnen aanvaarden, maar we kunnen niet geloven dat

Joseph Smith een profeet was.” Ik heb daar veel over nagedacht. Ik veronderstel dat het bijna onmogelijk zou zijn te geloven dat God onnozel genoeg was om een jongen van veertien jaar te gebruiken om de bedeling van de volheid der tijden in te luiden, waarin, zoals Paulus zei, Hij „al wat in de hemelen en op aarde is onder één hoofd, dat is Christus” zou samenvatten. (Zie Efeziërs 1:10.)

Dat opent de deur voor het overwegen van nog een prachtig beginsel en dat is het beginsel van het voorsterfelijk bestaan van geesten, dat wij letterlijk de kinderen van God, de eeuwige Vader, zijn en dat wij bij Hem hebben gewoond alvorens op deze aarde te komen.

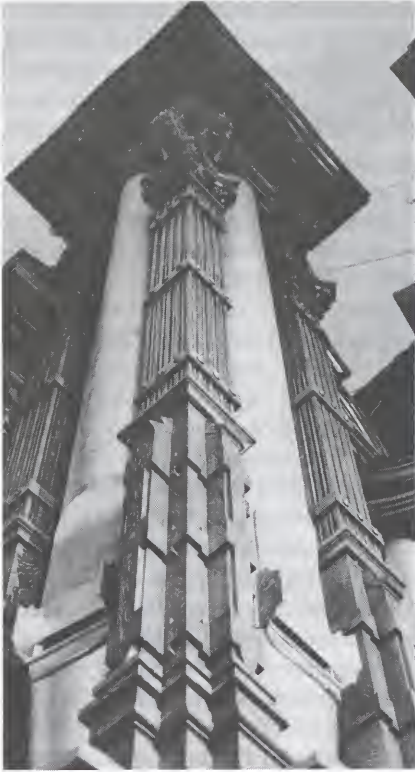
De apostel Paulus heeft gezegd: „Hij (de Heer) heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen en Hij heeft de hun toegemeten tijden en de grenzen van hun woonplaatsen bepaald.” (Handelingen 17:26.) En hij heeft gezegd: „De tuchtiging van onze vaders naar het vlees hebben wij ondergaan en wij zagen tegen hen op; zullen wij ons dan niet nog veel meer onderwerpen aan de Vader der geesten, en leven?” (Hebreeëen 12:9.) Ik houd van de gedachte dat Hij mijn Vader is. Toen Jezus bad, bad Hij niet: „Mijn Vader die in de hemelen zijt”; Hij bad: „Onze Vader die in de hemelen zijt” (Matteüs 6:9), en dat is iets heerlijks. Daarom zingen onze jeugdwerkkinderen: „Ik ben een kind van God”. (*Zing maar mee*, B-76.)

De Heer heeft zijn eigen manier om profeten te roepen. Hij kende hen vóór zij in de sterfelijkheid geboren werden. Wij lezen in het Boek Abraham dat de Heer te midden van de geesten stond en dat onder hen groten en edelen waren - en zij konden niet groot of edel zijn als zij

niet iets gedaan hadden dat hen edel en groot had gemaakt. De Heer zei over hen: „Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken, . . . Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen, voordat gij werdt geboren.” (Abraham 3:22,23.) Is dat geen prachtige gedachte? De Heer stond te midden van die geesten, en er waren er bij die hier in de sterfelijkheid zijn profeten zouden worden.

Wij lezen hoe Jeremia tot profeet geroepen werd. Hij kon het niet begrijpen en de Heer zei: „Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld.” (Jeremia 1:5.) De Heer zou hem niet hebben kunnen ordenen, als hij niet had bestaan, en Hij zou hem niet voor zijn geboorte geordend hebben als hij in zijn leven als geest niet iets had gedaan waardoor hij voorbereid zou zijn om hier op aarde de spreekbuis van de Heer te zijn. Hetzelfde geldt voor de profeet Joseph. Daar kom ik nog op terug.

Wij lezen dat er een oorlog in de hemel was - „Michaël en zijn engelen hadden oorlog te voeren tegen de draak,” en de draak (of Satan) werd op de aarde geworpen en een luide stem sprak: „Wee de aarde . . . want de duivel is tot u nedergedaald in grote grimmigheid” (Openbaring 12:7-9, 12) en hij „gaat rond als een brullende leeuw, zoekende wie hij zal verslinden” (1 Petrus 5:8). En dat heeft hij gedaan ook. Hij sleepte een derde van de hemelse scharen mee (zie Openbaring 12:4), en toen zij werden uitgeworpen, bracht dat derde deel van de hemelse scharen de kennis die zij in de geestenwereld hadden gehad met zich mee, terwijl onze kennis bij onze geboorte in de sterfelijkheid tijdelijk van ons weggenomen werd.

De orgelpijpen van het orgel in de Tabernakel.

De apostel Paulus heeft gezegd: „Want onvolkomen is ons kennen en onvolkomen ons profeteren. Doch, als het volmaakte komt, zal het onvolkomene afgedaan hebben . . .

Want nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu ken ik onvolkomen, maar dan zal ik ten volle kennen, zoals ik zelf gekend ben.” (1 Korintiërs 13:9,10, 12.)

Ik begrijp daaruit dat er een volledig herstel zal zijn van alles wat wij wisten voor wij naar deze sterfelijkheid kwa-

men en nog in de geestenwereld woonden.

Het beste voorbeeld dat wij hebben van het feit dat wij onze kennis kwijtraken is het leven van de Heiland. Wij lezen in het eerste hoofdstuk van het evangelie van Johannes: „In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God.

Alle dingen zijn door het Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden, dat geworden is.

In het Woord was leven en het leven was het licht der mensen.” (Johannes 1:1, 3, 4.)

Dan gaat het verder: „Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de Eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.” (Johannes 1:14.)

Volgens deze tekst heeft Jezus alles geschapen; niettemin moest Hij, toen Hij eenmaal in de sterfelijkheid geboren was, leren lopen en spreken zoals alle kinderen. Op twaalfjarige leeftijd redeneerde Hij met de geleerden in de tempel en later zei Hij: „De Zoon kan niets doen van Zichzelf, of Hij moet het de Vader zien doen.” (Johannes 5:19.)

Welnu, omdat Satan de kennis die hij in de geestenwereld had, heeft meegenomen, wist hij tegen wie hij in de oorlog in de hemel gevochten had en heeft hij geprobeerd de profeten van God te doden. Daarom zei Jezus toen Hij op de Olijfberg stond en naar de stad Jeruzalem keek:

„Jeruzalem, Jeruzalem, dat de profeten doodt, en stenigt, wie tot u gezonden zijn, hoe dikwijls heb Ik uw kinderen willen vergaderen, gelijk een hen haar kuikens onder haar vleugels vergadert, en gij hebt niet gewild. Zie, uw huis

wordt aan u overgelaten. Want Ik zeg u, gij zult Mij van nu aan niet meer zien, totdat gij zegt: Gezegend Hij, die komt in de naam des Heren!”

Wij komen heden omdat wij in de naam des Heren gezond zijn. Zoals Paulus eens heeft gezegd:

„Zo is dan het geloof uit het horen, en het horen door het woord van Christus. . .

Hoe horen (zij) zonder prediker? En hoe zal men prediken zonder gezond te zijn?” (Romeinen 10:17, 14,15.)

Wij zijn gezond.

Ik zou hetgeen ik u tracht te vertellen willen illustreren. Toen Mozes geboren werd, gaf de duivel Farao in om alle mannelijke kinderen van Israël te vermoorden. Er waren er vóór die tijd duizenden geboren, maar Satan wist dat hij met Mozes rekening moest houden. En zoals u zich wel zult herinneren, heeft de moeder van Mozes zijn leven gered door hem in een biezen kistje in de rivier te zetten en heeft de dochter van Farao hem eruit gehaald en voor hem gezorgd. Toen Jezus geboren werd, gaf Satan Herodes in om alle kinderen in en rondom Betlehem die nog geen twee jaar waren te vermoorden. Er waren er duizenden voor die tijd geboren, maar Satan wist dat hij rekening moest houden met de Heiland. Hij nam deel aan die oorlog in de hemel waarbij Satan en een derde van de geesten uitgeworpen werden.

Hoewel Joseph Smith een jongen van maar veertien jaar was toen hij in het bos ging bidden, rustte er een duistere macht op hem die zoveel kracht uitoefende, dat hij het gevoel had dat het leven uit zijn lichaam weggedrukt zou worden; maar door zijn gebed daalde er ten slotte een lichtzuil af en werd hij van de macht van

Satan verlost. Satan wist dat hij rekening zou moeten houden met die man Joseph Smith, omdat hij een van die edelen en groten was, uit wie God gezegd had zijn regeerders te zullen kiezen.

Wij lezen in het Boek van Mormon dat Lehi zijn zoon Jozef in de wildernis vertelde dat de Heer Jozef - die als slaaf naar Egypte verkocht werd - had beloofd dat Hij in de laatste dagen een profeet gelijk Mozes uit zijn lendenen zou verwekken. (Zie 2 Nephi 3:6-9.) In de heilige Schrift lezen we dat er geen profeet in Israël is opgestaan zoals Mozes, want hij sprak van aangezicht tot aangezicht met God. (Zie Deuteronomium 34:10.) De Heer heeft Jozef uit Egypte beloofd zo'n profeet uit zijn lendenen te verwekken. Deze belofte is drieduizend jaar voor de geboorte van Joseph Smith afgelegd. De Heer zei dat hij Jozef zou heten en dat zijn vader Jozef zou heten; en Hij zei: „hem zal ik macht geven Mijn woord . . . te brengen.” (2 Nephi 3:11, 15.)

„De Heer heeft zijn eigen manier om profeten te roepen. Hij kende hen vóór zij in de sterfelijkheid geboren werden.”

De profeet Joseph Smith heeft het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde en vele andere geschriften voortgebracht. Voor zo ver wij in onze verslagen kunnen nagaan, heeft hij ons meer geopenbaarde waar-

heid gegeven dan enige andere profeet die op aarde geleefd heeft. En de Heer heeft gezegd: „Maar niet alleen Mijn woord . . . doch ook de overtuiging van Mijn woord, dat reeds onder hen zal zijn verkondigd.” (2 Nephi 3:11.)

Wat bedoelde de Heer daarmee? Dat Hij te midden van de honderden kerken van de mensen - die het gevolg zijn van de manier waarop de mensen de Schriften uitleggen, omdat zij het niet eens kunnen worden en deze kerken zich dan weer vermenigvuldigen - deze nieuwe profeet het vermogen zou geven om de Schriften te begrijpen die hen reeds gegeven waren.

Daarna voegt Hij eraan toe dat „hij . . . mijn volk redding (zal) brengen”. (2 Nephi 3:15.) Waarom? Omdat hij het heilig priesterschap zou ontvangen, de macht om de zaligmakende verordeningen van het evangelie te bedienen. Hij zegt bovendien: „En Ik zal hem groot maken in Mijn ogen.” (2 Nephi 3:8.) Wat de wereld ook van Joseph Smith vindt, de verklaring van de Heer luidt dat hij groot zou zijn in zijn ogen.

Nu zou ik u nog een van mijn ervaringen uit het zendingsveld willen vertellen om te illustreren wat de Heer, naar mijn mening bedoelde toen Hij liet weten dat de profeet niet alleen zijn woord zou voortbrengen, maar de mensen een getuigenis zou geven van zijn reeds ontvangen woord.

Toen ik in Holland was, werd ik uitgenodigd om te spreken op de bijeenkomst van een bijbelkring van zakenlui. We waren bij een vooraanstaande handelaar in meubels thuis. Er waren ongeveer twintig mannen aanwezig; elk had zijn eigen Bijbel meegebracht. De enige aanwezige vrouw was de dochter van de heer des huizes. Zij gaven mij anderhalf uur

de tijd om over algehele zaligmaking te spreken, hetgeen ons werk voor de doden, het prediken in de geestenwereld en de doop van de levenden voor de doden omvat. Ik noemde hen steeds hoofdstuk en vers en dan liet ik hen de passages in hun eigen Bijbel lezen. Toen ik klaar was, sloot ik mijn Bijbel en wachtte op het commentaar.

De eerste opmerking kwam van de dochter van de heer des huizes. Ze zei: „Vader, ik begrijp er niets van. Ik heb nog nooit een van deze bijbelkringbijeenkomsten meegemaakt waarbij u niet steeds het laatste woord had. En vanavond hebt u geen woord gezegd.”

De man schudde zijn hoofd en zei: „Meisje lief, er valt niets te zeggen. Deze man heeft ons dingen onderwezen die wij nog nooit eerder gehoord hadden en hij heeft ze ons uit onze eigen Bijbel onderwezen.”

Ik zou u nog heel wat van dergelijke verhalen kunnen vertellen!

De Here zegene u! God zij dank voor de herstelling van het evangelie via de profeet Joseph Smith. Ik geef u mijn getuigenis in de naam van de Here Jezus Christus, amen. □

Grote dingen worden van hun vaders verlangd

*President Ezra Taft Benson
van het Quorum der Twaalf*

Toen verklaarde de Heer: „Want aan Satan is geen macht gegeven om kleine kinderen in verzoeking te brengen, daarom kunnen zij niet zondigen, voordat zij verantwoordelijk jegens Mij worden.” Hij openbaarde dat deze tijd waarin zij niet verantwoordelijk zijn, aan kinderen gegeven was, „opdat grote dingen van hun vaders mogen worden verlangd.” (Zie de Leer en Verbonden 29:47, 48.)

„Opdat grote dingen van hun vaders mogen worden verlangd”! Welk vertrouwen heeft de Heer in vaders en wat een grote verantwoordelijkheid heeft Hij aan de vaders gegeven! Er worden tegenwoordig grote dingen van vaders verwacht.

Als ik aan vaders denk, denk ik aan Adam - ons aller stamvader - die zijn nakomelingen getrouw de wegen der gerechtigheid onderwees. Ik denk aan vader Abraham, wiens geloof zonder zijns gelijke is onder sterfelijke vaders. Ik

heb achtung voor Jakob, of Israël, en voel zelfs een zekere eerbied voor zijn ijver en geduld. Ik eer de naam Lehi voor het voorbeeld dat hij voor zijn zonen was.

In deze bedeling denk ik aan Joseph Smith sr., omdat hij de eerste was die het getuigenis van zijn zoon, de profeet, geloofde. Ik denk aan het edele voorbeeld van Joseph F. Smith, de zesde president van de kerk en de vader van de tiende president.

Ik zie met eerbied op tegen deze nobele mannen - niet slechts omdat zij grote profeten waren, maar omdat zij geweldige vaders waren, die beseften wat de Heer van hen verlangde en er naar leefden.

Ik wil van deze gelegenheid gebruik maken om u, vaders, iets te zeggen over drie bijzondere dingen die de Heer van ons verlangt. Dit zijn dingen die iedere vader met een normale dosis ijver kan

doen. Als wij ze doen, zullen onze gezinnen met vrede gezegend worden, onze naam zal trots door onze nakomelingen gedragen worden, en onze familiebanden zullen eeuwig zijn.

Vaders, welke grote dingen verlangt de Heer van ons?

Zorg er in de eerste plaats voor dat er liefde heerst in uw gezin, en dat de Geest er aanwezig kan zijn. Kinderen worden onschuldig geboren, niet slecht. Zij komen hier op aarde echter niet in een neutrale omgeving. Zij worden naar gezinnen gezonden die de ideeën, gevoelens, gedachten, en normen, waardoor zij in de toekomst hun keuze zullen bepalen, ten goede of ten kwade, beïnvloeden.

Een belangrijk punt dat de Heer van een

ieder van ons verlangt is dat wij ervoor zorgen dat er een gelukkige, positieve invloed ten goede uitgaat van ons gezin. In de toekomst zal het nauwelijks van betekenis zijn of onze meubels erg duur geweest zijn, of hoeveel badkamers wij hebben, maar wat wel veel uit zal maken is of onze kinderen liefde gevoeld hebben in ons gezin en of zij zich aanvaard hebben gevoeld. Het zal uitermate belangrijk zijn of er geluk en gelach was, óf gekibbel en strijd.

Ik ben ervan overtuigd dat een kind eerst achting en liefde moet ondervinden voor het ten goede beïnvloed kan worden door zijn of haar ouders. President Joseph F. Smith heeft gezegd: „Vaders, indien u wilt dat uw kinderen in de beïnvloeden van het evangelie worden

Het algemeen presidium van de Jonge-Vrouwen (v.l.n.r.): de zusters Elaine A. Cannon, presidente; Norma B. Smith, tweede raadgeefster; Arlene B. Darger, eerste raadgeefster.

onderricht, . . . indien u wilt dat zij u gehoorzamen en eensgezind met u zijn, hebt hen dan *lief* en laat door ieder woord en iedere daad blijken dat u hen liefhebt.

Terwille van u zelf, terwille van de liefde die tussen u en uw zoons behoort te bestaan - hoe eigenzinnig zij of enkelen hunner ook mogen zijn - wanneer u met hen spreekt, doet dat dan niet in toorn, of op een scherpe of veroordelende manier. Spreekt tot hen op een vriendelijke toon; probeert hen tot inzicht te brengen, en weent met hen als dat nodig is, en probeert hen ertoe te krijgen samen met u tranen te vergieten. Werkt op hun gevoel, doet uw best hen vriendelijk jegens u te stemmen. Slaat niet en gebruikt geen geweld, maar werkt met rede, benadert hen op een verstandige manier door overreding en met ongeveinsde liefde. Indien u op deze wijze uw zoons en dochters niet kunt bereiken, dan . . . is er geen mogelijkheid ter wereld waardoor u hen zoudt kunnen winnen." (*Evangelieleer*, blz. 314.)

Er zouden vele dingen opgenoemd kunnen worden die wij kunnen doen en zouden moeten doen om ons gezin gelukkig en van ons huis een schuilplaats te maken. Ik geloof echter dat het belangrijker is een man te vertellen wat van hem verwacht wordt dan precies te beschrijven hoe hij het moet doen.

Als u eenmaal besloten hebt dat uw vrouw en kinderen gelukkig maken een hoge prioriteit in uw leven behoort te zijn, zult u alles doen wat u kunt om dat ook te bereiken. Ik heb het hier niet alleen maar over materiële behoeften, maar ook over andere essentiële behoeften zoals waardering, complimenten, troost, aanmoediging, een luisterend

oor, en het geven van liefde en genegenheid.

*Als u met plezier naar iets kijkt
Dat uw kind aan het doen is,
Als u hem graag mag en van hem houdt,
Laat het hem dan weten.*

*Houdt uw waardering niet voor uzelf,
Laat anderen u niet voor zijn,
Als uw kind lof verdient,
Geef het hem dan.*

*Van meer belang dan roem of geld,
Is een zonnige natuur,
En oprechte, hartelijke waardering,
Maakt iemand blij.*

*Als u dus denkt dat een kind lof verdient,
Dan is het nu de tijd die te geven,
Schep nauwe banden door liefdevolle woorden
Van zijn vader.*

(Naar „Do it now,” van Berton Braley, in *Best Loved Poems of the American People*, blz. 108, 109.)

De grootste mogelijkheden in uw leven worden u geboden in uw vaderschap! De volgende woorden van president David O. McKay zijn gericht tot vaders en zouden door iedere vader omlijst moeten worden:

„Als men zaken of plezier, of het verdienen van meer geld stelt boven het gezin, begint men op dat ogenblik het hellend vlak af te gaan naar geestelijke aftakeling. Als de club voor een man aantrekkelijker wordt dan zijn gezin, wordt het tijd dat hij vol schaamte erkent dat hij gefaald heeft gebruik te maken van de grootste mogelijkheden van zijn leven, en dat hij de uiteindelijke test van ware mannelijkheid niet heeft doorstaan.

Het armste hutje waar liefde heerst en dat een eensgezind gezin beschut, is van meer waarde voor God en de toekomstige mensheid dan welke andere rijkdom ook. In zo'n gezin kan God wonderen doen. Reine harten, in een rein gezin zijn altijd op fluisterafstand van de hemel."

„Zorg er in de eerste plaats voor dat er liefde heerst in uw gezin en dat de Geest er aanwezig kan zijn; leer uw kinderen de beginselen der waarheid te begrijpen; breng uw eigen huis in orde.”

(*Church News*, 7 september 1968, blz. 4.)
Vaders hoe is de sfeer in uw gezin?

Leer uw kinderen in de tweede plaats de beginselen der waarheid te begrijpen. In een openbaring aan de profeet Joseph Smith gebood de Heer de vaders hun kinderen „in licht en waarheid” groot te brengen. Hij bestrafte er verscheidenen omdat zij dit nalieten. Een ieder van ons zou er goed aan doen de beginselen die in afdeling 93 aan Joseph Smith, Frederick G. Williams, Sidney Rigdon en Newel K. Whitney gegeven werden nog eens te bestuderen.

In deze openbaring verklaart de Heer: „En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid en wegens de overlevering hunner vaders, licht en waarheid van de mensenkinderen weg.” (Leer en Verbonden 93:39.) De „overlevering

hunner vaders” slaat natuurlijk op het slechte voorbeeld en de verkeerde leringen van vaders.

Wij mogen niet vergeten dat deze wereld een telestiale wereld is. Onze kinderen groeien er in op. Zij worden voortdurend geconfronteerd met televisieprogramma's en films die de laagste en meest verdorven kant van het leven uitbeelden. Zij worden bestookt met slagzinnen en reclame die tot doel hebben om ze over te halen dingen te doen die ze van hun geestelijke instelling beroven. Zelfs de lesboeken en leermiddelen die op de openbare scholen gebruikt worden, bevatten theorieën en soms zelfs leugens die als waarheden worden voorgesteld.

Sommige vaders laten de verantwoordelijkheid van het vormen van de ideeën en de normen van een kind helemaal over aan de moeder of de school. Maar al te vaak beïnvloeden televisie en films de maatstaven van onze kinderen.

Wij mogen niet aannemen dat openbare scholen de principes aangaande zedelijk gedrag die wij de kinderen thuis leren altijd steunen. Wij hebben gezien hoe in vele scholen verkeerde ideeën over de ontwikkeling van de mens van lagere levensvormen ingevoerd zijn, dat er geleerd wordt dat er geen vaststaande zedelijke maatstaven zijn, dat alle geloof dat als bovennatuurlijk wordt beschouwd wordt verworpen, dat seksuele vrijheid toelaatbaar is zodat onzedelijk gedrag, en alternatieve levenswijzen, zoals homoseksualiteit bij mannen en vrouwen en andere verdorven praktijken toelaatbaar zijn.

Zulke leringen hebben niet alleen de neiging om het geloof en de zedelijke normen van onze jonge mensen te ondermijnen, maar zij ontkennen tevens

het bestaan van God, die onvoorwaardelijke wetten gaf, en de godheid van Jezus Christus. Wij kunnen toch wel de tegenstrijdigheid zien in de houding van sommige mensen die zich inzetten voor het behoud van diersoorten die gevaar lopen uitgeroeid te worden, maar vóór abortus zijn.

Er is een oplossing, en die is dat de Heer grote dingen verwacht van de vaders van Israël. De vaders moeten de tijd nemen om uit te vinden wat hun kinderen onderwezen worden en dan maatregelen nemen om die verkeerde informatie te weerleggen.

Ik ken vaders die iedere avond hun kinderen vragen wat zij op school geleerd hebben om zelf te kunnen bepalen wat er op school onderwezen wordt en wat er gecorrigeerd moet worden. Daarna onderwijzen zij ze, als het nodig is, wat de Heer heeft geopenbaard. Dat is het beginsel „licht en waarheid verzaken de boze” toepassen. (Leer en Verbonden 93:37.)

Het nieuwe geconsolideerde vergaderrooster op zondag is ontworpen om de vaders op de sabbat meer tijd te geven om hun kinderen te onderwijzen. Dit is een geweldige gelegenheid voor gezinnen om de Schriften te bestuderen en door de ouders onderwezen te worden. Gezegend is het huishouden dat dit regelmatig doet.

Wat zouden wij moeten onderwijzen? De Heer heeft geopenbaard wat de ouders hun kinderen moeten leren. Luister naar zijn woorden: „Onderwijs . . . uw kinderen, dat alle mensen, overal, zich moeten bekeren, want anders kunnen zij geenszins het koninkrijk Gods beërven, want niets, dat onrein is, kan daar, of in zijn tegenwoordigheid, wonen.” (Mozes 6:57.)

Zoals verder in deze openbaring staat, bestaan de fundamentele beginselen uit de leerstelling over de val, de zending van Christus en zijn verzoening, en de eerste beginselen en verordeningen van het evangelie; geloof in Christus, bekeering, doop voor de vergeving der zonde en de gave van de Heilige Geest. Hierdoor kan ons leven geheiligd worden. (Zie Mozes 6:58,59.)

Broeders, wij behoren de fundamentele beginselen van de kerk zo te onderwijzen dat onze kinderen ze kunnen begrijpen. Sommige vaders onderwijzen wel, maar hun kinderen begrijpen hen niet. Dit houdt in dat het de verantwoordelijkheid van de vaders is om het evangelie te bestuderen en te leren.

Een bezoeker in een rolstoel geniet van de zon op Temple Square.

Met maar weinig uitzonderingen zijn zoons en dochters die eeuwige zegeningen hebben verkregen niet slechts lichamenlijk door hun vaders verwekt. Zij zijn ook geestelijk herboren door het voorbeeld en het onderwijs van hun vader. Grote vaders leiden hun kinderen naar Christus.

Breng ten derde, uw eigen huis in orde.

Dat was in de beginperiode van de kerk de raad van de Heer aan de vaders en het is heden ten dage zijn raad aan ons.

Uw eigen huis in orde brengen is het gebod des Heren onderhouden. Het brengt harmonie en liefde in uw gezin, tussen u en uw echtgenote en tussen u en uw kinderen. Het houdt dagelijks gezinsgebed in. Het betekent uw gezin het evangelie van Jezus Christus leren begrijpen. Het houdt in dat alle leden van het gezin Gods geboden onderhouden. Het houdt in dat u en uw echtgenote waardig zijn een tempelaanbeveling te krijgen, dat alle leden van het gezin de verordeningen voor de verhoging ontvangen en dat uw gezin voor eeuwig aan elkaar verzegeld is. Het houdt in dat u geen overdreven schulden hebt en dat alle leden van het gezin een eerlijke tiend en hun offeranden betalen.

Vaders, is uw huis in orde?

In een openbaring aan president John Taylor, richtte de Heer de volgende boodschap tot de priesterschap: „Ik doe een beroep op de hoofden van gezinnen om hun huis volgens de wet van God in orde te brengen . . . en zich voor mijn aangezicht te reinigen, en het kwade uit hun gezin te verwijderen. En Ik zal u zegenen en met u zijn, zegt de Heer, en u zult te zamen komen in uw heilige plaatsen, waar u gewoonlijk vergadert om Mij aan te roepen, en u zult om die

dingen vragen die goed zijn, en Ik zal uw gebeden verhoren, en mijn Geest en macht zullen met u zijn, en mijn zegen zal op u rusten, op uw gezinnen, uw huizen en huishoudingen, op uw kudden en velden, uw boomgaarden en wijngaarden, en op alles wat van u is; en u zult mijn volk zijn en Ik zal uw God zijn; . . . want mijn woord zal voortgaan, en mijn werk zal voltooid worden, en mijn Zion zal opgericht worden.” (Openbaring aan president John Taylor, te Salt Lake City, Utah, 13 oktober 1882, manuscript in de historische archieven van de kerk, blz. 23.)

Ja, deze tijden vereisen grote dingen van de vaders en ook de Heer verlangt grote dingen van hen. De drie vereisten zijn: Zorgen dat er liefde heerst in uw gezin zodat de Geest des Heren er kan wonen; uw kinderen groot brengen in licht en waarheid; en uw huis in orde brengen. De heilige titel „vader” deelt u met de Almachtige. In de kerk worden mannen geroepen en ontheven. Hebt u ooit van een sterfelijke vader gehoord die ontheven werd?

Als ik door de hele kerk reis en trouwe gezinnen zie, zeg ik „Dank zij de Heer voor voorbeeldige vaders en moeders.”

Als ik trouwe jonge mensen zie en trots ben op wat zij bereikt hebben, zeg ik:

„Dank zij God voor ijverige vaders en moeders.”

Het vaderschap is geen kwestie van status of rijkdom. Het is een kwestie van verlangen, ijver, en vastbeslotenheid om zijn gezin verhoogd te zien tot het celestiale koninkrijk. Als die prijs verloren gaat is er niets anders dat nog belangrijk is.

Ik ken een familie wier doel het is dat elk lid van het gezin en alle nakomelingen in

hun hemels thuis, in het celestiale koninkrijk, komen, en dat er geen lege stoelen zullen zijn. Dat is hun doel. Tijdens iedere familiereünie bekijken ze de situatie en zij spreken er dikwijls over als zij elkaar ontmoeten tussen de reünies.

God zegene alle vaders in Israël, opdat zij het werk binnen de muren van hun eigen huis goed mogen doen. Met de hulp des Heren zullen wij er in slagen deze grootste van al onze verantwoordelijkheden te vervullen. In de naam van Jezus Christus, amen. □

Vastengaven: het vervullen van onze verantwoordelijkheid tegenover anderen

Bisschop Victor L. Brown
Presiderende bisschop

Als ik vanavond deze grote menigte broeders van de priesterschap toespreek, doe ik dat in alle nederigheid en met een gebed in mijn hart. De twee onderwerpen die ik ga bespreken zijn mij opgedragen. De inleiding voor mijn eerste onderwerp kunt u vinden in het Oude Testament in de geschriften van de profeet Jesaja:

„Is dit niet het vasten dat Ik verkies: de boeien der goddeloosheid los te maken, de banden van het juk te ontbinden, verdrukten vrij te laten en elk juk te

verbreken? Is het niet, dat gij voor de hongerige uw brood breekt en arme zwervelingen in uw huis brengt, ja, als gij een naakte ziet, dat gij hem bekleedt en u niet onttrekt aan uw eigen vlees en bloed?”

Er worden door de Heer vier prachtige zegeningen beloofd aan hen die de wet van het vasten gehoorzamen:

„Dan zal uw licht doorbreken als de dageraad en uw wond zich spoedig sluiten; uw heil zal voor u uit gaan, de heerlijkheid des Heren zal uw achterhoe-

de zijn. Als gij dan roept, zal de Here antwoorden; als gij om hulp roept, zal Hij zeggen: Hier ben Ik . . . Wanneer gij de hongerigerige schenkt wat gij zelf begeert en de verdrukten verzadigt, dan zal in de duisternis uw licht opgaan en uw donkerheid zal zijn als de middag. En de Here zal u voortdurend leiden, u in dorre streken verzadigen en uw gebeente krachtig maken; dan zult gij zijn als een besproeide hof en als een bron, waarvan het water niet teleurstelt.” (Jesaja 58: 6-11.)

Met betrekking tot dit schriftgedeelte heeft president Harold B. Lee dit gezegd:

„De geweldige zegeningen die volgen op het vasten zijn in iedere bedeling nauwkeurig omschreven . . . Als u het achten-vijftigste hoofdstuk van Jesaja analyseert, zult u ontdekken waarom de Heer van ons verlangt, dat wij vastengaven betalen, waarom Hij van ons verlangt dat wij vasten. Het is omdat wij door dit te doen kunnen roepen en de Heer kan ons antwoorden. Wij kunnen dan om hulp roepen en de Heer zal zeggen: „Hier ben Ik.” Zouden wij ooit in omstandigheden willen verkeren dat wij roepen en dat Hij geen antwoord zal geven? Dat wij in onze smart tot Hem roepen en Hij niet met ons zal zijn? Ik geloof dat het tijd wordt dat wij aan deze fundamentele zaken denken, want in de dagen die voor ons liggen, zullen wij de zegeningen des Heren hoe langer hoe meer nodig hebben, als de oordelen onvermengd over de gehele aarde uitgestort zullen worden. („Listen and Obey”, Welfare Agricultural Meeting [Luister en gehoorzaam; Landbouwkundige vergadering van de welzijnszorg], van 3 april 1971, blz. 14.)

President J. Reuben Clark Jr. had dit te

zeggen: „Het fundamentele beginsel van alle hulp die door de kerk verleend wordt is dat het gedaan moet worden van de vastengaven en de andere vrijwillige bijdragen en giften. Dit is de manier die door de Heer is vastgesteld. De tiend is niet in de eerste plaats daarvoor bestemd en mag er ook niet voor gebruikt worden behalve in uiterste nood.” (Geciteerd door Marion G. Romney, „Our Primary Purpose,” Welfare Agricultural Meeting [Ons voornaamste doel, Landbouwkundige vergadering van de welzijnszorg] van 3 april 1971, blz. 8.)

De vastengave is de financiële wet des Heren om voor de armen te zorgen. Jarenlang is aangenomen dat de vastengave de kosten van de twee maaltijden die niet gegeten worden moesten bedragen. Deze gedachte is ontstaan doordat de leden in het begin gevraagd werden het voedsel dat door het vasten gespaard werd als vastengave te geven. De omstandigheden waren van dien aard dat geld toch van weinig nut geweest zou zijn. Later scheen aangenomen te wor-

den dat een dollar per persoon voldoende was.

Enkele jaren terug heeft president Kimball echter over de vastengave gezegd: Ik vind dat we heel royaal moeten zijn en in plaats van het geld dat we uitgespaard hebben door twee maaltijden te vasten meer, veel meer - wel tien keer zoveel moeten geven - als we ons dat kunnen veroorloven. (*Conference Report*, van april 1974, blz. 184.)

Het is belangrijk te erkennen dat de vastengave een vrijwillige offerande is, waarvoor iedereen zelf het bedrag moet bepalen. De vastengave is niet hetzelfde als de tiend, die tien procent van ons jaarlijks inkomen is. Het bedrag wordt aan ieder lid overgelaten, maar een levende profeet heeft gezegd dat we royaal behoren te zijn. Zou het niet prachtig zijn als er dank zij onze getrouwheid genoeg vastengaven werden ontvangen om het hele systeem van de voorraadhuizen te bekostigen?

Misschien kunnen de volgende teksten ons duidelijk maken hoe royaal we behoren te zijn:

Ten eerste uit de Leer en Verbonden, afdeling 42, te beginnen met vers 30. Dit is een openbaring aan de profeet Joseph Smith betreffende de wet van toewijding:

„En ziet, gij zult de armen gedenken, en hun, hetgeen gij hun van uw bezittingen hebt te geven, toewijden met een verbond en een akte, die niet kunnen worden verbroken. En voor zoverre gij van uw goederen aan de armen mededeelt, zult gij het aan Mij doen; en ze zullen worden afgedragen aan de bisschop mijner kerk en aan zijn raadgevers. . . . Daarom zal het overblijfsel in mijn voorraadschuur worden bewaard om de armen en behoeftigen ervan bij te staan.” (LV 42:30, 31, 34.)

De Heer heeft dit beginsel dikwijls herhaald, bij voorbeeld in afdeling 70 van de Leer en Verbonden, vers 7:

„Niettemin, voor zoverre zij meer ontvangen dan nodig is voor hun benodigdheden en hun behoeften, moet het in Mijn voorraadschuur worden gebracht.”

Verder zult u zich herinneren dat toen een hooggeplaatst man Jezus vroeg wat hij moest doen om het eeuwige leven te beërven, de Heiland antwoordde:

„Gij kent de geboden: Gij zult niet echtbreken, gij zult niet doodslaan, gij zult niet stelen, gij zult geen vals getuigenis geven, eer uw vader en moeder. Hij zeide: Dat alles heb ik van jongs af in acht genomen. Toen Jezus dat hoorde zeide Hij tot hem: Nog één ding komt gij te kort: verkoop alles wat gij bezit, en verdeel het onder de armen, en gij zult een schat hebben in de hemelen, en kom hier, volg Mij. Toen hij dat hoorde, werd hij diep bedroefd, want hij was zeer rijk. En Jezus zag hem aan en zeide: Hoe moeilijk kunnen zij, die geld hebben, in

het Koninkrijk Gods ingaan. Want het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog ener naald, dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat.” (Lucas 18:20-25.)

En verder lezen wij in Leer en Verbonden:

„Want het is raadzaam dat Ik, de Here, een ieder verantwoordelijk stelle als rentmeester over de aardse zegeningen, die Ik voor mijn schepselen heb geschapen en voorbereid.

Ik, de Here, heb de hemelen gespannen, en de aarde gebouwd, en het is waarlijk Mijner handen werk; en al hetgeen er in is, is het Mijne . . .

Doch het moet noodzakelijk op Mijn eigen wijze worden gedaan; en ziet, dit is de wijze, waarop Ik, de Here, heb besloten in de behoeften mijner heiligen te voorzien, opdat de armen zullen worden verhoogd, doordat de rijken nederig zullen zijn.

Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar eigen willen te handelen.

Daarom, indien iemand van de overvloed zal nemen, die Ik heb bereid, en niet, overeenkomstig de wet van Mijn evangelie, van zijn deel aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij met de goddelozen zijn ogen in de hel opslaan, en zich in kwelling bevinden.” (Leer en Verbonden 104:13, 14, 16-18.)

Ik wil mijn opmerkingen over de vastengaven nu besluiten door u gedeelten uit een brief voor te lezen die ik enkele jaren geleden ontving van broeder John H. Groberg, die toen president was van het zendingsgebied Tonga.

„Bijgaand doe ik u een cheque toekomen voor \$1.000,- het bedrag dat wij van de vastengaven in de Tonga zending

hebben overgehouden. Gewoonlijk zou deze brief hier eindigen, maar ik wil er nog wat aan toevoegen over iets wat ik kortgeleden beleefde.

Zoals u misschien weet of niet weet, is Tonga een van de armste landen in de wereld. Het gemiddelde loon is er ongeveer dertig cent per uur, als je tenminste het geluk hebt een baan te vinden . . .

Toen ik kortgeleden een van de afgelegen eilanden bezocht, die erg moeilijk te bereiken zijn, ging ik tegen de avond naar een van de fijne zusters, een weduwe.

Toen ik haar hut naderde scheen de zon

„Als u het achtenvijftigste hoofdstuk van Jesaja analyseert, zult u ontdekken waarom de Heer van ons verlangt dat wij vastengaven betalen, waarom Hij van ons verlangt dat wij vasten.”

nog helder aan de hemel en het viel mij op hoe armoedig de omgeving was.

Het had die dag geregend en de modder, de afval en de steeds aanwezige stank van drogende vis stonden mij eerst tegen. Maar de hartelijke ontvangst van het medelid van de kerk - vooral na jaren van scheiding - en de tranen van waardering voor het langverwachte bezoek, deden mij spoedig die onaangename omgeving vergeten.

Terwijl wij in haar vloeiende moedertaal spraken en zij vertelde hoe lief zij de kerk

had en hoeveel zegeningen zij ontvangen had, moest ik denken aan de ogenschijnlijke armoedige omstandigheden waarin zij leefde . . . Allerlei gedachten gingen door mijn hoofd en even moeten mijn gedachten afgedwaald zijn, want plotseling merkte ik dat zij tussen opmerkingen over zegeningen en armoede en dienstbetoon door, naar haar hut was gegaan en nu terugkwam met een dichtgeknoopt lapje.

Het was plotseling of ik van binnen helemaal met licht vervuld werd en het woord „vastengaven” kwam in mij op. Deze gedachte was zo plotseling en zo duidelijk in mij opgekomen dat u zich misschien mijn verbazing wel kunt voorstellen toen zij een klein geldstukje (met een waarde van ongeveer 10 cent) uit het lapje haalde en zacht zei: „Hier is mijn vastengave . . . om de armen te helpen.” Ik wilde haar uitleggen dat de vastengaven er waren om haar te helpen, dat het niet de bedoeling was dat zij anderen hielp. Zover kwam ik echter niet, want toen ik met tranen in mijn ogen eerst naar het geldstukje en toen naar de oude vrouw keek, veranderde de gehele omgeving.

De hut werd een schitterend paleis en de modder leek van goud . . . Het leek wel of de wereld een ogenblik stil stond. De hele natuur scheen stil te staan en te luisteren naar de troostende woorden die vanuit de hemel het gehele heelal schenen te vullen: „Zalig de armen . . . want hunner is het Koninkrijk der hemelen.” (Matteüs 5:3.)

De ondergaande zon kondigde het einde van de dag aan en leek tevens het naderend einde te symboliseren van haar prachtig leven vol dienstbetoon.

Ik nam het geldstukje en terwijl ik deze cheque uitschrijf moet ik weer aan dit

voorval denken en ik vraag mij af hoeveel van die geldstukjes er nodig zijn om \$1.000,- te krijgen?”

Ik zou alle bisschoppen die hier vanavond aanwezig zijn willen vragen aan deze trouwe weduwe van Tonga te denken als zij de wet van het vasten onderwijzen en als zij de armen tot zegen zijn door dit gewijde geld op een wijze en verstandige manier te besteden.

Met dit voorval in gedachte wil ik nu met u spreken over ring- en wijkbegrotingen. Wij maken ons veel zorgen over de financiële druk waaronder vele van onze mensen gebukt gaan. De bisschoppen hebben in het bijzonder de verantwoordelijkheid ervoor te zorgen dat de programma's niet te duur worden en een financiële last voor de leden worden.

Het is maar al te gemakkelijk voor de leiders om aan te nemen dat anderen evenveel geld uit kunnen geven als zij zelf. Mag ik duidelijk maken wat ik bedoel door gedeelten uit een brief aan te halen die ik onlangs kreeg van een bezorgde moeder:

In september waren de jongelui drie avonden in de week en zaterdagmorgen pizza's aan het maken en aan het verkopen om aan geld te komen voor hun volleybaluniformen. Er waren klasfeestjes, een programma voor de meisjes, die naar de Jonge-Vrouwen overgingen, een werkvergadering voor de leiders, en dienstbetoonprojecten van de wijk.

In oktober en november werd er drie avonden per week volleybal gespeeld, de wijk organiseerde een dineetje, een gekostumeerd bal, een door-de-weekse haardvuuravond ging uit van de ring, en er was een dansavond.

In januari werd er weer volleybal geoeftend en waren er wedstrijden om het sportprogramma weer aan de gang te

krijgen, een normenavond op ringniveau en een inzamelingsproject.

In februari zijn er naast de basketbalwedstrijden drie keer per week repetities geweest voor de roadshow, een skifeestje, een sneeuwfeestje, een kampeervergadering van de ring, en een werkvergadering om de laatste hand te leggen aan de projecten voor de viering van het 150-jarig bestaan van de kerk, die op minstens tweeëntwintig dagen van deze maand zouden plaatsvinden.

Ik weet zeker dat ik hier niet verder mee hoeft te gaan. Maar er is nog meer dat u moet weten. Op komst zijn nog een „slavenmarkt” (waar de diensten van een bepaalde persoon aan de meest biedende worden verkocht), een autowasproject, een oliebolverkoop, een grasmaaiproject op de zaterdagmorgen tot de zomer om geld in te zamelen voor een omvangrijke activiteit in Idaho. Er is een dagje uit voor de Aäronische priesterschap en de meisjes van die leeftijd in mei, er zijn korte kampeertochten voor de padvinders en nog een bijenkorfkamp en een padvinderskamp.”

Wij maken ons hier zoveel zorgen over dat ouderling Gordon B. Hinckley dit onderwerp heeft behandeld in een speciale vergadering voor ringpresidenten en regionale vertegenwoordigers. Ik zou één of twee zinnen uit zijn toespraak willen aanhalen: „Ik ben van mening dat opoffering, waar nodig, een belangrijk aspect van het evangelie is. Het is zelfs de kern van de ware godsdienst. Maar onnodige offers die gevraagd worden wegens verkwisting of die het gevolg zijn van een slecht beheer zijn uit de boze.”

U, bisschoppen, kunt verwachten dat uw ringpresident bijna onmiddellijk na zijn terugkeer van de conferentie met u zal vergaderen om zowel de ring- als de

wijkbegrotingen te bekijken. De ringbegroting heeft natuurlijk een grote invloed op de wijkbegroting.

Er zijn bepaalde gebieden die u met zorg zou moeten bestuderen.

1. **Energiekosten.** De lichten moeten uitgedraaid worden als de kamers niet gebruikt worden. Air-conditioning en verwarming hoeven niet aan te staan tenzij ze absoluut noodzakelijk zijn, vooral als het gebouw of delen ervan niet in gebruik zijn.

2. **Betaalde conciërges:** Overwogen zou moeten worden om het verzorgen van het terrein om het kerkgebouw en het schoonmaken van het gebouw bij toerbeurt door de leden te laten doen, in plaats van door een betaalde conciërge. Vaklieden zouden dan alleen ingeschakeld hoeven te worden voor het onderhoud van de technische delen van het gebouw, zodat er minder uren uitbetaald hoeven te worden. Hierover zult u spoedig aanwijzingen ontvangen.

3. **Welzijnsprojecten:** Ieder project zou door een efficiënte leiding zoveel mogelijk bij moeten dragen tot de produktie van de nodige verbruiksartikelen, zodat de noodzaak van financiële bijdragen van de leden van de wijk om aan die verplichtingen te voldoen wordt vermindert.

4. **Activiteiten:** Het tegenwoordig beleid is dat de nodige fondsen voor alle wijk- en ringactiviteiten in de jaarlijkse begroting worden opgenomen, zodat er verder geen geldinzamelingsacties gevoerd hoeven te worden naast de begroting. Jeugdconferenties of -activiteiten die dure en lange reizen vereisen behoren te worden vermeden.

Dit zijn slechts enkele manieren waarop de financiële last van de leden kan worden verlicht.

Het is duidelijk dat wij bezig zijn ons voor te bereiden op de dagen dat de hogere wet, de wet van toewijding, opnieuw de financiële wet van de kerk zal worden, waardoor wij op de juiste wijze voor de armen zullen zorgen. Tot die tijd, is het onze verantwoordelijkheid en onze zegen - in feite ons verbond - om royaal van ons overschot te geven aan de armen.

Wij wijzen u er met nadruk op dat het onderwijzen van persoonlijke en gezinsparaatheid het eerste beginsel van het welzijnszorgprogramma is. Het is daar-

om de plicht van iedere ringpresident en iedere bisschop om ervoor te zorgen dat er geen buitensporige financiële offers van de mensen worden gevraagd, zodat hun financiële zekerheid kan worden ondermijnd en het hun onmogelijk gemaakt wordt in hun eigen behoeften te voorzien.

Moge de Heer ons zegenen zodat wij wijze en verstandige rentmeesters zullen zijn en de mensen tot zegen kunnen zijn door onze leringen en onze leiding. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus, amen. □

De verantwoordelijkheid van de dragers van het Aäronische priesterschap

*Ouderling David B. Haight
van het Qorum der Twaalf*

Scott Hall is een bijzondere jongeman. Zijn vader, Garth, is assistent-trainer van de voetbalploeg van de Brigham Young Universiteit.

Kortgeleden vroeg Scott aan zijn moeder om een wit overhemd. „Maar je hebt

al die andere mooie gekleurde overhemden. Waarom wil je een wit overhemd hebben?” vroeg zijn moeder.

„Ik moet gewoon een wit overhemd hebben,” zei hij.

„Maar waarom dan?” vroeg zijn moeder.

Scott antwoordde: „Ik kan toch geen zending zijn zonder een wit overhemd.”

Scott is twee jaar oud.

De groei van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in de gehele wereld is niet slechts een wonder. Het is „zoals een steen, die zonder handen uit de berg is afgehouden, zal voortrollen, totdat deze de ganse aarde heeft gevuld.” (LV 65:2.)

Onlangs kwam er een gezin uit Californië tijdens hun vakantie in St. George, Utah. De ongewone architectuur van de tempel aldaar trok hun aandacht. Zij wandelden om het gebouw heen en bewonderden de schoonheid ervan. Daar zij wat tijd over hadden gingen de ouders het informatiekantoor van de kerk binnen; hun twee jonge kinderen staken de weg over om onder een boom bij ons kerkgebouw in de schaduw te gaan zitten.

Een lerares die de kinderen binnenriep voor het jeugdwerk zag de twee jonge bezoekers zitten en nodigde ze uit ook naar binnen te komen. Dat deden zij.

De ouders die nu klaar waren in het informatiekantoor begonnen naar de kinderen te zoeken. Na een uur zoeken zagen zij ze uit de kapel komen.

De vader zei: „Wij hebben overal naar jullie gezocht. Waar zijn jullie geweest?” Zij antwoordden: „Wij zijn naar het jeugdwerk geweest.”

„Het jeugdwerk! wat is dat - jeugdwerk?”

„Op het jeugdwerk leer je over Jezus, en trouwens papa, u zou eigenlijk niet moeten roken!” Hun vader slikte zijn sigaar bijna door.

Hij antwoordde: „Laten wij maar weer

verder gaan, wij zijn nu achter op ons schema.”

De kinderen zeiden: „Wij kunnen niet weggaan.”

„Niet weggaan! Waarom niet?”

„Wij spelen mee in een toneelstuk.”

„Een toneelstuk?” vroeg hij.

„Ja,” antwoordden zij, „en het wordt de volgende week pas opgevoerd en wij moeten de hele week blijven om te repeteren.”

Het gezin bleef die week in St. George! De kinderen gingen naar de repetities; de ouders werden over het evangelie onderwezen; en het gehele gezin werd gedoopt. De waarheid van onze boodschap - de geestelijke invloed die deze heeft op harten die van tevoren voorbereid zijn - is de grootste invloed ten goede op de wereld.

Kevin Scott, adelborst 1e klas aan het marineinstituut te Annapolis (Maryland), kreeg de opdracht in de eetkamer een tafel van tien nieuwe adelborsten te presideren, en hen bij te staan bij de opleiding, niet alleen wat tactiek betreft maar ook wat hoffelijkheid en discipline aangaat.

Tijdens het diner vroeg Scott of alle adelborsten hun volle naam, de stad waar zij vandaan kwamen en de staat wilden noemen.

Een van de adelborsten antwoordde: „Adelborst Ernest Ward Sax, jonker, uit Salt Lake City, Utah.”

Scott vroeg: „Ben je mormoon?”

„Ja, jonker.”

„Betekent dat dat je niet rookt en geen drank of koffie drinkt?”

„Ja, jonker.”

„Heb je een Boek van Mormon bij je?”

„Ja, joker,”

„Heb je het gelezen?” was de volgende vraag.

Luisteren naar vertaalde toespraken.

„Ja, jonker.”

„Wil je het mij lenen?” vroeg Scott.

„Ja, jonker”.

Er werden boeken en brochures uitgewisseld tussen de jonge adelborst Sax uit Salt Lake City en de adelborst 1e klas Scott uit North Carolina en er ontstond een ongebruikelijke, maar vriendelijke relatie tussen hen. Kevin Scott is thans luitenant ter zee in Florida en volgt een opleiding als vlieger. Hij is kortgeleden gedoopt en hij is de wijkzending sleider en de stuwkracht achter het zendingswerk in de wijk. Hij getuigt nu aan anderen over de herstelling van het evangelie en moedigt de leden enthousiast aan de boodschap te verspreiden. Adelborst Ward Sax, nu in zijn tweede jaar te Annapolis, is de zoon van mormoonse ouders die echt in hun

kinderen geïnteresseerd zijn, een jongeman die zijn priesterschap heeft geëerd. Als ik naar de kaart van de wereld kijk en mij realiseer hoe groot zij wel is - als ik denk aan de miljoenen mensen die er op leven en aan de verantwoordelijkheid die de Heer de jonge Aäronische priesterschapsdragers heeft gegeven, verwonder ik mij over het feit dat de Heer een ieder van u juist in deze tijd in gezinnen of in bijzondere omstandigheden heeft geplaatst.

Amerika en ieder land van de wereld hebben op het ogenblik verschrikkelijk hard jonge mensen nodig die waarheid, eerlijkheid, reinheid, hoge zedelijke normen en geloof in een levende God willen verdedigen.

De Heer heeft ons aangeraden: „Zoekt eerst zijn Koninkrijk Gods en Zijn

gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden.” (Matteüs 6:33.) Bid dat u de Schriften moogt begrijpen terwijl u ze bestudeert en leef in overeenstemming met hun geïnspireerde leringen, dan zult u groeien in wijsheid en kracht.

U hebt de heilige sleutels van het priesterschap ontvangen die heilige plichten en verantwoordelijkheden met zich meebrengen. Een gekwelde wereld wacht op uw boodschap. Wat zult u zeggen? Hoe zult u het zeggen. Zal de wereld weten dat u zeker weet waar u naar toe gaat? Paulus leerde zijn jonge vriend Timoteüs: „Want God heeft ons niet

gegeven een geest van lafhartigheid, maar van kracht, van liefde en van bezonnenheid.” (2 Timoteüs 1:7.)

De Heer heeft in onze handen de goddelijke macht en het gezag geplaatst om in alles te handelen, het evangelie te prediken en de verordeningen te verrichten waardoor de mensen ten eeuwigen leven verzegeld worden. U *bent* anders dan de rest van de wereld.

Terwijl Joseph Smith met Oliver Cowdery als zijn schrijver het Boek van Mormon aan het vertalen was, gingen zij naar het bos om te bidden en de Heer om inlichtingen te vragen aangaande de doop. Terwijl zij de Heer aanriepen „daalde er in een wolk van licht een hemelse boodschapper neer, en onder oplegging van zijn handen ordende hij ons, zeggende:

Aan u, mijn dienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen, en van het evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling tot vergeving der zonden.” (JS 2:68,69.)

Joseph Smith werd geboden om Oliver Cowdery te dopen en Oliver Cowdery om Joseph Smith te dopen. Daarna werd het Aäronische priesterschap aan beiden verleend.

De hemelse boodschapper „zei dat zijn naam Johannes was, dezelfde die in het Nieuwe Testament Johannes de Doper wordt genoemd, en dat hij handelde op aanwijzing van Petrus, Jakobus en Johannes, die de sleutelen droegen van het Melchizedekse priesterschap, welk priesterschap, naar hij zei, te bestemder tijd aan . . . (Joseph Smith en Oliver Cowdery) zou worden verleend.” (JS 2:72.)

U draagt hetzelfde heilige gezag om

bekering te prediken, om te dopen, het avondmaal te bedienen, de bisschop bij te staan, en degenen te helpen die bijzondere aanmoedigingen nodig hebben.

De Heer heeft jongemannen van uw leeftijd op vele wonderbaarlijke manieren gebruikt.

Jezus onderwees en verbijsterde de priesters in de tempel toen Hij nog maar twaalf jaar oud was.

David, de jonge schaapherder, liep met volledig vertrouwen op God, de Filistijnse reus Goliath tegemoet op het slagveld. Met een gebed in zijn hart en onbevreesd nam David een steen uit zijn tas en slingerde die naar de Filistijn. De steen drong diep in zijn voorhoofd en Goliath viel ter aarde. De moed en het geloof van een jongeman hadden de Israëlieten gered. (Zie 1 Samuël 17.)

Toen Joseph Smith veertien jaar oud was las hij in Jakobus: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom . . . en zij zal hem gegeven worden. (Jakobus 1:5.) Later zei hij: „Nog nooit had een tekst uit de Schriften een mensenhart sterker getroffen . . . Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen . . .

(Ik) begaf . . . mij dus het bos in . . . toen . . . ik alleen was, ben ik neergeknield en begonnen de verlangens van mijn hart tot God op te zenden.” (JS 2:12, 14, 15.) Zo zijn de gebeurtenissen begonnen die geleid hebben tot de herstelling van de Kerk van Jezus Christus waarbij God de Vader en zijn Zoon aan de jonge Joseph zijn verschenen.

Mijn geliefde jonge vrienden, veel van onze toekomst hangt van u af. U bent nodig - niet om zwak te zijn, maar om sterk te zijn - U kunt het lichtbaken

hooghouden, door in een donkere wereld van een levende God te getuigen. U hebt onze liefde en aanmoediging. Wij geloven in u. Wij hebben het contact met u en uw problemen niet verloren. Wij hebben dezelfde ervaringen gehad als u. Wij zijn uitgegaan met aardige meisjes en weten dat de omgang met hen opbouwend, gezond en prachtig kan zijn.

Leef zo dat uw herinneringen u uw levenlang gelukkig kunnen maken. Leef naar die heerlijke dag toe dat u naar de heilige tempel kunt gaan om eeuwige zegeningen en vreugde te ontvangen. Weersta de verleidingen en de druk van hen die er bij u op aandringen om af te dwalen om marihuana of bier of sterke drank te gebruiken. U weet hoe verschrikkelijk zij zijn voor het lichaam en daarna voor de geest. U moogt niet bezwijken. U bent anders. Pornografie, smerige literatuur en films, grove taal en opzweepende muziek zijn geen deel van uw leven. Zij kunnen u vernietigen.

Wij weten dat u opgroeit in een wereld die het najagen van plezier, opwinding, materiële bezittingen, onmiddellijke bevrediging en een houding van „geniet maar van het heden” aanmoedigt. Ontwikkel de kracht om bevrediging uit te stellen, om te begrijpen dat er een tijd is voor alles en dat er een bepaalde tijd nodig is om volgens Gods eeuwige plan volwassen te worden.

Wij herinneren u aan maatstaven en waarheden die eeuwig zijn: „plicht, waarheid, recht en barmhartigheid.” Hierop „behoren beslissingen gebaseerd te worden . . . Het rechte en rechtvaardige pad is het kortste en het veiligste.” (Walter Lippman, „The Fascination of Greatness” [de ban van grootheid] in

New York Herald Tribune van 7 september 1943.)

Na de sensationele overwinning van het basketbalteam van de Brigham Young University op het team van Notre Dame, werd aan de vader van Danny Ainge gevraagd of zijn zoon zijn contract als beroepsspeler van baseball niet zou kunnen verbreken om een beter contract als basketbal-speler af te sluiten. Zijn vader antwoordde: „Danny heeft een contract. Eer en onkreukbaarheid zijn belangrijker dan geld.”

Jesus heeft gezegd: „Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden?” (Marcus 8:36.)

„U bent nodig - niet om zwak te zijn, maar om sterk te zijn. U kunt het lichtbaken hooghouden door in een donkere wereld van een levende God te getuigen.”

Uw karakter wordt door uzelf opgebouwd. Niemand kan uw karakter schade toebrengen behalve u.

Het leven is geen wedstrijd met anderen, maar met ons eigen „ik”. Wij moeten er iedere dag naar streven een krachtiger, beter, oprechter leven te leiden; iedere dag een zwakheid van gisteren te overwinnen; iedere dag een fout goed te maken; iedere dag onszelf te overtreffen. De kleinzoon van ouderling Howard W. Hunter ging enige tijd geleden met zijn

vader naar de tiendvereffening. De bisschop sprak er zijn vreugde over uit dat de jonge knaap zijn volle tiend wilde betalen en vroeg hem of hij dacht dat het evangelie waar was. Deze zevenjarige jongen, die zijn volle tiend (veertien dollar cent) had betaald, antwoordde dat hij veronderstelde dat het evangelie waar was, „maar het kost wel een hoop geld” voegde hij eraan toe.

In onze jeugd leren wij een eerlijke tiend betalen. De Heer verlangt een tiende van wat wij verdienen. Als u als inpakker werkt voor een kruidenierszaak dan behoort het geld dat u krijgt voor iedere tiende zak die u inpakt en naar de auto brengt aan de Heer. Betaal uw tiend iedere maand of iedere week zoals u betaald wordt. Zorg ervoor dat u nooit in de schuld staat tegenover de Heer. Geestelijke en materiële zegeningen zullen uw deel zijn als u dit gebod zorgvuldig gehoorzaamt.

In ons plattelandstadje werd rugby later ingevoerd dan in de meeste andere plaatsen. Het schoolbestuur had noch het geld voor de uitrusting, noch een trainer. Toen kwam de grote dag. Het hoofd van onze middelbare school kon twaalf rugby-uitrustingen kopen met uitzondering van de dure rugby-schoenen (wij gebruikten onze basketbal-schoenen), en een van de leraren werd als trainer aangesteld, omdat hij wel eens een rugby-wedstrijd had bijgewoond.

Wij leerden enkele eenvoudige spelregels, hoe te tackelen bij voorbeeld, tenminste dat dachten wij, en weg waren wij naar onze eerste wedstrijd tegen Twin Falls, de kampioenen van Idaho van het jaar daarvoor.

Wij kleedden ons aan en gingen het veld op om een beetje op gang te komen. Het

muziekkorps van de school van onze tegenstanders begon te spelen (er waren meer studenten in het korps dan wij op onze hele school hadden), en toen kwam hun ploeg door de poorten het veld op. Wij twaalf, een volledige ploeg van elf spelers met een algemene plaatsvervanger, zagen verbaasd dat er steeds meer door de poorten het veld opkwamen, negenendertig stuks en allemaal in volledige uniform.

Het werd een heel interessant spel! Op zijn zachtst gezegd was het voor ons een leerzame ervaring. Na twee spelonderdelen hadden wij niet het minste verlangen meer om de bal te hebben, daarom traptten wij hem maar weg en dan maakten zij weer een doelpunt. Als zij de bal hadden, renden zij er op een verbijsterende manier mee rond en scoorden. Ons probleem was hoe wij van de bal af konden komen dat was minder pijnlijk. Tijdens de laatste minuten van het spel werden zij een beetje roekeloos. De bal die in het wilde weg werd weggetrapt, kwam terecht in de armen van Clifford Lee die met mij als middenspeler optrad. Hij schrok en wist niet zeker wat hij moest doen tot hij een paar van de grotere spelers van de andere ploeg naar hem toe zag rennen. Toen wist hij wat hij moest doen. Hij was snel. Hij rende niet om punten te halen maar om zijn leven te redden. Clifford haalde het en wij kregen zes punten. De eindstand was 106 tegen 6. Eigenlijk hadden wij die zes punten ook niet verdiend, maar vanwege onze gescheurde kleren, en sokken en onze blauwe plekken hebben wij ze maar genomen.

Een leerzame ervaring? Natuurlijk. Een persoon of een ploeg moet voorbereid zijn. In alle dingen hangt succes af van de voorafgaande voorbereiding.

Mijn vader was onze bisschop, maar hij stierf vóór ik het priesterschap ontving. Ik herinner mij nog zo goed dat ik tot diaken werd geordend. Er ging een nieuwe wereld voor mij open. Ik leefde nu op een hoger geestelijk niveau. Het was niet gemakkelijk om de bedoelingen volle te begrijpen als mensen tegen mij zeiden: „Je draagt het priesterschap.” Maar met de hulp van nederige leraren begonnen wij te begrijpen dat wij als diakenen zegeningen hadden ontvangen en het gezag hadden gekregen om heilige dingen te doen.

Als ambtenaren in het quorum hielden wij al onze leden in het oog en zorgden ervoor dat zij allemaal naar de kerk kwamen. Wij vonden het fijn bij elkaar te zijn. Wij hakten hout voor oude mensen en weduwen, vulden het kolenhok van de kerk, maakten iedere zaterdagmiddag de kapel schoon, veegden de trappen, harkten het grind, zorgden ervoor dat de schalen voor het avondmaal en het avondmaalskleed schoon en fris waren, en waren er echt trots op dat ons kleine kerkgebouwtje er zo keurig uitzag.

Wij maakten deel uit van de kerk en de kerk maakte deel uit van ons. Wij wisten het, wij voelden het! Wij droegen het priesterschap van God! Begrijpende leraren leidden ons en hielpen ons om onze visie te verruimen en om de taak te vervullen die voor ons, jongemannen, steeds belangrijker werd; maar wat nog belangrijker was, zij bereidden ons erop voor om in onze jeugd als dienstknechten van onze Heiland geroepen te worden. Hij heeft elk van u jongemannen die het priesterschap dragen nodig. Ik getuig tot u dat dit werk waar is. Dit doe ik nederig in de heilige naam van Jezus Christus, amen. □

Evangelieverbonden

Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Mijn geliefde broeders, in onze priesterschapsvergadering tijdens de vorige conferentie in oktober hebben we aandacht geschonken aan „De eed en het verbond die tot het priesterschap behoren”. (Zie *De Ster* van april 1981, blz. 87-93.)

Vanavond wil ik de aandacht vragen voor bepaalde evangelieverbonden die iedere priesterschapsdrager in ere behoort te houden.

De Heer identificeerde het evangelie als het grote en allesomvattende verbond toen Hij tegen William E. M’Lellin zei: „Gezegd zijt gij, omdat gij Mijn eeuwig verbond hebt ontvangen, namelijk de volheid van Mijn evangelie” (Leer en Verbonden 66:2). Trouwens, Hij had het zelf als zodanig aan ons, zijn geestelijke kinderen, in de grote raadsvergadering die gehouden werd voor deze aarde geschapen werd, voorgesteld. Hij was bij ons in die voorsterfelijke vergadering en „Hij zeide tot hen die bij Hem waren: Wij zullen nederdalen, . . . en . . . een aarde maken waarop dezen kunnen wonen;

En wij zullen hen hiermee beproeven om

te zien of zij alles zullen doen wat de Heer, hun God, hun ook zal gebieden. En aan die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen die wel hun eerste staat behouden; en op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden.” (Abraham 3:24-26.)

In die raadsvergadering verwierp een derde van de geesten het evangelieverbond.

Allen die de beloofde beloning krijgen, namelijk dat „op het hoofd van die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig heerlijkheid vermeerderd worden,” moeten de evangelieverbonden aanvaarden en eraan voldoen.

Met Abraham ging de Heer een bijzonder verbond aan toen Hij zei: „En Ik zal u tot een groot volk maken, en Ik zal u bovenmate zegenen, en uw naam groot maken onder alle volken, en gij zult een zegen zijn voor uw nakomelingen na u, en wel hierin, dat zij deze bediening en

dit priesterschap tot alle natiën zullen brengen.

En Ik zal hen door uw naam zegenen; want allen, die dit Evangelie ontvangen, zullen naar uw naam worden genoemd, en zullen als uw nakomelingen worden gerekend, en zij zullen verrijzen en u als hun vader zegenen;

En Ik zal hen zegenen, die u zegenen, en hen vervloeken, die u vervloeken; en in u . . . en in uw nakomelingen - dat wil zeggen: uw priesterschap - zullen alle geslachten der aarde worden gezegend, ja, met de zegeningen van het Evangelie, die de zegeningen der zaligheid zijn, ja, van het eeuwige leven.” (Abraham 2:9-11.)

Abrahams nakomelingen, door Isaak en Jakob - met wie deze verbonden hernieuwd werden - staan sindsdien bij degenen die het evangelie begrepen hebben, bekend als de „kinderen des verbonds.”

Het eerste evangelieverbond dat wij, stervelingen, met de Heer aangaan, is het doopverbond. Alma zette de aard van dit verbond als volgt uiteen toen hij en anderen die in de leringen van Abinadi geloofden de wildernis invluchtten naar „de plaats Mormon.”

Daar zei hij (Alma): „Ziet, hier zijn de wateren van Mormon, . . . en nu, als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen . . .

Ja, en gewillig zijt met de treurenden te treuren; . . . en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, . . . zelfs tot in de dood, opdat gij door God moogt worden verlost . . . opdat gij het eeuwige leven moogt hebben -

Nu, ik zeg u, indien dit het verlangen van uw hart is, wat hebt gij er dan op tegen om in de naam des Heren te worden gedoopt, als een getuigenis voor Hem, dat gij met Hem een verbond hebt gesloten, dat gij Hem wilt dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloediger over u moge uitstorten?” (Mosiah 18:7-10.)

In deze bedeling heeft de Heer ons de termen van het doopverbond in de Leer en Verbonden, afdeling 20, vers 37 als volgt meegedeeld:

„En verder als een gebod voor de kerk aangaande de wijze van dopen - Allen, die zich voor God verootmoedigen, en verlangen te worden gedoopt, en met gebroken hart en verslagen geest komen, en voor de kerk betuigen, dat zij zich waarlijk van al hun zonden hebben bekeerd, en gewillig zijn de naam van Jezus Christus op zich te nemen, en vastbesloten zijn om Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hun werken bewijzen, dat zij van de Geest van Christus hebben ontvangen ter vergeving van hun zonden, zullen door de doop in de kerk worden opgenomen.”

De Heer heeft ons nog een instructie gegeven:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;” (Leer en Verbonden 59:9.)

De avondmaalsgebeden die de Heer ons gegeven heeft, moeten ons steeds herinneren aan de evangelieverbonden die wij met Hem gesloten hebben. Deze gebeden lijken veel op elkaar. Het gebed voor het brood luidt als volgt:

„O God, de Eeuwige Vader, wij bidden U in de naam van Uw Zoon, Jezus Christus, dit brood te zegenen en te

Het Eerste Presidium: president N. Eldon Tanner, eerste raadgever; president Spencer W. Kimball en president Marion G. Romney, tweede raadgever.

heiligen voor de zielen van allen, die er van nuttigen; dat zij het mogen eten ter gedachtenis van het lichaam van Uw Zoon, en voor U, o God, de Eeuwige Vader, betuigen, dat zij gewillig zijn de naam van Uw Zoon op zich te nemen, Zijner altijd indachtig te zijn, en Zijn geboden te onderhouden, die Hij hun heeft gegeven, opdat zij altijd Zijn Geest met zich mogen hebben. Amen.” (Leer en Verbonden 20:77.)

Veel van de geboden des Heren staan in de vorm van verbonden waarbij bepaalde zegeningen beloofd worden, bijvoorbeeld de tiend: „Ziet, tot aan de komst van de Zoon des Mensen wordt de tijd „heden” genoemd, en voorwaar, het is een tijd van opoffering, en een tijd voor het heffen van tienden van Mijn volk;

want hij, die tienden heeft gegeven, zal niet worden verbrand bij Zijn komst.” (Leer en Verbonden 64:23.)

„En Ik zeg u: Indien Mijn volk deze wet niet nakomt en heilig houdt en door deze wet Mij het land Zion niet heiligt, . . . (zal) het voor u geen land Zion zijn.” (Leer en Verbonden 119:6.)

Deze verklaringen maken duidelijk dat men door het tiendverbond niet na te komen grote zegeningen verspeelt. Aan de andere kant verzekert het voldoen aan deze wet ons van grote zegeningen.

„Brengt de gehele tiende naar de voorraadkamer, . . . beproeft Mij toch daarmede, zegt de Here der heerscharen, of Ik dan niet voor u de vensters van de hemel zal openen en zegen in overloed over u uitgieten.

Dan zal Ik, u ten goede, de afvreter dreigen, opdat hij de vrucht van uw land niet verderve en opdat de wijnstok op het veld voor u niet zonder vrucht zij, zegt de Here der heerscharen.” (Maleachi 3:10, 11.)

Een ander voorbeeld is het woord van wijsheid, waarbij ook een speciale zegen wordt beloofd.

„Ziet, voorwaar, aldus zegt de Here tot u: Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven -

Dat wanneer iemand onder u wijn of sterke drank drinkt, dit niet goed is, noch aangenaam in de ogen van uw Vader . . .

En verder, sterke dranken zijn niet voor de buik, maar voor het wassen van uw lichaam.

En verder, tabak is niet voor het lichaam noch voor de buik, en is niet goed voor de mens, maar is een kruid voor kneuzingen en al het zieke vee, om met oordeel en bedrevenheid te worden gebruikt.

En verder, hete dranken zijn niet voor het lichaam of de buik . . .

En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal

voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden.” (Leer en Verbonden 89:4, 5, 7-9. 18-21.)

U zult zich herinneren dat het nodig was voor de „engel der verwoesting,” waar in deze tekst naar verwezen wordt, om de eerstgeborenen onder de mensen en de dieren in heel Egypte dodelijk te treffen om Farao ertoe te bewegen het volk Israëls weg te laten gaan.

Engelen der verwoesting worden verscheidene malen in de moderne Schriften genoemd. Twee jaar voordat de belofte in verband met het woord van wijsheid werd gegeven, zei de Heer dat „de engelen wachten op het grote gebod om de aarde af te oogsten, om het onkruid te verzamelen om het te verbranden.” (Leer en Verbonden 38:12.)

Als wij in overeenstemming met de evangeliëverbonden leven die we met de Heer sluiten, mogen wij de tempel binnengaan om daar de verordeningen en verbonden te ontvangen die noodzakelijk zijn voor onze verhoging, waaronder het nieuw en eeuwigdurend verbond van het eeuwig huwelijk.

Dat de Heer ons allen zal helpen om onze roepingen in het priesterschap te verheerlijken door onze trouw aan elk verbond en gebod en elke verplichting die op ons rust te laten blijken, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het evangelie, dat uit vele geboden en verbonden bestaat, is zelf „het grote en allesomvattende verbond”.

Diensten verlenen aan anderen

President Spencer W. Kimball

Mijn geliefde broeders, ik groet u, terwijl u hier bijeen bent in deze Tabernakel en op honderden andere vergaderplaatsen over de hele wereld. We zijn zo verheugd over het bekwame leiderschap waarin voorzien wordt door de priesterschapdraggers van de kerk - op elk niveau! Ik hoop dat wij er bij het verheerlijken van onze roeping in het priesterschap altijd aan zullen denken dat de kerk bedoeld is als steun voor het gezin. De kerk streeft er niet naar het gezin te vervangen en mag dit ook niet doen, maar is georganiseerd zowel rechtvaardige gezinnen als rechtvaardige alleenstaanden te helpen vormen en te koesteren.

Broeders, in verband hiermee hopen wij dat u zult denken om uw eigen behoeften en wat van die kostbare tijd zult bewaren voor uw eigen vrouw en gezin. Denk ook om uw medewerkers in de kerk, opdat u hun tijd en die van hun gezin niet onnodig in beslag neemt.

Vermijd de neiging om teveel vergaderingen op de sabbatdag te plannen.

Wanneer u uw gebruikelijke vergaderingen houdt, zorg er dan voor dat ze zo geestelijk en zo doeltreffend mogelijk zijn. Vergaderingen hoeven niet overhaast gehouden te worden; ze kunnen op een zodanige wijze gepland worden dat ze zonder moeite aan hun heilige doeleinden beantwoorden.

Het geconsolideerde vergaderrooster werd voornamelijk ingesteld om op de sabbat te zorgen voor een paar extra uren voor het gezin. Neem daarom de tijd om samen als gezin met elkaar te praten, de Schriften te bestuderen, vrienden en familieleden te bezoeken, alsmede de zieken en de eenzamen. Dit is ook een uitstekende gelegenheid om in uw dagboek te schrijven en aan uw genealogie te werken.

Verwaarloos niet degenen onder u die op het ogenblik niet zo gezegend zijn dat ze in normaal gezinsverband kunnen leven. Dit zijn bijzondere zielen die vaak bijzondere behoeften hebben. Zorg dat ze niet van u of van de activiteiten in uw wijk of uw gemeente geïsoleerd raken.

Mijn geliefde broeders - in het bijzonder diegenen onder u die ringen, wijken of gemeenten presideren - ik zou graag een dringend verzoek willen herhalen dat ik in de priesterschapsvergadering van oktober 1980 gedaan heb.

Wilt u alstublieft bijzondere aandacht schenken aan het versterken en verbeteren van de kwaliteit van het onderwijs in de kerk. De Heiland heeft ons opgedragen zijn schapen te hoeden. Soms vrees ik dat veel van onze leden maar al te vaak naar de kerk komen, een les of vergadering uitzitten en dan naar huis gaan zonder dat ze iets opgestoken hebben. Dit treft in het bijzonder ongelukkig wanneer dit gebeurt als ze voor een periode van grote spanning, verleiding, of een persoonlijke of gezinscrisis staan. We moeten allemaal door de Geest aangeroerd en gevoed worden en doeltreffend onderwijs is een van de belangrijkste manieren waarop dit gebeuren kan. Wij doen ons uiterste best om nieuwe leden te werven en oude te reactiveren en om hen naar de kerk te laten komen, maar vaak waken we er niet over wat zij ontvangen wanneer zij de vergaderingen inderdaad bijwonen. Broeders, zoals u zich waarschijnlijk zult herinneren, heb ik vanmorgen over ons recente bezoek aan de Caraïbische eilanden gesproken en over het prachtige zendingswerk dat daar gedaan is door een aantal van onze broeders die in contact staan met onze zeventigen, in die twee korte jaren sedert we die eilanden opengesteld hebben voor het prediken van het evangelie.

Er vond een voorval plaats in Santo Domingo waarover ik vanmorgen wegens tijdgebrek niet kon spreken. Ik zou het u nu graag willen vertellen.

We hielden 's avonds een algemene

vergadering in Santo Domingo, de hoofdstad van de Dominicaanse Republiek. Bijna 1600 mensen waren daar aanwezig. We hadden niet beseft dat er zich in dat land zovelen bij de kerk aangesloten hadden.

Ongeveer een uur nadat de algemene vergadering ten einde was, kwam er een bus met honderd leden uit de gemeente Puerto Plata bij de vergaderplaats aan. Zij hadden oponthoud gehad wegens panne. Onder normale omstandigheden zouden ze ongeveer vier uur over de tocht gedaan hebben, maar nu kwamen zij na tien en aan bij een donkere en lege zaal.

Velen waren teleurgesteld en huilden. Het waren allen bekeerlingen, sommigen waren sinds enige maanden lid, anderen slechts een paar weken of dagen.

Zuster Kimball en ik waren na een lange, vermoeiende dag naar bed gegaan. Maar toen hij hoorde van de positie waarin deze getrouwe heiligen verkeerden, klopte mijn secretaris op de deur van onze hotelkamer en wakte ons. Hij verontschuldigde zich dat hij ons stoor-

President Spencer W. Kimball.

de, maar hij dacht dat ik wel graag op de hoogte gebracht wilde worden van die laatkomers en hun misschien iets uit mijn naam over zou kunnen brengen. Ik vond echter dat dit niet voldoende en niet eerlijk zou zijn tegenover hen die van zo ver gekomen waren onder zulke moeilijke omstandigheden – honderd mensen opgepropt in een bus die defect geraakt was en de reis niet voort kon zetten. Ik ben opgestaan, heb me aangekleed en ben naar beneden gegaan om te spreken met de leden die zoveel moeite gedaan hadden en toen teleurgesteld werden door motorpech. Er vloeiden

nog steeds tranen toen we de zaal binnenkwamen, dus heb ik meer dan een uur bij hen doorgebracht. Schijnbaar opgelucht en voldaan stapten ze toen weer in de bus voor de lange tocht naar huis. Ze moesten de volgende ochtend weer aan het werk of naar school. Die goede mensen schenen een kort gesprek met ons zo te waarderen dat ik het gevoel had dat we ze niet konden teleurstellen. Toen ik weer in bed stapte, deed ik dit met een gevoel van vrede en voldoening in mijn hart.

Broeders, we zijn allen in de gelegenheid om diensten te verlenen aan anderen. Dat is onze roeping en ons voorrecht. Door in de behoeften van anderen te voorzien, zijn we de woorden van de Heiland indachtig:

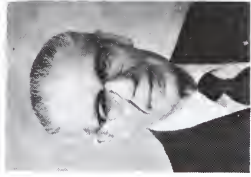
„Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.)

Broeders, mogen wij u raad geven wat betreft een andere aangelegenheid die ons na aan het hart ligt? Als we bijdragen vragen van onze heiligen zoals tienden en vastengaven, laten we dan vaker dan voorheen spreken in termen van zegeningen die ons zullen toestromen als we de geboden onderhouden en onze plicht doen. Van tijd tot tijd krijgen we berichten binnen over ongerechtvaardigde druk die gepaard gaat met het verzoek om geld van onze kerkleden.

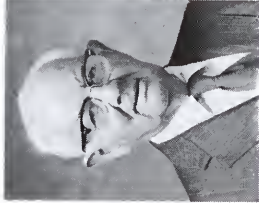
Dit is een ernstige zaak. In deze tijd van inflatie en emotionele en politieke onrust, worden onze leden alom geconfronteerd met moeilijkheden en beproevingen op allerlei gebied. Voorzichtigheid en wijsheid geven ons niet alleen in overweging maar gebieden ons stappen te ondernemen om onze middelen te versterken en zuinig te beheren. We

Algemene Autoriteiten van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium

President N. Eldon Tanner
Eerste raadgever

President
Spencer W. Kimball

President Marion G. Romney
Tweede raadgever

Raad der Twaalf

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

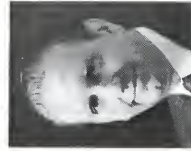
LeGrand Richards

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

Thomas S. Monson

Bruce K. Preece

Malcolm J. Ashton

Bruce R. McConkie

Tom Perry

David B. Haight

James E. Faust

Eerste Quorum der Zeventig

Franklin D. Richards

J. Thomas Payne

Neal A. Maxwell

Carlos E. Asay

M. Russell Ballard

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig

Marion D. Hanks

A. Theodora Tuffe

Theodore M. Burton

Paul H. Dunn

Hartman Rector, Jr

Loren C. Dunn

Robert L. Simpson

Rex D. Preegar

W. Grant Bangertner

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirtman

Gene R. Cook

Charles Doler

William R. Bradford

George P. Lee

John H. Gotsberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Robert E. Wells

G. Homer Dunham

James M. Palamoro

Richard G. Scott

Hugh W. Pinnock

F. Enzo Busche

Yoshitake Klauchi

Ronald E. Popelman

Derek A. Cuttbert

Robert L. Backman

Rex C. Reeve, Sr.

F. Burton Howard

Teddy E. Brewerton

Jack H. Gosling Jr.

Anger Abela

H. Burke Paterson
Eerste raadgever

Victor L. Brown
Presidentende
bisschop

J. Richard Clarke
Tweede raadgever

Presiderende Bisschop

Emeritus Patriarch

Emeritus leden van het Eerste Quorum der Zeventig

Elfred G. Smith

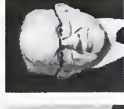
S. Dawson Young

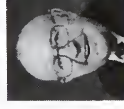
Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Bernard P. Blockstein

James A. Cunnore

Joseph Anderson

John H. Vandenbergh

O. Leslie Stone

moeten onze leden niet overbelasten. Met deze dingen in gedachten heeft het Eerste Presidium een brief opgesteld die gisteren is verstuurd en waarin wij de bezorgdheid van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf uiteengezet hebben met betrekking tot de steeds zwaarder wordende financiële lasten die op de leden van de kerk rusten naast het betalen van hun tienden en vastengaven. We hebben onze brief vergezeld laten gaan van een aantal richtlijnen om wijk-, ring- en zendingsleiders te helpen voldoen aan de raad en de instructies die hun gegeven worden. Wij hebben de regionale vertegenwoordigers van de

Twaalf opdracht gegeven om onmiddellijk aandacht te besteden aan deze zaak en deze tot uitvoering te brengen. Laat ons als alleenstaanden, als gezinnen en als wijken en ringen leren de

„Ik hoop dat wij er altijd aan zullen denken dat de kerk bedoeld is als steun voor het gezin. De kerk streeft er niet naar het gezin te vervangen en mag dit ook niet doen.”

tering naar de nering te zetten. Er is kracht en zaligheid in dit beginsel. Iemand heeft eens gezegd dat we rijk zijn in verhouding tot datgene waarmee we het zonder kunnen stellen. Als gezin en als kerk kunnen en moeten we zorgen voor datgene wat *werkelijk noodzakelijk* voor onze mensen is, maar we moeten voorzichtig zijn dat we niet meer geven dan wat noodzakelijk is of dat voor doeleinden dient die niet direct verband houden met het welzijn van ons gezin en de fundamentele opdracht van de kerk. Broeders, jong en oud, ik heb u lief, en ik ben dankbaar voor uw geloof en uw toewijding aan de zaak der gerechtigheid, namelijk de zaak van de Meester. Ik betuig u mijn genegenheid en laat u mijn zegen. En ik bid onze Hemelse Vader om u en uw gezinnen, uw woonsteden en uw werk te zegenen. God zegene u, vrede zij met u, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De lange rij van eenzamen

*Ouderling Thomas S. Monson
van het Quorum der Twaalf*

Vandaag wil ik geen preek houden noch een formele boodschap brengen. Ik wil u liever eenvoudig deelgenoot maken van mijn innigste gedachten. President David O. McKay noemde dergelijke gedachten de „bloembladeren van het hart”. Ik stel hierbij mijn ziel voor u open.

De brief van Jakobus is al sinds lange tijd één van mijn lievelingsboeken uit de Bijbel. Ik vind zijn korte boodschap hartverwarmend en vol leven. Ieder van ons kan die welbekende passage citeren: „Indien echter iemand van u in wijsheid tekort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” (Jakobus 1:5.) Maar hoevelen onder ons zijn even bekend met zijn definitie van godsdienst? „Zuivere en onbevleete godsdienst voor God, de Vader, is: omzien naar wezen en weduwen in hun druk en zichzelf onbesmet van de wereld bewaren.” (Jakobus 1:27.) Het woord *weduwe* schijnt een belangrij-

ke betekenis voor onze Heer gehad te hebben. Hij waarschuwde zijn discipelen om zich te wachten voor het voorbeeld van de schriftgeleerden, die gerechtigheid voorwendden door hun lange gewaden en lange gebeden, maar die de huizen der weduwen opaten. (Zie Marcus 12:38, 40.)

Tot de Nephieten werd de directe waarschuwing gericht: „En Ik zal tot u komen om te oordelen; en Ik zal een snelle Getuige zijn tegen . . . hen, die . . . de weduwe . . . verdrukken.” (3 Nephi 24:5.)

De profeet Joseph Smith gaf Hij de volgende aanwijzing: „De voorraadschuur moet door de vrijwillige gaven der kerk worden onderhouden; en voor de weduwen en wezen, alsmede voor de armen, moet worden gezorgd.” (Leer en Verbonden 83:6.)

Zulke instructies waren toen niet nieuw. En dat zijn ze ook nu niet. De Meester heeft op consequente wijze, door zijn voorbeeld, zijn bezorgdheid voor de

weduwe onderwezen. Hij kwam persoonlijk bij de bedroefde weduwe van Naïn, die haar enige zoon verloren had, en gaf de dode zoon de adem des levens, en de verbaasde weduwe haar zoon weer terug. Tot de weduwe te Sarefat, die met haar zoon dreigde te verhongeren, zond Hij de profeet Elia met zowel de macht om geloof te onderwijzen als om hen van voedsel te voorzien.

We zeggen misschien tegen onszelf: „Maar dat was lang geleden en gebeurde heel ver weg.” Ik wil hierop antwoorden: „Is er een stad Sarefat bij u in de buurt? Is daar een stad die Naïn heet?” Onze steden heten misschien Columbus of Coalville, Detroit of Denver. Maar hoe ze ook mogen heten, in elke stad woont de weduwe die van haar metgezel en vaak ook van haar kind beroofd is. De behoeften zijn dezelfde. De smart is wezenlijk.

Het huis van de weduwe is over het algemeen niet groot of weelderig ingericht. Dikwijls is het bescheiden van formaat en aanzien. Vaak bestaat het slechts uit één verborgen boven- of achterkamertje. Naar dit soort huizen stuurt Hij u en mij.

Misschien bestaat er een werkelijke behoefte aan levensmiddelen, kleding of zelfs onderdak. Hierin kan worden voorzien. Bijna altijd blijft de hoop op die bijzondere boodschap voor de ziel.

Bezoek hen die treurig en eenzaam zijn; vertroost hen die vermoeid zijn of lijden pijn.

Wees vriendelijk daar waar u ook gaat en maak de wereld vandaag een gelukkiger plaats.

De geleerden van mensen met bijzondere behoeften groeien met de dag. Bekijk de bladzijde met de overlijdensberichten in

uw krant maar eens. Hier ontvouwt zich het drama van het leven voor uw ogen. De dood klopt bij iedereen aan. Hij komt bij de bejaarden die met onzekere schreden door het leven gaan. Hij roept mensen die nauwelijks de middelbare leeftijd bereikt hebben en vaak verstomt hij het gelach van kleine kinderen.

Nadat de begrafenisbloemen verwelkt zijn, worden de welgemeende wensen van vrienden slechts herinneringen en worden de uitgesproken gebeden en de toespraken geleidelijk vergeten. Treurende voegen zich vaak bij de groep mensen die ik „de lange rij van eenzamen” noem. Ze missen het gelach van kinderen, de opschudding die tieners teweegbrengen en de tedere, liefdevolle zorg van een overleden metgezel. De klok tikt harder, de tijd gaat langzamer voorbij en de vier muren lijken inderdaad op een gevangeniscel.

Hopelijk zullen wij allen wederom de weerklink horen van de woorden die door de Meester gesproken zijn: „In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste . . . hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.)

Laat ons, bij ons besluit om degenen in nood ijveriger te dienen, eraan denken onze kinderen te betrekken bij deze levenslessen.

Ik heb veel herinneringen aan de dagen toen ik nog een jongen was. Op zondag met smart op de warme maaltijd wachten, is daar één van. Op het moment dat wij kinderen, naar ons gevoel, zowat omkwamen van de honger en verlangend aan tafel zaten terwijl de geur van gebraden rundvlees de kamer vulde, placht mijn moeder tegen mij te zeggen: „Tommy, breng dit bord met eten eerst even naar oude Bob hiernaast en kom gelijk terug.”

Ik kon nooit begrijpen waarom we niet éérst konden eten en dan zijn bord met eten bezorgen. Ik vroeg dit echter nooit hardop, maar ging vlug naar zijn huis en wachtte dan, popelend van ongeduld, tot Bob, die niet snel meer lopen kon, eindelijk de deur opendeed. Dan gaf ik hem het bord met eten en gaf hij mij het schone bord van de vorige zondag en bood mij een stuiver aan als betaling voor mijn diensten. Mijn antwoord was altijd hetzelfde: „Nee, dank u wel. Dat wil m'n moeder niet hebben.” Dan streek hij met zijn rimpelige hand door mijn blonde haar en zei: „Jongen, jij hebt een fantastische moeder. Bedank haar van mij.”

Weet u, ik geloof dat ik dit nooit aan haar doorgegeven heb. Ik had het gevoel dat ik haar dit niet hoefde te vertellen. Ze scheen zijn dankbaarheid te voelen. Ik herinner me ook dat het eten op zondag altijd een beetje beter scheen te smaken nadat ik mij van die plicht had gekweten. De oude Bob was op een interessante wijze in ons leven gekomen. Hij was een weduwnaar van over de tachtig toen het huis waarin hij woonde afgebroken zou worden. Ik hoorde dat hij mijn grootvader vertelde over zijn toestand toen wij met z'n drieën op de oude schommelbank op de veranda zaten. Met klaaglijke stem zei hij tegen grootvader: „Mijnheer Condie, ik weet niet wat ik moet doen. Ik heb geen familie. Ik kan nergens heen. Ik heb geen geld.”

Ik vroeg me af wat grootvader zou antwoorden. Langzaam stak grootvader zijn hand in zijn zak en nam die oude leren portemonnaie eruit waaruit hij, als antwoord op mijn voortdurende aandringen, menige cent of stuiver tevoorschijn had gehaald om wat lekkers van te kopen.

Deze keer haalde hij er een sleutel uit en gaf die aan oude Bob. Vol liefde zei hij: „Bob, hier is de sleutel van het huis hiernaast. Dat huis is van mij. Neem het maar. Verhuis je spullen en blijf zo lang als je wilt. Je hoeft geen huur te betalen en niemand zal je er ooit uitzetten.”

Er kwamen tranen in de ogen van oude Bob; ze liepen langs zijn wangen en verdwenen toen in zijn lange, witte baard. Grootvaders ogen waren ook vochtig. Ik zei niets, maar op die dag maakte mijn grootvader een hele diepe indruk op mij. Ik was blij dat ik dezelfde voornaam droeg. Hoewel ik nog maar een jongen was, heeft die les mijn leven beïnvloed.

Ieder van ons heeft zijn eigen wijze om aan anderen te denken. Met kerst vind ik het heerlijk om de weduwen en weduwnaars te bezoeken van de wijk waar ik als bisschop gediend heb. Er waren er toen zevenentachtig – nu nog maar negen. Bij zulke bezoeken weet ik nooit wat me te wachten staat, maar ik weet wel dat dergelijke bezoeken mij de geest van het kerstfeest schenken, die in werkelijkheid de Geest van Christus is.

Ga met me mee en dan zullen we samen een of twee bezoeken afleggen. Aan de West Temple Street staat een tehuis voor ouden van dagen waar vier weduwen wonen. Als u het pad oploopt zult u steeds bemerken dat het gordijn opzij geschoven is, terwijl er binnen iemand uur na uur zit te wachten op het geluid van naderende voetstappen van een vriend of vriendin. Wat een onthaal! Mooie herinneringen worden opgehaald, er wordt misschien een kleinigheid overhandigd of een zegen gegeven, maar dan is het weer tijd om op te stappen. Bij een weduwe van bijna honderd jaar kon ik nooit weggaan zonder aan haar verzoek te voldoen. Hoewel ze blind was, zei ze altijd „Bisschop, bij mijn begrafenis moet u een toespraak houden en uit het hoofd het gedicht van Tennyson ‚Achter de horizon’ opzeggen. (Alfred Tennyson, Engels dichter, 1809-1892.) Laat het nu maar eens horen!” Dan reciteerde ik:

*Zonsondergang, de avondster,
men roept mij naar de ree!
Laat er toch niemand rouwen
wanneer ik steek in zee . . .*

*Schemering, de avondklok,
het duister breekt nu aan.
Laat er toch niemand treurig zijn
wanneer mijn schip moet gaan.*

*Hoewel de stroom mij voeren mag
ver van hier en deze stond,
hoop ik mijn Loods te mogen zien
daar achter de horizon.*

(Uit: Major British Writers,
deel 2, blz. 466)

De tranen welden spontaan op en met een glimlach zei ze dan „Tommy, dat heb je vrij aardig gedaan maar zorg

ervoor dat je het bij de begrafenis nog een beetje beter doet!” Later heb ik mijn belofte ingelost.

In een ander tehuis aan de First South Street vallen we misschien midden onder een voetbalwedstrijd binnen, zoals ik een paar jaar geleden deed. Daar voor de televisie zaten twee weduwen. Ze waren

„Zuivere en onbevleete
godsdienst voor God, de
Vader, is: omzien naar
wezen en weduwen in hun
druk en zichzelf onbesmet
van de wereld bewaren.”

Jakobus 1:27

warm en netjes gekleed en helemaal door het spel in beslag genomen. Ik vroeg: „Wie wint er?” Zij antwoordden: „We weten zelfs niet wie er speelt, maar daardoor hebben we tenminste wat gezelschap.” Ik ging tussen die twee engelachtige dames inzitten en legde hun het Amerikaanse voetbalspel uit. Ik heb toen genoten van de beste wedstrijd die ik me herinneren kan. Misschien heb ik daardoor een vergadering gemist, maar ik heb er een mooie herinnering bijgekregen.

Laten we gauw naar de Redwood Road gaan. Daar staat een veel groter tehuis waar veel weduwen wonen. De meesten van hen zitten in de goedverlichte ontmoetingsruimte. Maar degenen die ik beslist bezoeken moet ligt helemaal alleen in haar slaapkamer. Ze heeft geen

woord gesproken sinds ze enige jaren geleden werd getroffen door een zware beroerte. Maar wie weet wat ze kan horen? Dus praat ik over de goede ogenblikken die we samen beleefd hebben. Er is geen enkel teken van herkenning, geen geluid komt er over haar lippen. Een verpleegster vraagt zelfs of ik me er wel van bewust ben dat deze patient in geen jaren gesproken heeft. Het deed er niets toe. Ik had mijn eenzijdige conversatie met haar niet alleen prettig gevonden, ik sprak ook met God.

Toen onze geliefde president Spencer W. Kimball onlangs vergaderde met de mensen uit een land waar nood heerst, vroeg hij niet naar de statistieken maar: „Hebben onze mensen wel genoeg te eten? Wordt er voor de weduwen gezorgd?” Hij was bezorgd.

In de tijd dat George Albert Smith president van de kerk was, woonde er in onze wijk een arme weduwe die voor drie volwassen dochters zorgde, die alle drie gehandicapt waren. Ze waren groot van stuk en bijna geheel hulpbehoevend. Deze goede vrouw moest haar dochters baden, voeden, kleden, kortom totaal verzorgen. Er was weinig geld. Hulp van buitenaf bestond niet. Toen kwam het vreselijke bericht dat hun huurhuis verkocht zou worden. Wat moest ze doen? Waar moest ze heen? De bisschop ging naar het kerkkantoor om te onderzoeken of er een mogelijkheid bestond het huis te kopen. Het was zo klein, de prijs was niet hoog. Het verzoek werd overwogen en afgewezen.

Een uiterst bedroefde bisschop verliet net het gebouw toen president George Albert Smith binnenkwam. Nadat ze elkaar begroet hadden, informeerde president Smith: „Wat voert u naar het

hoofdkantoor?” Hij luisterde aandachtig naar de bisschop, maar zei niets. Toen excuseerde hij zich voor een paar minuten. Hij kwam terug met een glimlach op zijn gezicht en gaf de volgende opdracht: „Ga naar de vierde verdieping. Daar ligt een cheque op u te wachten. Koop het huis!”

„Maar het verzoek is toch afgewezen.” Weer glimlachte hij en zei: „Ze hebben het net nogmaals in overweging genomen en goedgekeurd.” Het huis werd gekocht. Die goede weduwe woonde erin en zorgde voor haar dochters totdat ze allen gestorven waren. Toen stierf zij ook en ging naar huis, naar God en om haar hemelse loon in ontvangst te nemen.

De leiding van deze kerk is de weduwen, de weduwnaars en de eenzamen indachtig. Zullen wij ons dan minder om hen bekommeren? Emerson heeft ons de volgende raad gegeven: „Ring en juwelen zijn geen geschenken maar een surrogaat voor geschenken. Het enige ware geschenk is een deel van onszelf.” („Geschenken” van Ralph Waldo Emerson, Amerikaans dichter en schrijver van korte verhalen, 1803-1882.)

Wij herinneren ons dat in het midden des tijds een heldere en bijzondere ster aan de hemel scheen. Wijze mannen volgden deze en vonden het Christuskind. Heden ten dage kijken er nog steeds wijze mannen naar de hemel en zien wederom een heldere en bijzondere ster. Deze zal u en mij leiden tot de gelegenheden om te dienen. De last van de vertrapten wordt verlicht, het geroep van de hongerenden gestild, het hart van de eenzamen vertroost. En er zullen zielen zalig gemaakt worden - uw ziel, hun ziel en de mijne. Als we werkelijk luisteren, kunnen we die stem uit de verte misschien horen

zeggen, zoals die tegen een ander zei: „Welgedaan gij goede en getrouwe dienstknecht.” (Statenvertaling Matteüs 25:21.)

Dat wij die bijzondere ster mogen zien en datzelfde compliment horen is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hij is aanwezig

*President N. Eldon Tanner
Eerste Raadgever in het Eerste Presidium*

Ik ben zo blij om vandaag hier bij u te zijn en deze prachtige muziek en deze leerzame toespraken te horen. Ik ben zo dankbaar voor u allen die voor mij gebeden hebben dat ik weer gezond zou worden en ik ben dankbaar dat ik vandaag met u kan deelnemen aan deze vergaderingen.

De laatste tijd heb ik veel aan het eerste en het derde Artikel des Geloofs gedacht: „Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest” en „Wij geloven dat dank zij de verzoening van Christus alle mensen door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het evangelie zalig kunnen worden.”

Als ik aan dat eerste Artikel des Geloofs denk, vraag ik me af, geloven we werkelijk in God en in zijn Zoon, Jezus

Christus en in de Heilige Geest? En in hoeverre beïnvloeden zij ons leven? Wij geloven dat door de verzoening van Christus alle mensen zalig kunnen worden. Terwijl ik hierover nadenk, wil ik u laten weten hoe God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus mij in mijn leven geholpen hebben.

Ik weet zeker dat mijn moeder, want zo'n vrouw was zij, God bij mijn geboorte heeft gedankt voor de zegen als zijn deelgenote dit geestelijke kind in de sterfelijke wereld te hebben mogen brengen. Ik weet zeker dat zij haar dankbaarheid aan God geuit heeft door zijn Zoon, Jezus Christus.

Bij ons thuis werd er bij vele verschillende gelegenheden gebeden. Toen mij geleerd werd hoe te bidden, leerde ik dat ik werkelijk met God sprak, in de naam

van Jezus Christus, door middel van de Heilige Geest. Toen ik acht jaar oud was, werd ik door mijn vader gedoopt. Er was mij verteld dat ik een zoon van God was, een kind van God, en dat Hij in mij geïnteresseerd was, dat Hij mij kende en het beste wist wat goed voor mij was. Ons werd geleerd bij de maaltijden te bidden; ons werd geleerd 's morgens te bidden; ons werd geleerd 's avonds te bidden. En ons werd geleerd dat het onze Vader in de hemel was met wie wij spraken.

„Ik bid nederig dat we in ons gebed altijd mogen beseffen dat wij met God spreken en dat Hij geïnteresseerd is in ons welzijn.”

Ik vraag mij af hoevelen van ons weten dat wij geestelijke kinderen van God zijn en dat we, wanneer we bidden, hetzij bij een maaltijd, aan het begin of aan het einde van een vergadering of wanneer er iemand gedoopt of bevestigd wordt of tijdens de zegen over het brood en water bij het avondmaal, werkelijk spreken met God. Hij is aanwezig, Hij hoort onze gebeden en Hij zegent ons.

Maar het gebed dat de diepste indruk op mij gemaakt heeft, was toen Joseph Smith het bos inging om te bidden. Hij had gelezen: „Indien echter iemand van u in wijsheid tekort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, een-

voudigweg . . .; en zij zal hem gegeven worden.” (Jakobus 1:5.) Indien echter *iemand van u* in wijsheid tekort schiet, moet u God hierom bidden en u zult uw antwoord ontvangen. Bid in geloof, en twijfel niet. „Want wie twijfelt, gelijkt op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt.” (Jakobus 1:6.)

God de Vader en zijn Zoon, Jezus Christus, verschenen aan Joseph – verschenen daadwerkelijk aan hem – en vertelden hem dat Zij een werk voor hem te doen hadden. Hij had met God gesproken; God hoorde zijn gebeden; zijn gebeden werden beantwoord. En ik geef u vanmorgen mijn getuigenis dat de dingen waarover ik heb gesproken wáár zijn. Dit is de kerk van Jezus Christus en zij staat onder de persoonlijke leiding van Christus door middel van een profeet van God die ik liefheb, bewonder en waardeer.

Ik houd van u allen en bid nederig dat we in ons gebed altijd mogen beseffen dat wij met Hem spreken en dat Hij geïnteresseerd is in ons welzijn. Het gebed dat ik nu uitspreek is dat we allen zullen beseffen wie we zijn en in overeenstemming hiermee handelen en een voorbeeld zijn voor de mensen in de wereld. Dit is de kerk van Jezus Christus en Hij zal naar allen luisteren die Hem om iets vragen, om hen te helpen begrijpen wie zij zijn en waarom zij hier zijn. Dit is mijn gebed in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Het leven — een geweldig proefterrein

*Ouderling Franklin D. Richards
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

President Kimball, ik geef uitdrukking aan de gevoelens van de leden van deze kerk, die over de hele wereld verbreid is, door te zeggen dat wij van u en van president Tanner en president Romney houden. Wij zijn dankbaar dat de Heer wonderen in uw leven verricht heeft zodat u het grote werk tot opbouw van het koninkrijk Gods voort kunt zetten. Wij leven in een opmerkelijk tijdperk – de bedeling van de volheid der tijden – maar we leven in een veelbewogen wereld. De macht van het kwade is duidelijk te zien in de verkeerde leerstellingen, de verdorven moraal, strijd, naijver en vervolging. Er is grote vrees in het hart van velen.

Een veel voorkomende vraag die leeft in het hart en het verstand van mannen en vrouwen in alle delen van de wereld luidt: „Wat is het doel van het leven?” Het herstelde evangelie van Jezus Christus beantwoordt deze vraag. In de moderne openbaringen heeft de Heer ons verteld: „Indien gij Mijn geboden

onderhoudt, en tot het einde toe volhardt, zult gij het eeuwige leven hebben, welke gave de grootste van alle gaven Gods is.” (Leer en Verbonden 14:7.)

Het doel van het leven is dus in wezen ons voor te bereiden op de grootste gave van God, het eeuwige leven.

Het herstelde evangelie verklaart hoe wij, voordat wij in deze levenssfeer geboren werden, als geestelijke wezens bestonden, ja, als geestelijke kinderen van onze Hemelse Vader. Wij zijn naar deze aarde gekomen zodat onze geest een lichaam van vlees en beenderen kon krijgen en om ervaringen op te doen waardoor we beproefd worden om te zien, zoals in de Schriften vermeld staat, of we „alles zullen doen wat de Here zal gebieden.” (Abraham 3:25.)

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen leert de waarde van eeuwige vooruitgang. Wij hebben vooruitgang gemaakt in het voorsterfelijk bestaan en we hebben de gelegenheid om in deze staat vooruit-

Enkele HLD-militairen die de conferentie bijwonen.

gang te maken en tot in alle eeuwigheid. Ieder van ons heeft gaven en talenten gekregen en door studie, gebed, de juiste wijze van werken en het gebruik van deze gaven en talenten kunnen we onze eeuwige doelen bereiken.

Studie, in het bijzonder het bestuderen van de Schriften, is een belangrijke factor hierbij. Ons wordt aangeraden: „Zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (Leer en Verbonden 88:118.) Eeuwige vooruitgang houdt in dat wij voortdurend studeren. De Heer heeft ons verteld dat „de heerlijkheid Gods intelligentie is, of met andere woorden, licht en waarheid.” (Leer en Verbonden 93:36.)

En ook: „Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen.

En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zo veel verder vooruit zijn.” (Leer en Verbonden 130:18, 19.)

President Spencer W. Kimball heeft ons deze raad gegeven: „Laten wij ernaar streven om de beginselen en de geïnspireerde raad die in de Schriften gevonden kan worden, te lezen, te begrijpen en toe te passen. Als we dit doen, zullen we ontdekken dat we door onze persoonlijke rechtvaardige *daden ook persoonlijke openbaring of inspiratie* ontvangen wanneer we deze in ons eigen leven nodig hebben.” (*Ensign* van september 1975, blz. 4.)

Een overvloed aan moderne openbaring kan gevonden worden in de Schriften uit de laatste dagen. Deze Schriften verkla-

ren in bijzonderheden hoe wij de uitdagingen van deze tijd het hoofd moeten bieden. De kennis die wij gekregen hebben door het bestuderen van de Schriften helpt ons de juiste beslissingen te nemen op alle gebieden van het leven en helpt ons God te leren kennen en zijn doelstellingen te begrijpen.

Nu, wat betreft de rol die gebed speelt bij het bereiken van onze eeuwige doelen, onderwees de Heiland zijn discipelen als volgt: „Waakt te allen tijde, biddende” (Lucas 21:36) en „Bidt en u zal gegeven worden; zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden” (Lucas 11:9).

De profeet Joseph Smith merkte het volgende op: „Het is het eerste beginsel van het evangelie om het karakter van God met zekerheid te weten, en te beseffen, dat wij met Hem kunnen spreken zoals de ene mens met de andere spreekt.” (*De Ster* van april 1972, blz. 151.)

Brigham Young verklaarde op zijn realistische wijze: „U weet dat het een bijzonderheid van ons geloof en onze godsdienst is de Heer nooit te vragen om iets te doen zonder gewillig te zijn, Hem zoveel als in ons vermogen ligt, te helpen; en dan zal de Heer de rest doen.” (*Discourses of Brigham Young*, blz. 43.) „Help mij alstublieft, Heer, om mezelf te helpen.” Ik ben ervan overtuigd dat dit gebed om meer persoonlijke kracht, door God beantwoord wordt. We kunnen leren om met Gods hulp onze problemen op te lossen.

Een bekeerling vertelde me eens: „Ik had de gewoonte om te bidden, al was het niet vaak, maar ik bad toch voordat we lid van de kerk werden. Ik bad dat mijn man en ik op zekere dag nader tot elkaar zouden komen. Ik heb nooit gedacht dat

dit werkelijk zou gebeuren, maar de kerk was mijn antwoord. We leerden de kracht van het gebed kennen. Ik ben zo dankbaar voor het evangelie.”

Ja, het gebed speelt een belangrijke rol bij onze eeuwige vooruitgang.

Laat ons nu het grote en eeuwige beginsel van werk beschouwen. Gedurende zijn aardse bediening gaf de Heiland ons een mooie gelijkenis die handelt over de vereisten om te werken.

De gelijkenis van de toevertrouwde talenten gaat over een man die op het punt stond een lange reis te gaan maken en daarom zijn slaven (dienstknechten) bijelkaar riep en hen zijn bezit toevertrouwde. De één gaf hij vijf talenten, een andere gaf hij twee en nog een andere één talent. Aan ieder gaf hij naar zijn bekwaamheid. Terwijl de heer weg was, deed degene die de vijf talenten ontvangen had er zaken mee en verdiende er nog vijf bij. De man die twee talenten gekregen had, deed er ook zaken mee en verdiende er nog twee bij, maar de man die één talent gekregen had, verborg het in de grond.

De heer kwam terug en vroeg om een afrekening.

Tegen de slaven die hun talenten hadden vermeerderd, zei de heer: „Wél gedaan, gij goede en getrouwe slaaf, over weinig zijt gij getrouw geweest, over veel zal ik u stellen.” (Matteüs 25:23.)

De heer noemde de slaaf die zijn talent verborgen had en deze niet vermeerderd had, een luie slaaf en zei dat hij dat ene talent van hem af zou nemen en aan de slaaf zou geven die tien talenten had.

Wat een prachtige filosofie – een werkzaam evangelie!

Toen de tegenwoordige welzijnszorg van de kerk werd opgericht, verklaarde het Eerste Presidium dat het belangrijkste

doel ervan was: „Een systeem op te richten waardoor de vloek van leegloperij weggenomen zou worden, een einde gemaakt wordt aan het kwaad van steuntrekken, en onafhankelijkheid, vlijt, spaarzaamheid en zelfrespect weer onder ons volk gevestigd wordt. Het doel van de kerk is de mensen te helpen zichzelf te helpen. Werk moet weer op een voetstuk geplaatst worden als leidend beginsel in het leven van de kerkleden.” (*Conference Report* van oktober 1936, blz. 3.)

Dit zijn eeuwige beginselen en zijn heden ten dage nog net zo toepasselijk op ons als toen zij gegeven werden.

Al vanaf dat zij georganiseerd werd, heeft de kerk haar leden aangemoedigd om spaarzaam te zijn en hun economische onafhankelijkheid te bewerkstelligen en te behouden.

Of ons werk nu voornamelijk geestelijk of lichamelijk is, of een combinatie van beide, wij moeten leren om het goed te doen. De filosofie van werk is een gezonde filosofie. Zij is een onmisbaar onderdeel van het evangelie van Jezus Christus dat ons tot het eeuwige leven zal leiden.

De Heiland legde voortdurend de nadruk op de leerstelling onze naaste lief te hebben, onzelfzuchtig te zijn en offers te brengen. Laat mij er daarom op wijzen dat het raadzaam is bezig te zijn met werk waardoor we onze medemens dienen en dat offers vraagt op het gebied van onze tijd, talenten en middelen.

Denk aan de woorden van koning Benjamin: „Dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt.” (Mosiah 2:17.) We moeten ook beseffen dat talenten ontwikkeld worden door ze te gebruiken en dat ze niet zullen groeien en zich

vermeerderen tenzij ze gebruikt worden. Dit beginsel werd duidelijk onderwezen in de gelijkenis van de Heiland.

Talenten kunnen ontwikkeld worden op velerlei gebied, bij het onderwijzen, zendingswerk, kunst, liefdediensten en op vele andere terreinen.

Een andere onderzoeker zei eens het volgende: „Een aspect van de kerk waar ik van hou, is de macht om voortdurend te leren, te ontwikkelen, en te groeien. Ik ben dankbaar voor de gelegenheid om in de kerk te werken omdat dit voortdurende contact ons helpt om te groeien en ons te ontwikkelen in het evangelie en op alle andere gebieden van ons leven.”

Ik moedig u aan elke gelegenheid te aanvaarden die u geboden wordt om uw talenten te ontwikkelen en met anderen te delen met geestdrift te aanvaarden en deze niet als een last maar als een zegen te beschouwen. Dan zal de Heer u in staat stellen om de taak te volbrengen die u gevraagd is te vervullen.

De verhalen van mannen en vrouwen die veel presteren zijn over het algemeen verhalen van mensen die handicaps overwinnen. Het schijnt dat er levenslessen zijn die we alleen kunnen leren door hindernissen te overwinnen.

Een van de donkerste perioden uit de geschiedenis van de kerk was de winter van 1838–1839. De heiligen waren vervolgd, beroofd en vermoord geweest. De profeet Joseph Smith en zijn metgezellen waren verraden en gevangen gezet in de gevangenis te Liberty.

Maar uit deze duistere periode kwamen de mannen voort die de kerk zowel door benarde tijden als door tijden van verbazingwekkende groei en ontwikkeling voerden. In deze donkere dagen gaf de Heer de profeet Joseph Smith, terwijl hij in de gevangenis zat, een grootse open-

baring. Temidden van zijn beproevingen wendde de profeet Josep Smith zich tot God om troost.

God gaf ten antwoord: „Mijn zoon, vrede zij uw ziel; uw tegenspoed en smarten zullen slechts kort van duur zijn.

En dan, indien gij het goed verdraagt, zal God u ten hemel verheffen.” (Leer en Verbonden 121:7, 8.)

De ervaringen in de gevangenis te Liberty waren waarachtig als het vuur van de smelter voor degenen die hieraan deel hadden en hierdoor krijgen we een beter begrip van en meer waardering voor de grootsheid van de profeet Joseph Smith en de vroege leiders van de kerk.

„Wij zijn op deze aarde gekomen om ervaring op te doen waardoor we beproefd worden om te zien of we alles zullen doen wat de Heer zal gebieden.”

Wat kunnen we leren uit de ervaringen in de gevangenis te Liberty dat voor ons van nut kan zijn? Er komen met zekerheid twee indrukwekkende waarheden naar voren:

Ten eerste: Het belang van geloof in de Heer Jezus Christus en getrouwheid aan onze leiders en aan de kerk.

Ten tweede: De noodzaak om tot het einde toe te volharden, hoeveel moeilijkheden we ook moeten overwinnen.

Terwijl we volharden tot het einde kan

het noodzakelijk zijn de Heer te vragen om troost en het is mogelijk dat we dan net als Joseph Smith zullen horen: „Mijn zoon, vrede zij uw ziel.” (Leer en Verbonden 121:7.)

Onze Heer en Heiland, Jezus Christus, wordt de Vredevorst genoemd en zijn boodschap is er een van vrede voor het individu en voor de wereld. Het is die vrede waardoor we het aardse leven waarderen en in staat zijn beproevingen te doorstaan. Een van de doelstellingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is deze vrede te brengen in de harten en huizen van de mensen.

Ja, het herstelde evangelie geeft een duidelijk antwoord op de vraag: „Wat is het doel van het leven?” en geeft ons daardoor een begrip van waar we vandaan komen, waarom we hier zijn en waar we na de dood heengaan.

We kunnen de betekenis en het doel van het leven begrijpen met het perspectief dat het herstelde evangelie ons schenkt. Een bekeerling in Arizona zei eens het volgende: „Datgene wat mijn leven het meest veranderde, is dat ik een doel in het leven gevonden heb en een zekere innerlijke vrede die ik vroeger nooit gekend heb.”

Iemand vroeg aan een bekeerling uit Seattle: „Wat heeft de kerk u gegeven?” Hij antwoordde: „Alles. Mijn leven heeft nu een doel en betekenis. Wat kan ik nu voor de Heer doen? Ik heb alles aan Hem te danken.”

Persoonlijk heb ik hetzelfde gevoel als die bekeerling uit Seattle- ik heb alles aan de Heer te danken.

Ik geef u mijn getuigenis dat ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is, onze Heiland en Verlosser.

En ik weet dat Joseph Smith het werk-

tuig in de handen van de Heer was bij de herstelling van het evangelie in zijn volheid, bij het terugbrengen van de macht om in de naam van God te handelen en de kerk van Jezus Christus opnieuw op aarde te vestigen.

Ik getuig dat president Spencer W. Kimball een profeet van God is en onder goddelijke leiding handelt bij het beheren van de zaken van het koninkrijk

Gods nu op aarde. Moge de Heer hem zegenen en ondersteunen.

Ik bid oprecht dat we het doel van het leven zullen begrijpen, onze levensstijl zullen aanpassen aan de eeuwige evangeliebeginselen, vrede, geluk en vooruitgang zullen genieten en het eeuwige leven, de grootste gave van God, zullen ontvangen, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Hebt elkander lief

*Ouderling James M. Paramore
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Mijn geliefde broeders, zusters en vrienden, soms als ik de mooie plaatselijke koren hoor, vertel ik de leden dat ik op de conferenties in het Tabernakelkoor zing. Ik hoop van harte dat ze dat niet erg vinden en ik zit ook niet bij het koor, maar hier beneden en zing van binnen met hen mee omdat ze zo mooi zingen. Eén regel uit een van de liederen waar we allemaal zo van houden, is: „Hebt elkander lief zoals Ik u heb liefgehad.” Mag ik hier vandaag een ogenblik over spreken - over de liefde van God en elkaar liefhebben.

Een verhaaltje, dat ik een paar weken geleden hoorde van een van uw zendelingenzoons in Italië, heeft dit heel duidelijk voor me gemaakt.

Hij vertelde dat een arm kreupel jongetje in gescheurde kleren en totaal versleten schoenen zich op een ochtend naar de hoek van een drukke straat begaf en zonder enig succes van de een naar de ander liep om een paar lire bij elkaar te bedelen. Een man die de jongen vanaf een afstand had gadegeslagen, ging tenslotte naar hem toe, tilde het knaapje op, drukte hem dicht tegen zich aan en aaide

hem over zijn bolletje. Hij nam de jongen mee en zorgde voor hem met de middelen die hij had zonder hem te veroordelen.

Deze aanblik zou elk hart hebben beïnvloed en helpt ons de macht der liefde te zien die onze Vader in de hemel ons wil doen begrijpen in ons leven. Jezus, de geliefde Zoon van God, onderstreepte deze nieuwe dimensie om de wereld tot zegen te zijn weer, toen Hij zei: „Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt.” (Johannes 13:34.)

Als we teruggaan in de geschiedenis en deze liefde van God proberen te begrijpen, zijn we verbaasd over de grote invloed ervan. De kern ervan is de werkelijkheid van een letterlijke Vader in de hemel wiens liefde voor zijn kinderen geen grenzen kent. Hij wil alle waarheid, wijsheid, macht, goedheid en liefde delen met zijn kinderen, die Hij geschapen heeft en naar de aarde gezonden heeft. Hij wil graag dat wij omhoog reiken en Hem kennen als een Vader, als iemand die vergeeft, een vriend, een helper, een wetgever, iemand die verlangend is iedereen de volle gelegenheid te geven zijn liefde en invloed te genieten en uiteindelijk de zegen te geven eens zo te worden als Hij. Deze liefde van onze Vader in de hemel en de uitwerking ervan op *een* van zijn kinderen of op de hele wereld is wonderbaarlijk en aanstekelijk. Hij waakt voortdurend teder over ons en geeft ons steeds een liefdevol duwtje in de goede richting.

Hij reikt naar beneden door zijn Zoon; door gebed, door zijn Geest en zijn profeten; en door zijn geboden om uitdrukking te geven aan zijn liefde en bezorgdheid en om iedereen die wil luisteren te leiden en te kastijden. Zoals de Psalmist zegt: „De aarde is vol van de

goedertierenheid des Heren.” (Psalm 33:5.)

Hij houdt zoveel van ons dat Hij ons zijn heiligste, eeuwige waarheden – zijn geboden – de eeuwige maatstaven waarnaar wij leven moeten, gegeven heeft. Om ons te helpen het belang ervan te begrijpen, heeft Hij ze geopenbaard en omgeven met een heilige sfeer. Wie herinnert zich niet hoe de tien geboden gegeven werden! De mensen veranderen deze geboden voortdurend, maar wij getuigen tot de wereld dat ze door een profeet van God op deze aarde teruggebracht zijn omdat het onontbeerlijke, eeuwige waarheden zijn en hun kracht verliezen als ze door de mensen omgebogen worden. Wij getuigen tot de wereld dat deze wetten, deze geboden of maatstaven, een van de grootste bewijzen zijn van Gods liefde voor zijn kinderen. Ja, het zijn geboden – absolutismen – die bedoeld zijn om het zaad van Gods liefde, zijn wegen en zijn goddelijkheid in ons te planten. Zij vormen de bron van alle werkelijke zekerheid en de innerlijke mens herkent dit instinctief en verheugt zich hierover.

Deze zelfde liefdevolle God heeft de wereld „alzo lief . . . gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft” (Johannes 3:16) om ontelbare zegeningen voor heel het mensdom te bewerkstelligen, waaronder het opofferen van zijn eigen leven om verzoening teweeg te brengen voor de mens. Hij leefde op een wijze die aantoonde dat de liefde van onze Vader in de hemel en zijn plan, zijn geboden, ons inderdaad innerlijke vrede kunnen brengen en het mensdom hier en in het hiernamaals kunnen verheffen en verhogen.

Door de opdrachten die ik de laatste maanden gekregen heb, ben ik in vele

landen geweest en uit het diepste van mijn hart wil ik vanmorgen getuigenis afleggen van het feit dat wanneer we Gods liefde begrijpen en voelen en zijn geboden navolgen, de resultaten altijd dezelfde zijn. Danervaart de mens een nieuwheid des levens, een geestelijk ontwaken dat getuigt van de waarachtigheid ervan. Het wordt nooit opgedrongen, noch door angst teweeggebracht, maar eerder door een band van liefde die ontstaat tussen onze Vader in de hemel en zijn kinderen. Het is geen wonder dat ons aangeraden wordt tot God op te zien en te leven. Deze liefde dringt door tot diep in de innerlijke mens; waardoor hinderpalen worden verwijderd en onze geest zich open stelt voor waarheid, deugd en verandering. Naarmate deze ontwikkeling in de mens plaats vindt, keert hij zich naar buiten, tot anderen, en over-

wint hierdoor langzamerhand zichzelf. Wanneer we door gebed en door het leren kennen en onderhouden van zijn geboden onze Hemelse Vader nederig zoeken, draagt Hij zijn liefde voor anderen en vele van zijn machten op ons over. Duizenden getuigen dat zijn woorden „Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven,„ (Johannes 15:10) waar zijn. Zoals de Heiland zei, beginnen we ons dan als ranken aan de „ware wijnstok” te hechten, waarna wij dezelfde kracht en macht ontvangen en dezelfde vrucht kunnen verwachten. (Zie Johannes 15:1-6.)

Dan gebeurt er werkelijk een wonder.

De mensen die aldus zijn aangeroerd en veranderd door deze liefde van God, beginnen hun naasten met groot respect en eerbied te benaderen voor wat zij zijn

en wat hun werkelijk potentieel is als kinderen van een eeuwige Vader.

Een paar jaar geleden, toen ik in opdracht van de kerk naar Oregon ging, maakte ik iets bijzonders mee. Na afloop van een ringconferentie werd ik gevraagd om een klein kind te zegenen. Er werd een echtpaar in een kamer binnengeleid en ik ondervond die dag de ware liefde van God. Zij hadden zes of zeven aan hun lot overgelaten, lichamelijke gehandicapte, kleine kinderen geadopteerd, die hun liefde en zorg voor de rest van hun leven nodig zouden hebben. Ik voelde mij nederig in hun tegenwoordigheid en op die dag vervulde de liefde van God die kamer. Zij waren geen vreemdelingen en bijwoners meer in Gods ogen.

Wanneer de mens deze liefde bespeurt, begint hij de gebreken, waar elke sterfeling mee behept is, over het hoofd te zien en „zijn broeder (te) achten als zichzelf.” (Leer en Verbonden 38:24.) Hij verheft hem en heeft het verlangen om hem te helpen wanneer en waar hij maar kan. De geest van de mens tracht iedereen te bereiken, want nu zijn er geen vijandschap, geen jaloezie, geen beperkende filosofieën, trots of ijdelheid – zelfs de taal scheidt de mensen niet – er is slechts een openheid en eenheid met de Geest en de wil van God. In de Schriften staat dit erg mooi en duidelijk:

„Er (zullen) geen twisten in het land (zijn),” „omdat de liefde Gods in onze harten uitgestort is.” (4 Nephi 1:15; Romeinen 5:5.)

Betekent dit dat degenen die deze dingen aannemen, dan volmaakt zullen zijn? Neen, want zij zullen voor altijd bezig zijn iets te overwinnen en te groeien. Maar het betekent wel dat zij strevende zullen zijn naar volmaaktheid. De grote profeet Moroni raadde ons, door zijn

diepe inzicht betreffende dit punt, het volgende aan: „Veroordeelt mij niet wegens mijn onvolmaaktheid, evenmin mijn vader wegens zijn onvolmaaktheid . . . maar geeft liever dank aan God, dat

Naarmate wij Gods liefde voor ons begrijpen, groeit onze liefde voor anderen en streven we ernaar hen te dienen.

Hij u onze onvolmaaktheden heeft geopenbaard, opdat gij moogt leren verstandiger te zijn dan wij zijn geweest.” (Mormon 9:31.)

Het is door het verwerven van deze gave, deze liefde van God, dat wij in staat zijn onze naijver, onze tweedracht en ons oordeel te verdringen. Zij herkent en onderkent de kracht en de goedheid in de mens en hoe volkomen inconsequent het voor iemand met deze gevoelens zou zijn – deze liefde van God in zijn leven – om anderen te veroordelen, Gods leiders niet te ondersteunen, want deze dingen zijn de liefde van God volkomen vreemd. Onze Vader in de hemel zei: „Niemand kan bij dit werk behulpzaam zijn, tenzij hij ootmoedig en vol liefde is.” (Leer en Verbonden 12:8.)

Zoals in het geval van de man die dat kreupele jongetje meenam, zijn er geen verwijten of veroordelingen, slechts liefde en dienstbaarheid.

Hoe manifesteert deze liefde van God zich heden ten dage op de aarde, in zijn kerk en onder de leden ervan?

Door een Vader in de hemel die zijn geliefde Zoon zond om de mensen te helpen het door Hem gestelde voorbeeld te zien en te volgen.

Door een Vader in de hemel die zijn koninkrijk, zijn kerk, zijn liefde en geboden hier op deze aarde gevestigd heeft, waardoor het hele mensdom gezegend kan worden.

Door gezinsleden die zoveel van elkaar houden dat zij elkaar dikwijls openlijk omarmen en hun liefde voor elkaar tot uitdrukking brengen.

Door een liefhebbend Vader in de hemel, die gezorgd heeft dat wij een profeet hebben, namelijk president Kimball, en apostelen om zijn woord te ontvangen en zijn kinderen te leiden.

Door gezinnen die vervuld zijn van deze liefde en dankbaarheid jegens God en die elke dag proberen elkander liefdevolle dingen bij te brengen, namelijk de hoogste standaarden van onze Vader in de hemel.

Onlangs zat ik in Duitsland in een avondmaalsvergadering. Mijn ogen vulden zich met tranen en mijn hart was vol.

Ik zag tweeëntachtig kleine kinderen die de liederen zongen van de liefde tot hun Hemelse Vader. Ik was die dag dankbaar voor de kerk die weer op aarde hersteld was en dankbaar dat ik ook een jeugdwerkkind geweest was, evenals mijn kinderen, en dat we die liederen geleerd hadden en de liefde die zij uitdrukken. Ik heb die liederen sinds mijn jeugd duizenden keren gezongen en ik ben dankbaar voor de liefde en de boodschap die zij brengen. Er was in diezelfde avondmaalsvergadering een nieuwe bekeerlinge die haar eerste kind verwachtte. Zij was zo geroerd door die kinderen, door de kerk, het jeugdwerk en de liefde van onze Vader in de hemel die daar aanwezig was, dat ze later enthousiast zei: „O, ik kan haast niet wachten tot ik mijn kind heb en het ook naar het jeugdwerk kan gaan.”

Mijn geliefde vrienden, dit is slechts één van de vele grote zegeningen die onze Vader in de hemel ons in zijn kerk, De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, gegeven heeft. Ja, er is een plaats van schoonheid – een toevluchtsoord op de aarde - waar de onveranderlijke standaarden die geopenbaard zijn door een liefdevolle Vader in de hemel, gevonden kunnen worden. Welnu, dit alles is toch zeker wat de Heer in gedachten had toen Hij zei: „Gelijk Ik u liefgehad heb, dat gij ook elkander liefhebt.” (Johannes 13:34.) Dit zal aan een ieder en overal de uiteindelijke uitnodiging van de Heer blijven. Met geheel ons hart nodigen wij alle mensen uit om te komen en deel te hebben aan deze geest, deze vrede, deze liefde van God die hier heden in zijn koninkrijk op aarde aanwezig is.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Strek uw hand uit naar de kinderen van onze Vader

*Ouderling Jack H. Goasland jr.
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Het is vanmorgen mijn oprechte verlangen om u te laten delen in enkele van mijn gevoelens voor het evangelie van Jezus Christus en de uitwerking die het behoort te hebben op onze verhouding tot elkander. Toen ik het relaas van de opstanding van de Heiland nog eens las, werd ik ervan doordrongen dat de eerste woorden van de Heiland als een opgestaan Wezen de grondslag vormen voor onze verhouding tot anderen.

U zult zich wellicht herinneren dat Maria op de eerste dag van de week al vroeg naar het graf gegaan was waarin zij het lichaam van de Heer gelegd hadden. Toen ze merkte dat de steen waarmee het graf afgesloten was geweest weggenomen was, spoedde zij zich heen en vertelde Petrus en Johannes dat het lichaam van de Heer verwijderd was.

Petrus en Johannes haastten zich naar het graf om dit te controleren. Toen zij

het lege graf zagen, gingen zij weer naar huis.

Maar Maria van Magdala „stond buiten dicht bij het graf, wenende. Terwijl zij dan weende, boog zij zich voorover naar het graf.” Daar zag zij twee engelen in het wit die haar vroegen: „Waarom weent gij?” En zij antwoordde: „Omdat zij mijn Here weggenomen hebben en ik weet niet, waar zij Hem neergelegd hebben.”

Nadat ze dit gezegd had, keerde zij zich om en zag Jezus maar ze herkende Hem niet. De Heiland vroeg ook waarom ze weende. Maria, die dacht dat ze met de tuinman sprak, zei: „Heer, als gij Hem weggedragen hebt, zeg mij dan, waar gij Hem hebt neergelegd en ik zal Hem wegnemen.” (Johannes 20:11-15.)

De Heiland riep haar toen bij haar naam, zoals Hij ieder van ons ook bij onze naam zou kunnen roepen en ze herkende Hem onmiddellijk. Omdat zij

zoveel van Hem hield en zag dat Hij leefde, stak ze haar armen naar Hem uit om Hem te omhelzen.

Vol liefde, bezorgdheid en zekerheid sprak Hij deze eeuwig belangrijke woorden: „Houd Mij niet vast, want Ik ben nog niet opgevaard naar de Vader; maar ga naar mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.” (Johannes 20:17.)

„Naar mijn Vader en uw Vader, naar mijn God en uw God.” Wat was dat toen een belangrijke boodschap en hoe essentieel is deze heden ten dage voor ons! De apostel Paulus onderwees klaarblijkelijk dezelfde leerstelling toen hij zei:

„Want in Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij, gelijk ook enige van uw dichters hebben gezegd: Want wij zijn ook van zijn geslacht.

Daar wij dan van Gods geslacht zijn, moeten wij niet menen, dat de godheid gelijk is aan goud of zilver of steen door menselijke kunstvaardigheid gesmeden of bedacht.” (Handelingen 17:28, 29.)

Door gebed, studie en het naleven van het evangelie, ben ik het feit gaan begrijpen dat we allemaal kinderen van onze Vader zijn, dat we deel uitmaken van één grote familie. Wij zijn zoons en dochters van God. Onze Hemelse Vader is in de ware zin van het woord de Vader van onze geesten, waardoor de uitdrukking „Onze Hemelse Vader” een letterlijke betekenis krijgt. Hieruit volgt dat wij allemaal broers en zusters zijn, ongeacht geloof of nationaliteit. Er is een goddelijke vonk in ieder van ons.

Hoe zou deze waarheid onze verhouding tot anderen moeten beïnvloeden? Als al Gods kinderen werkelijk de uitwerking van deze grote waarheid zouden beseffen en voelen, zouden we veel meer

begrip, mededogen en liefde voor elkaar tonen. Oorlogen, misdaden en alle vormen van wreedheid zouden ophouden. Ik ben ervan overtuigd dat ware broederlijke liefde van essentieel belang is voor ons geluk en voor de wereldvrede. Wij moeten elkander liefhebben en onze talenten en middelen onzelfzuchtig met anderen delen. Het is niet te verwonderen dat, toen de Farizeeër, een wetgeleerde van beroep de Heiland vroeg: „Mees-ter, wat is het grote gebod in de wet?” Hij antwoordde: „Gij zult de Here, uw God,

President Spencer W. Kimball (rechts) wordt tijdens een vergadering welkom geheten door ouderling Gordon B. Hinckley van de Raad der Twaalf.

liefhebben met geheel uw hart en met met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod.

Het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als u zelf.

Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” (Matteüs 22:36-40.)

Tegen het einde van zijn leven deed Hij deze glorieuze uitspraak:

„Een nieuw gebod geef Ik u, dat gij elkander liefhebt; gelijk Ik u liefgehad, dat gij ook elkander liefhebt.

Hieraan zullen allen weten, dat gij discipelen van mij zijt, indien gij liefde hebt onder elkander.” (Johannes 13:34, 35.)

William Shakespeare zei eens: „Hij slechts heeft lief, die 't toont in woord en daad.” (*De twee edellieden van Verona.*)

We moeten onze liefde tonen en daar thuis mee beginnen om daarna onze liefde uit te breiden tot de leden van onze gemeente, onze minder actieve naasten en hen die geen leden zijn en ook tot degenen die gestorven zijn.

Mag ik de leiders van de kerk en de leden vragen om, zoals nooit tevoren, hun hand in broederlijke liefde uit te strekken naar onze broeders en zusters die het evangelielicht nodig hebben. Ik ben ervan overtuigd dat een groot deel van onze liefde beperkt is tot louter lippen dienst en dromen van goede daden die volbracht worden, maar ware liefde moet uitgedrukt worden in onzelfzuchtige goede daden waardoor anderen nader tot onze Hemelse Vader gebracht worden.

Ik denk heel vaak aan het grote voorbeeld van Petrus en Johannes die opgingen naar de tempel tegen het uur des gebeds. Een zekere man, die vanaf zijn geboorte verlamd was, werd bij de poort

van de tempel, genaamd de Schone, gelegd om een aalmoes te vragen van hen die daar binnen gingen. Toen hij Petrus en Johannes zag aankomen, stak hij zijn hand uit om een aalmoes. Petrus zei

„Een groot gedeelte van onze liefde is beperkt tot louter lippendienst en het dromen van goede daden, maar ware liefde moet uitgedrukt worden door onzelfzuchtige handelingen.”

tegen hem: „Zie naar ons”. Hij was direct opmerkzaam in de verwachting iets van hen te ontvangen. „Maar Petrus zeide: Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!” Ik geloof dat wij in de meeste gevallen niet verder dan dit stadium gekomen zijn bij het helpen van onze medemensen in de wereld van vandaag. Petrus liet het echter niet bij louter woorden. De Schriften vermelden het volgende: „Hij greep hem bij de rechterhand en richtte hem op”, en terstond kreeg de man weer kracht in zijn voeten en enkels en hij stond op, liep, sprong en ging God lovende de tempel binnen. (Zie Handelingen 3:1-9.)

De wereld van vandaag heeft geen goud en zilver nodig, maar een uitgestrekte hand en de verheffende invloed van de Geest des Heren.

Goede bekenden van ons vertelden het

volgende verhaal over hoe zij de diepere betekenis van liefde leerden begrijpen. Hun familie is altijd erg actief in de kerk geweest en heeft er altijd oprecht naar gestreefd volgens de geboden te leven. Zij waren echter ontzet en teleurgesteld toen hun dochter zich verloofde met een niet-lid. De volgende dag vertelde de moeder een goede vriendin hoe zij erover dacht. Ze wist dat de verloofde van haar dochter een goede jongeman was maar ze was boos, voelde zich gekrenkt, verraden en verdoofd door verdriet en wilde geen bruiloftsfeest geven voor haar dochter en wilde haar zelfs niet zien. Ze zei dat de Heer haar moest hebben ingegeven om met haar vriendin te spreken want ze ontving het volgende antwoord:

„Wat voor moeder ben jij eigenlijk, dat je alleen maar van haar houdt wanneer ze doet wat jij wilt? Dat is een zelfzuchtige, egocentrische en voorwaardelijke liefde. Het is gemakkelijk van onze kinderen te houden wanneer ze het goede doen, maar wanneer ze fouten maken, hebben ze nog meer behoefte aan onze liefde. Wij moeten van hen houden en voor hen zorgen wat zij ook mogen doen. Dit betekent niet dat wij hun fouten vergoelijken of het ermee eens zijn maar wij moeten helpen en niet veroordelen, liefhebben en niet haten, vergeven en niet oordelen. We moeten hen opbouwen in plaats van hen neer te halen; we moeten hen leiden en niet in de steek laten. Wij moeten hen liefhebben wanneer zij het minst beminnelijk zijn en als je dit niet kunt of wilt doen, ben je een gebrekkige moeder.”

Terwijl de tranen over haar gezicht stroomden, vroeg de moeder haar vriendin hoe ze haar ooit kon bedanken. De vriendin antwoordde: „Doe iets dergelijks

voor anderen wanneer dit nodig is. Iemand heeft dat ook eens voor mij gedaan en ik zal daar eeuwig dankbaar voor blijven.”

Dit verhaal gaat over de liefde van een moeder voor haar dochter. Maar dit is slechts het begin. Wij moeten een dergelijke ware liefde tonen voor alle kinderen van onze Vader. Wanneer we leren om dit te doen, zullen we werkelijk godvruchtig zijn. Zoals Johannes geschreven heeft: „Geliefden, laten wij elkander liefhebben, want de liefde is uit God, en een ieder die liefheeft, is uit God geboren en kent God.

Wie niet liefheeft, kent God niet, want God is liefde.” (1 Johannes 4:7, 8.)

Jesus Christus, ons volmaakte voorbeeld, gaf voortdurend blijk van zijn liefde door barmhartige daden en Hij kende de meest passende wijzen om liefde te tonen.

Bij de Jakobsbron nam Hij de tijd om een vrouw uit Samaria een aantal heerlijke eeuwige waarheden bij te brengen. Ze aanvaardde zijn getuigenis dat Hij de Messias was en keerde terug naar de stad om te getuigen: „Zou deze niet de Christus zijn?”

(Johannes 4:29.)

Hij gaf een deel van zichzelf aan de verstotelingen van de maatschappij. Een verachte melaatse viel voor de Heer neer en zei: „Here, indien Gij wilt, kunt Gij mij reinigen.” Let wel dat de Schriften vermelden, „(Jesus) strekte de hand uit en raakte hem aan en zeide: Ik wil het, word rein. En terstond werd hij rein van zijn melaatsheid.” (Matteüs 8:2, 3.)

Bij een van zijn meest dramatische wonderen, besteedde Jesus nog steeds aandacht aan de enkeling. Terwijl Hij zich voorbereidde om Lazarus uit de dood op te wekken, zag Hij Maria

Ouderling F. Enzo Busche van het Eerste Quorum der Zeventig in gesprek met een bezoeker.

wenen en het verslag vermeldt: „(Hij) werd verbolgen in de geest en diep ontroerd.” En „Jezus weende.” (Johannes 11:33-35.) Hij gebruikte deze gelegenheid om een goddelijk getuigenis af te leggen van zijn zending: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.” (Johannes 11:25.)

Tijdens zijn bezoek aan de Nephieten, gaf de Heiland deze belangrijke vermaning: „Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn? Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.” (3 Nephi 27:27.)

Ik getuig dat we zo kunnen zijn als Hij is. Wij kunnen onze liefde op zo'n wijze tonen dat zowel wij zelf als degenen die wij dienen er eeuwig voordeel van hebben.

Laten we de opdracht aanvaarden die twee jaar geleden van onze profeet uitgegaan is:

„Het lijkt mij duidelijk, ja, ik heb zelfs zeer sterk de indruk, dat de kerk op een punt is gekomen in haar groei en ontwikkeling, dat wij eindelijk gereed zijn om grote stappen voorwaarts te nemen. . . . Maar de fundamentele beslissingen die nodig zijn om ons als volk voorwaarts te laten gaan, moeten door de individuele leden van de kerk worden genomen. De grote stappen die door de kerk genomen moeten worden zullen volgen op de grote stappen die door ons als enkelingen genomen moeten worden. We hebben op sommige plateaus lang genoeg gepauzeerd. Laat ons nu onze voorwaartse en opwaartse reis hervatten. Laat ons rustig een eind maken aan onze tegenzin om anderen de hand toe te steken of dat nu in onze eigen familie is, in de wijk of in onze buurt.” (Spencer W. Kimball, „Laat ons voorwaarts en opwaarts gaan,” *De Ster* van oktober 1979, blz. 138.)

Laten we nu beslissen om onze hand in liefde uit te strekken naar ons gezin, naar onze minder actieve naasten, naar niet-leden, naar onze gestorven verwanten; kortom naar een ieder die behoefte heeft aan liefde. Ik getuig tot u dat wij grote zegeningen zullen ontvangen als individu, als kerk en als broederschap van de mensheid als geheel, wanneer we leren zo te leven dat we vol liefde uit ons eigen wereldje naar buiten treden, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De zegeningen van het voorzien in eigen behoeften

Ouderling Mark E. Petersen
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Mijn vrouw was de dochter van een zeekapitein die een schip op zee verloor. Terwijl de overlevenden urenlang in reddingsboten ronddobberden voordat ze door iemand werden opgepikt, zongen ze samen: „Heiland, loods mij naar de ree.” (*Heilige Lofzangen* nr. 35.)

Samen met dit koor en met mijn broeders, geef ik getuigenis van de Heer Jezus Christus, de goddelijke Zoon van de almachtige God, de Heiland van de wereld, onze Verlosser. Ik ben dankbaar voor het getuigenis dat we bezitten, ik getuig met mijn broeders dat Hij leeft. Hij is de levende Christus.

Onze grote zending als heiligen der laatste dagen is getuigenis van Hem af te leggen. Als we slechts willen bidden zoals het koor net gezongen heeft: „Heiland, loods mij naar de ree,” zullen we, alle bezoeken en beproevingen van deze wereld ten spijt, succesvol door het leven gaan, niet vrij van moeilijke-

den en beproevingen, maar altijd vergezeld van de Heilige Geest die ons er veilig doorheen zal loodsen.

Het is voor niemand bepaald nieuw te horen dat we ons in een wereldcrisis bevinden. Maar het hoofdprobleem is niet dat wat de meeste mensen denken. Het ligt niet hoofdzakelijk op economisch gebied en is niet voornamelijk te wijten aan een olietekort.

Ons belangrijkste probleem ligt op moreel en geestelijk gebied. Wij moeten terugkeren tot God.

Daar alle mensen zijn kinderen zijn, zijn zijn geboden op allen van toepassing. Zij hebben betrekking op elke fase van ons leven. Als wij verwachten werkelijke vrede en vreugde in deze wereld te genieten, moeten we genoeg geloof hebben om die geboden te onderhouden. Als we deze negeren of overtreden, brengen we kwade gevolgen over ons. Wij ontkomen niet aan deze alternatie-

ven. Ons leven zal of door het een of door het ander beheerst worden, dus is het slechts verstandig om realistisch te zijn en deze harde feiten onder ogen te zien.

Aangezien God ons een vrije wil gegeven heeft om te doen wat ons behaagt, verwacht Hij van ons dat wij onze intelligentie en ons vernuft gebruiken om de toestand waarin we verkeren zowel op geestelijk als op stoffelijk gebied te verbeteren. Hij wil dat wij succes hebben in het leven en wil ons helpen. De mensen zijn werkelijk opdat zij vreugde mogen hebben. (Zie 2 Nephi 2:25.)

Bijgevolg moeten we onze toekomst goed plannen en niet geheel voor het heden leven, noch veronderstellen dat alles voor onbepaalde tijd zo door zal blijven gaan.

We moeten ijverig zijn, we moeten zuinig zijn, we moeten proberen een juist evenwicht te vinden tussen onze behoeften en onze verlangens, en in het bijzonder moeten we ons leven wederom grondvesten op een geestelijk fundament.

Zijn wij niet de kinderen van God? Moeten we niet in de eerste plaats streven naar de wijze waarop Hij alles doet? Als we Hem op de juiste wijze dienen, zullen we dan daardoor niet op een geestelijk fundament geplaatst worden?

In het leven worden we met vele ernstige problemen geconfronteerd. Sommige op moreel, andere op economisch gebied. Maar zij kunnen ons alle moeilijkheden veroorzaken.

We leven inderdaad in een veelbewogen wereld. Wij worden erdoor omgeven en wij zijn onderworpen aan al zijn gevaren, plagen, beweegredenen, overre-

dingskrachten en verleidingen. Maar desalniettemin, ongeacht dit alles, *moeten wij niet van de wereld* zijn. Daar begint de geestelijke instelling. Moeten we daarom niet met het koor zingen: „Heiland, loods mij naar de ree?”

Hetgeen dit tot een *morele en geestelijke crisis* maakt, is het feit dat zoveel mensen de levensnormen die God voor ons bepaald heeft, verwerpen of negeren en velen proberen Hem zelfs aan de kant te schuiven. Zij geven de voorkeur aan de duisternis boven het licht omdat hun daden goddeloos zijn.

Er zijn bij voorbeeld vele soorten van onzedelijkheid die een dodelijke aanval doen op de reinheid des levens. Wat moeten we in dit geval doen? Ons eraan overgeven? In geen geval! We moeten er uit alle macht tegen strijden!

Wij moeten zelf deugdzaam en rein zijn en onze kinderen leren om rein te zijn. Horen we de stem van de almachtige God niet tot ieder van ons roepen: „Wees rein, gij, die de vaten des Heren draagt.” (Leer en Verbonden 38:42.)

We staan tegenover de voortdurende uitbreiding van het gebruik van sterke drank, wijn, tabak en velerlei verdovende middelen. Wat moeten we daaraan doen?

We moeten voldoende trouw aan de Heer zijn om het woord van wijsheid te gehoorzamen. Die wet is op het ogenblik noodzakelijker en meer van toepassing dan ooit tevoren in onze geschiedenis. Niemand kan de huidige woeste aanval van verslaving overleven zonder het woord van wijsheid te gehoorzamen.

De wereld verleidt ons tot liegen, bedriegen en stelen; om winkeldieven te zijn of erger; om de goede naam van een ander door het slijk te halen; of de vrouw of man van een ander af te nemen, wat een

van de ergste soorten van diefstal is. Wat moeten we daaraan doen?

Wij moeten leven volgens de tien geboden, waardoor we oneerlijkheid in al zijn vormen vermijden en elke verleiding afwijzen om iets dat, of iemand die onze naaste behoort, te begeren.

Wij moeten gehoorzaam zijn aan het dertiende Artikel des Geloofs, waarin staat: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn, trouw, kuis, welwillend, (en) deugdzaam.”

Is er nog een ander antwoord?

Kan een leugenaar, een dief, of een onkuis persoon het koninkrijk Gods binnendringen? Niet in hun zonden! Zij kunnen slechts binnentreden nadat zij zich heel oprecht en volledig bekeerd hebben. Een andere wijze is er niet!

Maar de wereld beïnvloedt ons ook op andere wijzen, in het bijzonder op economisch gebied. Wij worden steeds onder druk gezet om op te grote voet te leven, om meer te besteden dan ons inkomen toelaat, om meer op afbetaling te kopen dan we kunnen verantwoorden en zo komen we diep in de schulden. Ze zijn zo verlokkelijk die koopjes, die overredende advertenties, die gemakkelijke betalingsvoorwaarden, het onverstandige gebruik van betaalkaarten!

Wat moeten wij aan dat alles doen?

In de eerste plaats moeten we besluiten niet meer uit te geven dan we verdienen, om een zorgvuldige begroting op te maken en ons hieraan te houden.

Wij moeten voor het aangezicht van God besluiten dat we eerlijk zullen zijn, aan onze rechtmatige verplichtingen zullen voldoen en niet zullen proberen eronderuit te komen. Voorzeker zullen we verdere schulden die onze koopkracht te boven gaan vermijden.

Als we onze gebruikelijke levensstijl

tijdelijk moeten begrenzen, moeten we dan niet gewillig zijn om dit te doen als middel om financieel te kunnen overleven? Moeten we niet bereid zijn zonodig onze normale wensen opzij te zetten en de tering naar de nering te zetten overeenkomstig de veranderde omstandigheden die ons worden opgelegd door deze economische achteruitgang?

Er zijn veel hele goede mensen die de meeste geboden van de Heer met betrekking tot de deugdzame kant van het leven onderhouden maar die zijn geboden met betrekking tot de stoffelijke dingen over het hoofd zien. Zij bekommeren zich niet om zijn waarschuwing ons voor te bereiden op een mogelijke noodtoestand, schijnbaar in de veronderstelling dat al deze moeilijkheden ons niet zullen overkomen. Het is niet altijd het probleem van de ander; het is ook ons probleem wanneer er economische moeilijkheden zijn.

Zich voor te bereiden op de toekomst is een deel van Gods eeuwige plan, zowel geestelijk als stoffelijk. We gebruiken slechts ons gezond verstand als we onszelf beschermen tegen moeilijkheden en tegenslagen.

In de straat waarin ik woon staat een rij kastanjabomen.

In het voorjaar zijn ze heel mooi en zijn helemaal bedekt met prachtige bloesems.

In de loop van de zomer zie ik dat er zich kastanjes beginnen te ontwikkelen in hun kleine groene schil. In de herfst vallen de kastanjes op de grond. Wanneer dit gebeurt, komen er schijnbaar uit het niets eekhoorns te voorschijn. Ze zitten op het trottoir, bijten de schillen eraf en hollen dan vlug weg met de kastanjes om deze op te slaan als hun wintervoorraad.

Het zijn wijze diertjes en zij zijn vlijtig. Ze zijn ook helemaal niet bang, want niemand in onze straat stoort hen ooit. Het is heel interessant te zien hoe ze voor hun levensonderhoud werken.

Zij laten geen enkele kastanje liggen, nee, niet één ervan. Zij weten dat hun leven ervan zal afhangen tijdens de koude en improductieve wintermaanden, wanneer er geen kastanjes aan de bomen groeien.

Zij rekenen er ook niet op dat iemand anders die kastanjes voor hen verzamelt. Zij zijn helemaal van zichzelf afhankelijk. De Heer geeft hun de oogst maar zij moeten deze binnenhalen.

Zij leren ons een belangrijke les wat onafhankelijkheid betreft. Deze les is zowel van toepassing op menselijke wezens als op de schepselen uit de natuur.

„Onze belangrijkste crisis ligt op moreel en geestelijk gebied. Als we deze overwinnen, zal al het andere in orde komen.”

Zal God ons dan ook helpen wanneer wij in moeilijkheden verkeren? Natuurlijk zal Hij dat doen! Heeft Hij niet gezegd: „Let op de leliën des velds” (Matteüs 6:28) en „ziet naar de vogelen des hemels: . . . gaat gij ze niet verre te boven?” (Matteüs 6:26.)

Natuurlijk zal Hij ons helpen. Maar er is een belangrijke *als* aan verbonden: *als we zijn geboden onderhouden*.

Hij leert ons om onafhankelijk en ijverig te zijn, om vooruit te zien, om maatregelen te nemen voor mogelijke moeilijke tijden, om schulden te vermijden tenzij we er zeker van zijn dat we deze aankunnen en ten slotte om *Hem zo toegewijd te dienen* dat Hij er vreugde in zal scheppen al onze eigen ernstige pogingen aan te vullen.

Maar Hij verwacht ook dat wij verstandig genoeg zijn om *onze financiële verplichtingen te beperken tot hetgeen we redelijkerwijs verwachten te kunnen betalen*.

Waarom maken wij bij onze planning geen schema met prioriteiten voor ons gezin om te voorzien in onze specifieke financiële omstandigheden en verzekeren wij ons er niet van dat de belangrijkste dingen werkelijk op de eerste plaats komen? Wij kunnen financiële slavernij vermijden door een dergelijk plan te volgen.

Laten we onszelf wijselijk afvragen of onze verlangens wel onze werkelijke behoeften bepalen wat we kopen.

De Heer heeft ons een programma voor de welzijnszorg gegeven. Het is een geïnspireerd programma. Het is op alle kerkleden van toepassing. Een uiterst belangrijk onderdeel van dat plan is dat wij, ja, ieder van ons, zullen leren om in eigen behoeften te voorzien, dat we het beginsel aanvaarden dat we vooruit moeten zien, wat moeten sparen, wat voorraad moeten aanleggen, niet meer moeten uitgeven dan we verdienen, en ons iedere inspanning moeten getroosten om in goede en in slechte tijden in ons eigen onderhoud te voorzien.

Is dat niet de kern van onze welzijnszorg?

Dat geweldige programma leert ons om een jaarvoorraad aan te leggen van onze

levensbehoeften, niet van liflafjes en overbodige dingen. We kunnen best zonder de glazuur op de cake nietwaar, of de slagroom op de appeltaart?

En zonodig kunnen we het ook best wel stellen zonder de cake of de taart, nietwaar, en alleen maar blij zijn met de primaire levensbehoeften?

Onze voorraadschuren van de welzijnszorg helpen vele waardige mensen in tijden van nood. Daar zijn ze voor. Ieder van ons kan in bedroevende omstandigheden raken waardoor het voor ons noodzakelijk wordt dergelijke hulp te ontvangen. En deze hulp is altijd beschikbaar voor waardige mensen en wordt graag gegeven.

Maar de belangrijkste voorraadschuur in de gehele welzijnszorg is die welke zich binnen de muren van ons eigen huis bevindt.

We moeten zorgen voor een eigen voorraadschuur voor ons eigen gezin in ons eigen huis, voor zo ver dit mogelijk is, om de moeilijke tijden die we misschien op onze weg tegenkomen, het hoofd te bieden.

De voorraadschuur van de bisschoppen is iets prachtigs en zij helpen werkelijk duizenden waardige en getrouwe heiligen, zoals dit ook moet. Maar zij zijn niet bedoeld om te voorzien in de behoeften van de viereenhalfmiljoen leden van de kerk. Zij zijn alleen bedoeld voor noodgevallen.

Maar laten we bij al onze pogingen nooit vergeten dat *de Heer onze God* onze belangrijkste hulpbron is.

In vroegere tijden heeft Hij Israël verteld dat Hij droogten zou verhinderen en zou zorgen voor een goede oogst *als* zij bereid waren Hem te dienen en zijn geboden te onderhouden. Hij belooft ons hetzelfde.

Hij heeft ook gezegd dat Hij de vensters van de hemel zou openen en zegen in overvloed over ons uit zou gieten, zodat onze schuren deze nauwelijks konden bevatten, *indien* we een eerlijke tiend wilden betalen. Zo kunt u zien dat het beginsel van het betalen van tienden ingevoerd is als onderdeel van het plan des Heren voor ons welzijn en zelfbehoud.

Hij zei in onze dagen dat de heiligen allen „jaarlijks één tiende van al hun inkomsten (moeten) betalen; en dit zal voor eeuwig een vaste wet voor hen zijn.” (Leer en Verbonden 119:4.)

Hierdoor zien we wederom dat het betalen van tienden deel uitmaakt van het goddelijke plan om ons te beschermen in moeilijke tijden. Ik herhaal: tiendbetaling is om ons te beschermen in moeilijke tijden! Waarom erkennen we dit niet als zodanig? Waarom zeggen sommigen dat zij het zich niet kunnen veroorloven om tiend te betalen terwijl juist het tegenovergestelde waar is?

En wat heeft Hij gezegd dat er zou gebeuren in tijden van grote tegenspoed? „Hij, die tienden heeft gegeven, zal niet worden verbrand.” (Leer en Verbonden 64:23.)

En wat heeft Hij nog meer gezegd? „Indien Mijn volk deze wet niet nakomt en heilig houdt en door deze wet Mij het land Zion niet heiligt - zodat Mijn wetten en gerichten er niet worden gehandhaafd . . . ziet, voorwaar zeg Ik u, *het zal voor u geen land Zion zijn.*” (Leer en Verbonden 119:6; cursivering toegevoegd.)

Ziet u nu hoe gehoorzaamheid aan de wet van tiend een waarborg voor ons is? En wat heeft Hij nog meer gezegd? Dit is „een tijd voor het heffen van tienden van Mijn volk” nu - vandaag - „tot aan de

komst van de Zoon des Mensen wordt de tijd ‚heden’ genoemd.” (Leer en Verbonden 64:23.)

Waar is ons geloof dan? Waar is onze gehoorzaamheid?

En verder heeft Hij gezegd: „Ik zal niemand sparen, die in Babylon blijft” (Leer en Verbonden 64:24), en hier worden natuurlijk degenen mee bedoeld die zijn woord verwerpen en doorgaan zich over te geven aan wereldse praktijken.

Aldus legt Hij wederom de nadruk op het morele aspect van onze huidige crisis en de geestelijke kant van dezelfde crisis. Hij voegde er toen aan toe: „(gij) zult arbeiden, terwijl het heden wordt genoemd” (Leer en Verbonden 64:25); gehoorzaam Hem, dien Hem, wandel in gerechtigheid voor zijn aangezicht en „Weest rein, gij, die de vaten des Heren draagt” (Leer en Verbonden 38:42). Dat is de wet!

Laten we bedenken dat het tegen de wil van God is dat een van ons, wie dan ook, op de een of andere wijze een slaaf is, noch van de zonde, noch van bedwelvende middelen, noch van zijn schulden.

„Gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken” (Johannes 8:32). Hij verklaarde: vrij van zonden, vrij van verslavende middelen in al zijn vormen en vrij van de slavernij van schulden. Zijn waarheid, namelijk zijn evangelie, zal ons vrijmaken, *indien we Hem gehoorzamen.*

Zullen we op Hem vertrouwen? Zijn last is veel lichter dan die van de wereld.

„Komt tot Mij,” zei Hij „... en Ik zal u rust geven.” (Matteüs 11:28.)

Hij houdt van ons. Hij zal over ons waken en zelfs in moeilijke tijden zal Hij ons voorspoedig doen zijn - *indien we niet kleingelovig zijn.* Hij beproeft ons mogelijksterwijs maar Hij zal ons niet in de steek laten.

Zingen we niet vol oprechtheid het lied:

O, vast als een rotssteen is, ziele,
Gods woord!

Geeft acht, volgt het na, gij die 't
reeds hebt gehoord . . .

Vat moed! Ik ben met u, o, weest
niet verschrikt,

want Ik ben uw God, Die uw lot
hier beschikt,

Ik sterk u en help u, en waarschuw
voor 't kwaad,

als gij vol vertrouwen, Mij nimmer
verlaat.

(*Heilige Lofzangen* nr. 152, de helft
van het eerste vers en het derde
vers.)

Dat is zijn belofte en zijn woord is waar.
Dit getuig ik in de naam van de Heer
Jezus Christus. Amen. □

Geen mens zal eraan toevoegen of ervan afnemen

*Ouderling Howard W. Hunter
van het Quorum der Twaalf*

Onlangs schreef een jonge vriend van me, die op zending is, mij een brief, over een vraag die hem gesteld was over de slottekst aan het eind van het boek Openbaring, en hoe die betrekking heeft op het Boek van Mormon. We weten dat de schrijver, Johannes, aan het eind van Openbaring, het laatste boek van de Bijbel, waarschuwt en een vloek uitspreekt over iedereen die iets toevoegt aan of afneemt van het boek. Hij heeft letterlijk geschreven: „Indien iemand hieraan toevoegt, God zal hem toevoegen de plagen, die in dit boek beschreven zijn; en indien iemand afneemt van de woorden van het boek dezer profetie, God zal zijn deel afnemen van het geboomte des levens en van de heilige stad, welke in dit boek beschreven zijn.” (Openbaring 22:18, 19.) Deze teksten zijn herhaalde malen geciteerd door

mensen, die proberen het Boek van Mormon in discrediet te brengen, waarbij ze beweren dat de openbaringen van God aan de mensen zijn opgehouden. Zij verklaren dat het Boek van Mormon een poging is om iets toe te voegen aan de woorden in de Bijbel. Deze beweringen zijn uitgesproken na de eerste uitgave van het Boek van Mormon, ze zijn daarna naar voren gebracht en ze worden nog steeds gebruikt. Heeft deze veronderstelling enige waarde?

Het antwoord op deze vraag is werkelijk erg eenvoudig. Als we de woorden zorgvuldig lezen wordt het duidelijk dat de waarschuwing tegen het afnemen of toevoegen niet naar de hele Bijbel verwijst, zelfs niet naar het Nieuwe Testament, maar, om de woorden van Johannes zelf te gebruiken, alleen de woorden van „het boek dezer profetie”. Dat wil

zeggen, de profetie die in het boek Openbaring staat. Dit wordt ondersteund door het feit dat enkele boeken van het Nieuwe Testament nog niet geschreven waren toen Johannes het boek Openbaring schreef en de boeken die toen al wel waren geschreven, nog niet tot één geheel bij elkaar gebracht waren.

De verzameling geschriften die bestaat uit de zezestig boeken, die we nu als de Bijbel kennen, zijn lang nadat Johannes het profetische boek dat nu aan het eind van de verzameling is geplaatst, had geschreven, verzameld en als een geheel uitgegeven. Het is daarom duidelijk dat de verschrikkelijke oordelen die uitgesproken zijn over de mensen die aan het boek toevoegen of afnemen, onmogelijk van toepassing kunnen zijn op de gehele Bijbel of zelfs op het Nieuwe Testament, maar dat ze uitsluitend gelden voor het boek Openbaring.

Bovendien worden de woorden „de profetie van dit boek” in de waarschuwing gebruikt en eveneens „de woorden van het boek dezer profetie”. Het woord *boek* staat in beide instanties in het enkelvoud en kan alleen verwijzen naar het boek der profetie geschreven door Johannes, getiteld: „De Openbaring van Johannes.” Het woord *boek* wordt noodzakelijkerwijze enkelvoudig gebruikt, omdat het, in de tijd dat het werd geschreven, niet met enig ander boek of andere boeken in verband werd gebracht, en pas jaren later en na vele kerkelijke debatten werd toegevoegd aan de verzameling die bekend werd als het Nieuwe Testament.

Het is interessant om op te merken dat Johannes zelf aan de Schriften toevoegde nadat hij het boek Openbaring had geschreven. Er wordt algemeen aange-

nomen dat hij dit boek schreef terwijl hij op Patmos was. Johannes schreef zijn eerste brief pas lang nadat hij van Patmos vertrokken was. Dit feit moet alleen al voldoende bewijs zijn om de veronderstelling dat de openbaringen beëindigd zijn en het verboden is aan de Schriften toe te voegen, te weerleggen. Dit is een extra bewijs dat Johannes alleen verwees naar het boek Openbaring.

Ook in het Oude Testament vinden we soortgelijke krachtige uitspraken en geboden dat er niet toegevoegd aan, noch afgenomen mag worden van de woorden die er geschreven zijn. De eerste verwijzing vinden we terug in Deuteronomium, dat geschreven werd in de tijd dat Mozes Israël aanspoorde om de wet van de Heer na te leven. De Torah was de gesproken wet en deze werd niet opgeschreven vóór de wet in Deuteronomium. Mozes heeft na het vastleggen van de wet toen hij deze volledig achtte geschreven: „Gij zult aan wat ik u gebied, niet toedoen en daarvan niet afdoen, opdat gij de geboden van den Here, uw God, onderhoudt, die ik u opleg.” (Deuteronomium 4:2.)

Later in dit boek heeft Mozes de vermaning in soortgelijke bewoordingen herhaald:

„Al wat ik u gebied, zult gij naarstig onderhouden; gij zult daaraan niet toedoen, noch daarvan afdoen.” (Deuteronomium 12:32.)

Bij sommigen roepen deze vermaningen in het Oude Testament dezelfde vraag op ten opzichte van de rest van de Bijbel als de waarschuwing aan het eind van het boek Openbaring over het al dan niet toevoegen van het Boek van Mormon aan de Bijbel. In werkelijkheid hebben deze passages in het Oude Testament

dezelfde inhoud als die in Openbaring. Als deze tekst op dezelfde manier geïnterpreteerd en besproken zou worden als de tekst uit Openbaring, dan zou er na de boeken van Mozes geen schrif-

„Een studie van de openbaringen van de Heer in de heilige Schriften bevestigt dat de profeten en de kerk in alle tijden door voortdurende openbaringen geleid worden.”

tuur meer zijn. Een dergelijke absurditeit zou tot gevolg hebben dat het grootste deel van het Oude Testament en het hele Nieuwe Testament terzijde geschoven zouden worden.

Een zorgvuldige lezing van deze waarschuwingen maakt het duidelijk dat *de mens* geen veranderingen in de openbaringen van de Heer mag aanbrengen: *de mens* mag aan de woorden van God niets toevoegen, noch ervan afnemen. Er is geen enkele aanwijzing dat God niet kan of zal toevoegen of afnemen, noch zal enig redelijk denkend mens die in de macht van God gelooft, bewust geloven dat God zo beperkt zou zijn. Hij heeft het recht en de macht om aanvullende openbaringen te geven om zijn kinderen in elke tijd te leiden en nieuwe schriftuur toe te voegen.

Een studie van de openbaringen van de Heer in de heilige Schriften bevestigt dat

de profeten en de kerk in alle tijden door voortdurende openbaringen geleid worden. Als er geen voortdurende openbaringen zouden zijn geweest: zou Noach niet zijn voorbereid op de zondvloed die over de aarde is gekomen; zou Abraham niet van Haran naar Hebron, het beloofde land, geleid zijn. Voortdurende openbaringen hebben de kinderen van Israël uit hun gevangenschap terug naar hun beloofde land geleid. Openbaringen door de profeten hebben zendingswerk geleid, de bouw van de tempel van Salomo en de veroordeling van het binnensluipen van heidense gebruiken onder de Israëlieten.

Voordat Christus ten hemel voer beloofde Hij de elf apostelen: „En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.” (Matteüs 28:20.) Na zijn hemelvaart leidde Hij tot aan de dood van de apostelen en de daarop volgende afval zijn kerk door openbaring.

Een kenmerkend teken van de laatste dagen die de wederkomst van Christus zal inluiden is door dezelfde apostel die het boek Openbaring heeft opgetekend in een visioen gezien. Hij heeft gezegd: „En ik zag een andere engel vliegen in het midden des hemels en hij had een eeuwig evangelie, om dat te verkondigen aan hen, die op de aarde gezeten zijn en aan alle volk en stam en taal en natie.” (Openbaring 14:6.)

Het feit dat Johannes een boodschapper van God zag, die een verloren gegaan evangelie opnieuw zou verkondigen, weerlegt het argument dat er geen verdere openbaring aan de Bijbel toegevoegd kunnen worden.

Wij getuigen tot de gehele wereld dat de hemelse boodschappers in onze tijd verschenen zijn. Ze hebben het gezag van de hemel en herstelde waarheden

teruggebracht. Waarheden die door corrupte leerstellingen en praktijken verloren waren gegaan. God heeft opnieuw gesproken en gaat in onze tijd door via een levende profeet leiding te geven aan al zijn kinderen. Wij verklaren dat Hij, zoals beloofd, altijd met zijn dienstknechten is en over de gehele wereld de zaken van zijn kerk leidt. Zoals in vroegere tijden leidden openbaringen het zendingswerk, de bouw van tempels, de roeping van priesterschapsleiders en waarschuwen ze tegen het kwaad van een maatschappij die de redding en zaligmaking van de kinderen van onze Vader ontkent.

In een openbaring aan een hedendaagse profeet, Joseph Smith, heeft de Heer gezegd:

„Want Ik ben geen aannemer des persoons, en Ik wil, dat alle mensen zullen

weten, dat de dag spoedig komt; de ure is nog niet, doch is nabij, wanneer de vrede van de aarde zal worden weggenomen en de duivel macht zal hebben over zijn eigen gebied.

En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; Hij zal in hun midden regeren.” (Leer en Verbonden 1:35, 36.) De Heiland regeert nu temidden van de heiligen door voortdurende openbaring. Ik getuig dat Hij in deze tijd met zijn dienstknechten is en tot het einde der aarde zal blijven.

Moge onze blik niet zo beperkt zijn dat wij openbaringen uitsluitend aan de mensen van vroeger toeschrijven. God is barmhartig en houdt van zijn kinderen uit alle tijdperken en Hij heeft Zichzelf tot op deze tijd in de geschiedenis geopenbaard. Dit getuig ik plechtig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Zedelijke normen en loon

*Ouderling Royden G. Derrick
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

De geschiedenis van het volk van het oude Amerika, die in het Boek van Mormon staat beschreven, leert ons dat beschavingen gebouwd zijn op een zedelijke basis; dat het volk opbloeit als het zedelijk sterk is en dat het lijdt als het zedelijk zwak is. Zij leert ons dat vrijheid niet langer leeft dan de zedelijkheid en dat vrijheid niet „zomaar” vrij is: vrijheid moet verdiend worden.

Zij leert ons dat de mensen steeds opnieuw veranderen, maar dat opdrachten van God nooit veranderen. Die blijven gelijk omdat de beginselen van goed gedrag eeuwig en onveranderlijk zijn. De Heer heeft ons via de Schriften leiding gegeven wat betreft ons gedrag om ons leven te verrijken, vrede in onze ziel te krijgen, onze gezinsbanden te versterken en de waardigheid van de mens te vergroten.

De Heer heeft gezegd „Hoort daarom naar Mijn stem, en volgt Mij, en gij zult een vrij volk zijn.” (Leer en Verbonden 38:22.)

Tijdens zijn bediening heeft Hij gezegd: „Gij zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken.” (Johannes 8:32.)

De Psalmist heeft geschreven: „Welzalig het volk, welks God de Here is.” (Psalm 33:12.)

De Prediker: „Vrees God en onderhoud zijn geboden.” (Prediker 12:13.) De Heiland zei: „Want wat gij ook zaait, dat zult gij eveneens oogsten.” (Leer en Verbonden 6:33.)

En uit Schriften uit onze tijd leren we: „Er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond -

En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (Leer en Verbonden 130:20, 21.)

De basis van onze maatschappij is het gezin. Onze zedelijke normen worden in onze familierelaties tot stand gebracht. De verantwoordelijkheid om zedelijke

beginselen te onderwijzen ligt thuis. Maar niet elk gezin biedt de liefde en de leiding die eigen is aan ouders met gevoel voor verantwoordelijkheid. In een ideale maatschappij behoort het gezin de verantwoording voor het aanleren van zedelijke normen op zich te nemen.

De Heer heeft hierover gezegd: „Maar Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.” (Leer en Verbonden 93:40.) En ook: „En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (Leer en Verbonden 68:28.) De leerkrachten in de kerk en op school behoren de ouders te steunen door de kinderen de juiste normen bij te brengen, zodat deze hen hun hele leven zullen leiden. Het gezin behoort als 't ware een laboratorium te zijn waar deze, en nog andere tedere normen, een deel vormen van het gezinsleven door de dagelijkse ervaringen die zij ermee opdoen. Dan werken alle drie partijen in volle harmonie samen om de ouderlijke verantwoordelijkheden te vervullen.

Jammer genoeg kennen vele vormen van samenleving in de wereld tegenwoordig niet voldoende betekenis aan het gezin toe. In een recente uitgave „*U.S. News and World Report*” stond een artikel dat ons statistieken toonde over het enorme verval onder de gezinnen in Amerika. De problemen die een dergelijke uitslijting veroorzaken draaien om zedelijke normen en zelfzucht. Sterke gezinnen ontstaan alleen als de gezinsleden elkaar helpen. Als wij ons op ons eigen comfort concentreren en alleen in onze eigen behoeften proberen te voorzien, heeft dat een nadelige invloed op het gezin en de samenleving. We besteden onze tijd aan een heleboel dingen, waarvan sommige van invloed zijn op ons aardse

leven en andere zowel op ons leven hier als hierna. Het gezinsleven heeft een eeuwige strekking. De voordelen van het gezin kunnen zich uitstrekken tot na ons sterfelijk bestaan.

Enige weken geleden zat ik, toen ik naar Monterry in Mexico reisde, naast een aardige Mexicaan van Lamanitische oorsprong. Ik leerde uit ons gesprek dat hij acht kinderen had. Hij was er duidelijk trots op dat hij hun vader was en ik stuurde het gesprek in die richting. Toen vroeg ik hem: „Hoe lang bent u van plan bij hen te blijven?”

„Zo lang als ik leef.”

„En daarna?”

„Dan zal ik nederliggen en tot stof vergaan.”

We lazen uit de Bijbel de woorden die de Heiland vlak voor zijn kruisiging sprak: „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen - anders zou Ik het u gezegd hebben - want Ik ga heen om u plaats te bereiden; en wanneer Ik heengegaan ben en u plaats bereid heb, kom Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat ook gij zijn moogt, waar Ik ben.” (Johannes 14:2, 3.)

Ik vroeg hem wat hij ervan dacht wat Jezus met deze woorden bedoelde. Hij overdacht deze vraag en was toen bereid om te luisteren. Ik legde hem iets uit over de geestenwereld en sprak over de opstanding en vroeg hem: „Houdt u *echt* van uw kinderen?” Hij bevestigde dat zeer nadrukkelijk.

„Hoe zoudt u het vinden om in het leven hierna bij uw vrouw en kinderen te zijn?”

„Ik zou niets liever willen.”

Toen vertelde ik hem dat dat mogelijk is. We spraken over het Boek van Mormon, dat het de geschiedenis bevat van zijn voorouders; dat er het verhaal over het bezoek van Jezus Christus aan Amerika

in staat en dat het een sleutel is tot het verkrijgen van een eeuwig gezin. Ik liet hem zijn naam en adres opschrijven en beloofde hem dat er een Spaans Boek van Mormon bij hem thuis bezorgd zou worden. Toen ik in Monterey aankwam, gaf ik zijn adres aan de zendingen. Vorige week kreeg ik een brief over hun bezoek aan dit gezin. Zij schreven: „Zondags gingen we na de conferentie naar Roberto's huis. Zijn vrouw kwam naar het hek en omdat zij dacht dat wij predikanten waren, zei ze dat het onmogelijk was om haar man te spreken,

omdat hij het veel te druk had. Maar toen we met haar hadden gesproken en het kaartje lieten zien, dat u ons had gegeven, kwam hij al heel snel naar buiten en ontving ons met open armen. We gingen het huis binnen en knielden met het gezin in gebed neer. Hij heeft acht prachtige kinderen. De Geest van de Heer was aanwezig.

Hij aanvaardde dankbaar ons voorstel om terug te komen om hem over het plan van zaligheid te vertellen. Wij gaven hem het Boek van Mormon en hij beloofde ons om het van de eerste tot de laatste bladzijde te lezen.”

Hoe zou een weldenkend mens, die van zijn gezin houdt, een dergelijke gave niet willen hebben: een eeuwige familieband met zijn vrouw en kinderen en bovendien met zijn overleden ouders en voorouders en zijn nageslacht.

De Schriften zeggen ons: „Alle verbonden, overeenkomsten, verbintenissen, verplichtingen, eden, geloften, voltrekkingen, betrekkingen, verenigingen of beloften, die niet door de Heilige Geest der belofte zowel voor de tijd als voor alle eeuwigheid door hem, die is gezalfd, worden gesloten, aangegaan en verzegeld, en wel op allerheiligste wijze, door openbaring en gebod door middel van Mijn gezalfde, die Ik op aarde heb aangesteld om deze macht te bezitten: en Ik heb Mijn dienstknecht Joseph aangesteld om deze macht in de laatste dagen te bezitten, en terzelfdertijd is er slechts één op aarde, aan wie deze macht en de sleutelen van dit priesterschap zijn verleend - zijn in en na de opstanding der doden zonder uitwerking, deugdelijkheid of kracht; want alle overeenkomsten, die niet met dit doel zijn gesloten, eindigen wanneer de mensen dood zijn.” (Leer en Verbonden 132:7.)

Ouderling Hartman Rector jr. van het Eerste Quorum der Zeventig in gesprek.

Ouderling Charles Didier (links) van het Eerste Quorum der Zeventig en ouderling Henry D. Taylor, emeritus lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Ik getuig dat het gezag van God om voor tijd en alle eeuwigheid door de Heilige Geest der Belofte te verzegelen bij onze profeet Spencer W. Kimball berust. Hij heeft dit gezag op de juiste manier gedelegeerd zodat dit heilige werk - het verzegelen van gezinnen voor tijd en alle eeuwigheid - dagelijks in de heilige tempels van God plaatsvindt. Wat zou ik graag willen dat mijn vrienden, die geen lid van de kerk zijn naar deze belangrijke boodschap zouden luisteren:

je kunt voor eeuwig samen zijn met je gezin. Alles wat daarvoor nodig is, is het onderhouden van de geboden van de Heer.

De Schriften leren ons: „En de geest en het lichaam vormen de ziel van de mens.” Als een mens sterft, gaat zijn lichaam naar het graf en zijn geest gaat naar een plaats waar hij wacht. Die plaats noemen wij het paradijs.

President Joseph F. Smith had het voorrecht om de geestenwereld te mogen zien bij de komst van de Heiland in die grote wereld van de geesten der doden, het was ongeveer ten tijde van de kruisiging: „En ik zag de heerscharen der doden, groot en klein.” schreef hij. „En op één plaats was de ontelbare schare geesten der rechtvaardigen verzameld. Zij waren getrouw geweest in het getuigenis van Jezus, toen zij in de sterfelijkheid verbleven . . .

Zij allen hadden het sterfelijk leven verlaten, met de vaste hoop op een glorierijke opstanding door de genade van God de Vader en zijn eniggeboren Zoon, Jezus Christus . . .

Terwijl deze grote menigte wachtte en met elkaar sprak en zich verheugde op het uur van hun bevrijding van de ketenen des doods, verscheen de Zoon Gods en riep voor de gevangenen die getrouw waren geweest, de vrijheid uit . . .

Maar naar de zondaars ging Hij niet, en onder de goddelozen en de onboetvaardigen, die zichzelf bezoedeld hadden toen zij nog in 't vlees vertoefden, verhief Hij zijn stem niet . . .

Doch zie, uit de rechtvaardigen stelde Hij zijn heerscharen samen en koos Hij boodschappers, die Hij met macht en gezag bekleedde en Hij gaf hun opdracht uit te gaan en het licht van het evangelie

te brengen aan hen, die zich in duisternis bevonden, ja, aan alle geesten der mensen; en zo werd het evangelie aan de doden gepredikt.

En de uitgekozen boodschappers gingen uit om de dag van het welbehagen des Heren uit te roepen en vrijheid voor de gevangenen die waren gebonden, ja, aan allen die zich wilden bekeren van hun zonden en het evangelie aanvaarden.

Zo werd het evangelie gepredikt aan hen die in overtreding waren gestorven, zonder kennis van de waarheid, of in hun zonden, omdat zij de profeten hadden verworpen. (Visioen van de verlossing der doden 11, 12, 14, 18, 20, 30-32.)

Ook nu zijn er geesten die wachten op de dag der bevrijding en de opstanding. Getrouwe ouderlingen van deze bedeling zetten, wanneer zij het sterfelijk leven verlaten, hun werk voort „door het evangelie van bekering en verlossing door het offer van de eniggeboren Zoon

„Wat zou ik graag willen dat mijn vrienden die geen lid van de kerk zijn, naar deze belangrijke boodschap zouden luisteren: je kunt voor eeuwig samen zijn met je gezin.”

van God, te prediken onder hen die zich in de grote wereld van de geesten der doden in duisternis bevinden en door zonde gebonden zijn.

De doden die zich bekeren zullen worden verlost, door gehoorzaamheid aan de verordeningen van het huis Gods, en wanneer zij de prijs voor hun overtreding hebben betaald en zijn gereinigd, dan zullen zij loon naar werken ontvangen, want zij zijn erfgenaam van de zaligheid.” (Visioen van de verlossing der doden 57-59.)

Een van de belangrijke zendingen van de kerk is om de mensen die zijn gestorven afzonderlijk te identificeren en de nodige zaligmakende verordeningen in hun plaats te ontvangen, want zij kunnen het niet zelf doe. Als deze verordeningen zijn verricht en de overledene aanvaardt het evangelie in de geestenwereld, dan zal dit werk van kracht zijn.

Een van de verordeningen die in de tempels van de Heer verricht wordt is de verzegeling van een vrouw aan haar man en de verzegeling van kinderen aan hun ouders voor de levenden en plaatsvervangend voor de doden, waardoor gezinnen voor de eeuwigheid herenigd worden indien dat in overeenstemming is met hun gewilligheid om de beginselen van het evangelie na te leven.

En zo ontvangen de leden van een samenleving een zeer bijzonder loon - mits zij de Heer dienen en de geboden die Hij hun heeft gegeven naleven en de juiste zedelijke normen handhaven. Dit loon geldt zowel in dit leven als in het leven hierna. Dit is geen programma van mensen; het is het programma van de Heer om zaligheid te verwerven, en het verhoogt de mens en brengt vrijheid - in elke betekenis van het woord - aan allen die zijn stem willen horen en Hem zullen volgen. Dat getuig ik stellig in de naam van Hem, die zijn leven gaf opdat deze dingen zouden geschieden, in de naam van de Heer Jezus Christus, Amen. □

Gehoorzaamheid — volledige gehoorzaamheid

Ouderling Teddy E. Brewerton
van het Eerste Quorum der Zeventig

Toen president Tanner terugkeerde na zijn zendingstijd als president van de Europese zendingsgebieden, werd hem gevraagd wat zijns inziens de belangrijkste factor was voor succes, als mens of als zending. Nadat hij over deze vraag had nagedacht zei hij maar één woord: „Gehoorzaamheid”. Als wij ongehoorzaam zijn, wordt de kracht om te gehoorzamen kleiner. Onze mogelijkheid om het goede te herkennen wordt verzwakt.

Zoals de Heer zegt in afdeling 93: „En de boze komt, en neemt door ongehoorzaamheid licht en waarheid van de mensenkinderen weg.” (Leer en Verbonden 93:39.)

Aristoteles heeft eens gezegd dat slechte mensen uit angst gehoorzamen en dat goede mensen uit liefde gehoorzamen. (Zie *Useful Quotations*, blz. 428.)

Henry Ward Beecher (Amerikaans geestelijke, 1813-1887) heeft gezegd: „wetten zijn geen meesters, maar dienstknechten, en hij die ze gehoorzaamt regeert ze.”

(*Proverbs from Plymouth Pulpit*, ed. Wm. Drysdale, New York: D. Appleton and Co., 1887, blz. 65.)

Waarom gehoorzaamheid? Omdat er een levende God *bestaat* die van ons houdt en ons wil zegenen.

Ouderling Mark E. Petersen heeft gezegd: „Onze hele godsdienst is gebaseerd op de onsterfelijkheid. Er zijn mensen vanuit de dood teruggekeerd om de herstelling van het evangelie te bewerkstelligen. Zelfs God is gekomen.

Eerst kwamen de Vader en Jezus Christus, zijn geliefde Zoon. Zij bezochten Joseph Smith in het heilige bos in de buurt van Palmyra in de staat New York. Ze spraken van aangezicht tot aangezicht met hem en beantwoordden zijn vragen.

Ook Moroni kwam, hij bezocht Joseph herhaalde malen en onderrichtte de jonge profeet. Daarna kwam Johannes de Doper uit de tijd van het Nieuwe Testament. Petrus, Jakobus en Johannes waren de volgenden. Ook Mozes kwam

naar de tempel te Kirtland. En daarna kwam Elia. . .

Elk van deze mensen was een fysiek bewijs van de onsterfelijkheid, maar iedereen bracht meer dan het bewijs dat er na de dood leven is. Ze kwamen allemaal met een groot doel: veel groter dan het bewijs van de onsterfelijkheid. De Vader en de Zoon openden deze bedeling en herstelden de kennis van de ware aard van God: dat Hij een Persoon is en dat de mens naar zijn beeld is geschapen. De Vader introduceerde Christus aan Joseph Smith als zijn eniggeboren Zoon. Zij herstelden de kennis van de ware aard van God.

Moroni openbaarde de plaats van het Boek van Mormon. Johannes de Doper bracht het Aäronische priesterschap terug. Petrus, Jakobus en Johannes brachten het Melchizedekse priesterschap. Mozes bracht de sleutels voor de vergadering van de joden in Palestina en de vergadering van Efraïm en Manasse. En Elia . . . wat bracht hij? („The sealing power. The Mission of Elijah,” niet uitgegeven toespraak voor de genealogische afdeling.)

Waar is de verzegelende macht voor? Zij stelt de gezinnen en families in staat om na dit leven bij elkaar te blijven. Wie wil dat zijn gezin bij de dood eindigt? Ons geluk en onze vreugde liggen in ons gezin. Maar hoe kunnen we deze grote zegen krijgen? Gehoorzaamheid - gehoorzaamheid aan de vereisten van de herstelde kerk van Jezus Christus.

In het zendingsgebied Brazilië Sao Paulo Zuid was een zending Nalheiros, die aan het begin van zijn zending niet eens fatsoenlijk kon lezen en schrijven. Hij was zelfs wat bang om in 't openbaar een gebed uit te spreken. Maar deze jonge man werd volgens zijn zendingspresi-

dent Wilford Cardon een van de beste zendingen die we ons kunnen voorstellen. De president vroeg hem aan het eind van zijn zending op welke manier hij zo'n dynamische en succesvolle zending was geworden. (Hij had meer dan tweehonderd mensen gedoopt en had tweeënvijftig opeenvolgende weken dopelingen gehad.)

Heel nederig antwoordde ouderling Malheiros: „Weet u, ik heb nooit aan u getwijfeld. U vertelde ons dat we elke week iemand konden dopen en dus wist ik dat dit mogelijk was. Ik heb daar nooit aan getwijfeld. Het was niet altijd even gemakkelijk, maar *ik probeerde gehoorzaam te zijn.*”

Waarom was broeder Saraiva, de president van de gemeente Guaratingatá als zendingeling zo succesvol? Hij hoorde ouderling Gordon B. Hinckley in een ringconferentie in Brazilië de mensen vragen om dat jaar honderd mensen in de kerk te brengen. En daarom zei broeder Saraiva: „Waarom niet? Als een lid van de Twaalf zegt dat het mogelijk is, *dan zal ik gehoorzamen.*” De laatste keer dat ik met broeder Saraiva sprak had hij meer dan tweehonderdenvijftig mensen gedoopt. Waarom heeft Floriano Oliveira, lid van de hoge raad in een ring in Brazilië zoveel succes als zendingeling? Omdat hij de raad van de Heer om zijn mond open te doen en het evangelie aan andere mensen door te geven *gehoorzaamde*. Op zekere dag reed hij door het drukke verkeer in Sao Paulo en keek heel even ergens anders naar dan de weg, waardoor hij tegen de auto voor hem aanbotste. Hij sprong uit zijn auto, liep onmiddellijk naar de auto waar hij tegenaan gebotst was, deed daarvan de deur open en zei: „Het spijt me verschrikkelijk dat ik tegen u aan ben

gebotst. Het is volledig mijn schuld, en ik zal al uw kosten vergoeden. Het was absoluut niet mijn bedoeling dat dit zou gebeuren en ik bied u mijn verontschuldiging aan. Maar als ik u niet geraakt had, zou u de boodschap, die ik voor u heb niet hebben gekregen; de boodschap waar u uw hele leven op gewacht hebt.” Toen vertelde hij deze man, die arts was, over de herstelling van het evangelie en twee weken later werd hij lid van de kerk! Waarom had broeder Oliveira zoveel succes en doopte hij meer dan tweehonderd mensen? Gehoorzaamheid - *Gehoorzaamheid aan het verzoek van de Heer.*

In Alma 57 lezen we over de 2060 zonen van Helaman, die dapper in vele oorlogen vochten en allen die hen en de kerk bestreden doodden. Toch verloor er niet één zijn leven want zij wisten „dat God

hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden.” (Alma 56:47.)

In Alma 57:21 lezen we: „Ja, en zij *gehoorzaamden en voerden ieder bevel nauwkeurig uit.*” (Cursivering toegevoegd.) *Zij waren volledig gehoorzaam.* Daardoor werden zij ongelooflijk beschermd en hadden zij zoveel succes. Laten we even kijken naar enkele voorbeelden van ongehoorzaamheid. Zelfs van mensen die het wel goed bedoelden, maar desondanks ongehoorzaam waren. Een voorbeeld is Uzza uit 1 Kronieken 13:7-10. Het volk was gewaarschuwd om de ark, het symbool van het verbond, niet aan te raken.

Maar toen de ossen struikelden en de ark dreigde te vallen, strekte Uzza zijn hand uit om hem te steunen en werd onmiddellijk door de Heer gedood. Uzza lijkt gerechtvaardigd en tegenwoordig vin-

den we deze straf bijzonder zwaar, maar dit voorval drukt een hele duidelijke levensles uit zoals president David O. McKay heeft gezegd gaat het om: gehoorzaamheid - volledige gehoorzaamheid.

„Waarom gehoorzamen?
Omdat er een levende God
bestaat die van ons houdt en
ons wil zegenen.”

Mag ik een voorbeeld geven van een groot man, door God gekozen, die een beetje ongehoorzaam was en al het belangrijke verloor: Koning Saul.

De Heer gaf Saul een speciale opdracht: Roei het volk van Amalek uit! „Ga nu heen, versla Amalek, slaat al wat hij bezit met de ban en spaar hen niet. Dood man en vrouw, kind en zuigeling, rund en schaap, kameel en ezel.” (1 Samuël 15:3.) Saul nam een machtig leger om de Amalekieten te vernietigen: 210.000 man. „Saul echter en het volk spaarden Agag en het beste van het kleinvee en van de runderen, ook het naastbeste, verder de lammeren, kortom al wat waardevol was; dat wilden zij niet met de ban slaan.”

Saul faalde. De Heer was boos over deze ongehoorzaamheid en zond Samuël om de koning te verwijten.

„Maar Samuël zeide: Wat betekent dan dat geblaat van kleinvee, dat in mijn oren klinkt, en het geloei van runderen, dat ik hoor? Saul zeide: Die heeft men van de Amalekieten meegebracht, want

het volk heeft het beste van het kleinvee en van de runderen gespaard *om de Here, uw God, offers te brengen*; maar de rest hebben wij met de ban geslagen.

Maar Samuël zeide: Heeft de Here evenzeer welgevallen aan brandoffers en slachtoffers als aan horen naar des Heren stem? Zie, *gehoorzamen is beter dan slachtoffers* . . .

Omdat gij het woord des Heren verwerpen hebt, heeft Hij u verworpen, zodat gij geen koning meer zult zijn.” (1 Samuël 15:14, 15, 22, 23.)

Tegenwoordig is president Kimball de woordvoerder van de Heer op aarde en als hij zegt dat wij bepaalde dingen, zelfs kleine dingen, moeten doen, wat is daarop dan ons antwoord? Als hij, bij voorbeeld zegt: maak uw tuin schoon - doe het dan ook. Als hij zegt: schilder uw hek: doe het dan ook. Als hij zegt: een endowment per jaar per persoon méér - doe het dan ook. Als hij zegt: minstens één echtpaar per wijk extra op zending - doe het dan ook. Als hij zegt: vermijd het kopen op zondag - doe het dan ook. Hoeveel zegeningen moeten wij niet missen door gebrek aan volledige gehoorzaamheid?! *Waarom eigenlijk gehoorzamen?* In Deuteronomium staat: „Onderhoud dan zijn inzettingen en zijn geboden, die ik u heden opleg.” En waarom? „*opdat het u en uw kinderen na u wél ga en opdat gij lang leeft in het land, dat de Here, uw God, u geven zal voor altijd,*” (Deuteronomium 4:40.)

En afdeling 98 van de Leer en Verbonden zegt: „En verder zeg Ik u: Indien gij acht geeft alles te doen, wat Ik u ook gebied, zal Ik, de Here, alle wraak en toorn van u afwenden, en de poorten der hel zullen u niet overweldigen.” (Leer en Verbonden 98:22.)

Laten we nog één voorbeeld geven over de

wijze waarop de Heer over zijn heiligen in de kerk waakt en ze beschermt. Dit vinden we terug in de *History of the Church*: Op 19 juni 1834 werden ze door een bende bedreigd. Toen de mormonen hun kamp opsloegen reden vijf mannen naar ze toe en vertelden hun dat zij „voor de ochtend de hel zouden zien”. Ze verklaarden dat een gewapend leger uit Richmond zich bij het leger van Jackson County zou voegen bij het fort aan de Fishing River met als doel het kamp volledig te verwoesten. Terwijl deze vijf mannen in het kamp stonden te vloeken en wraak zwoeren, kon men de tekenen van een naderende storm zien. Deze mannen hadden het kamp nog niet verlaten of de storm brak met alle kracht los. Er vielen hagelstenen, die zo groot waren dat ze de takken van de bomen sloegen, en deze takken vielen rondom het kamp terwijl er door de kracht van de wind bomen ontworteld werden. De aarde trilde en beefde en de beekjes werden wilde watervloeden. De bende werd uit elkaar geslagen, ze zochten beschutting die ze niet konden vinden. Een van de benedeleden werd door het weerlicht gedood, een ander werd door een schichtig paard getrapt waardoor hij zijn hand moest missen. In doodsangst verspreidden zij zich met de opmerking dat zij zich met hun eigen zaken zouden bemoeien als dit de manier was waarop God vóór de „mormonen” streed.

Op 21 juni (slechts twee dagen later) kwam kolonel Sconce met twee mannen 's morgens het kamp binnen om er achter te komen wat de leden van plan waren. Hij zei: „Ik zie dat een Almacht dit volk beschermt, want ik kwam uit Richmond in Ray County, met een afdeling gewapende soldaten en vastbesloten om hier iedereen af te maken,

maar de storm heeft ons tegengehouden. De profeet vertelde hen toen over alles wat de heiligen al hadden moeten doorstaan en zij vertrokken met het aanbod om hun invloed ten gunste van de leden aan te wenden. (Zie *History of the Church, deel 2*, blz.103-106.)

Tijdens de storm werden de leden van het kamp beschermd tegen de verwoestende krachten. Waarom werden ze beschermd? Door hun gezamenlijke *gehoorzaamheid* aan de Heer.

Laat dit onze beslissing zijn: „Brenge dan alles aan ons over wat de Here, onze God, tot u spreekt; dan zullen wij het horen en doen.” (Deuteronomium 5:27.)

Mijn oprechte gevoelens over de kerk zijn dat ik definitief zeker, afdoende en onuitwisbaar weet dat Jezus onze Verlosser is. Hij leeft, net zoals de Vader leeft, en president Kimball is de levende dienstknecht van de levende God. Laten

wij acht slaan op de profeet, naar hem luisteren, hem volgen en dan zullen we nooit verdwalen. Dit is de enige ware kerk van Jezus Christus op de gehele aarde en dit getuig ik in de naam van onze Verlosser. Amen. □

Door onszelf te redden redden we anderen

*Ouderling F. Burton Howard
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Vele maanden lang ben ik weggeweest van het hoofdkantoor van de kerk. Ik heb daardoor veel geleerd en andere dingen beter leren begrijpen dan eerst. Ik heb zelf gezien met welke problemen de leden van de kerk geconfronteerd worden bij het opbouwen van het koninkrijk. Ik heb gezien welke financiële lasten de volwassenen dragen en hoeveel tijd ze besteden. Ik heb de bezorgdheid van ouders voor hun kinderen kunnen aanvoelen.

Ik heb ontdekt dat in deze zorgelijke en soms egoïstische tijden niet velen onder ons gewillig zijn om bepaalde gemakken of moeizaam opgebouwde zekerheden

op te geven voor het welzijn van anderen buiten de kennissenkring. Maar *sommigen* zijn er wel toe bereid en *doen* het ook. Overal waar ik geweest ben heb ik *enkele* getrouwe heiligen ontmoet, die van hun medemensen houden, voor ze bidden en over hen waken, dit geldt zowel binnen als *buiten* de kerk. Bij wijze van gelijkenis (ik denk wel dat ik het zo kan noemen) zou ik willen spreken tegen dat handjevol kinderen van God dat geleerd heeft voor anderen te *leven*, maar nog meer tegen diegenen, die het nog niet hebben geleerd.

Op zekere dag aanvaardde een aantal reizigers in een woestijngebied een reis.

Het was heet en de reis duurde lang. Zij hadden weinig gemeen, behalve het reisdoel - een verre stad. Elk van hen had voedsel en water bij zich in de veronderstelling dat zij onderweg hun voorraad konden aanvullen. Niet lang na hun vertrek brak er een storm los. Grote stofwolken verduisterden de zon en de wind blies ladingen zand omhoog, dat al gauw de lagere delen van de weg bedekte. Wat aanvankelijk een plezierige reis leek te worden werd plotseling een zeer gewaagde onderneming. De reizigers beseften al gauw dat de vraag niet meer was wanneer ze in de stad zouden aankomen, maar meer of ze daar wel zouden aankomen.

De groep werd door verwarring en twijfel overvallen. Sommigen zochten bescherming, terwijl anderen probeerden terug te keren. Een paar liepen door de storm verder. Aan het eind van de eerste dag waren ze verspreid, hadden te weinig voedsel en gebrek aan water en waren in de woestijn verdwaald. Een nieuwe dag bracht honger, dorst en wanhoop. Het stormde nog steeds. Ze hadden weinig hoop. Bekende punten waren er niet meer te zien. De weg, die smal was en moeilijk te vinden lag nu verborgen onder zand en puin. Niemand wist hoe ze de weg terug konden vinden. Velen dachten wel dat ze het konden, maar omdat niemand het met elkaar hierover eens kon worden, liepen alle reizigers hun eigen richting uit in de hoop water of beschutting te vinden.

Aan het einde van weer een dag kwamen er twee van de groep, halfverblind door het stof en bijna aan het eind van hun krachten, onverwacht en met méér dan goed geluk, bij een herberg. Daar, in de beschutting van de muren en het dak, knapten zij zich op en telden hun

zegeningen. Daar vulden zij hun voorraden aan en dachten na over de reis die ze nog voor de boeg hadden. Het weer bleef onstabiel. De wind blies nog met volle kracht. De slecht aangegeven weg liep diep door de heuvels waarover verteld werd dat er soms rovers verscholen zaten die op argeloze reizigers uit waren.

Een van de twee wilde zijn bestemming zo snel mogelijk bereiken. Hij had belangrijke zaken in de stad af te handelen. Hij nam zijn voorraad en water mee en betaalde zijn rekening. Vroeg in de morgen vertrok hij gehaast in een poging voor donker de heuvels over te zijn, maar het opgewaaide zand had de weg geblokkeerd. Hij werd gedwongen te gaan graven en om te lopen. Toen het avond werd, was de stad nog ver maar hij voelde zich uitgeput en eenzaam. Toen hij in slaap gevallen was ontdekten dieven hem, zij stalen zijn voorraden, waarna ze hem krachteloos achterlieten, zonder water en met het vooruitzicht op een bijna zekere dood. Ook de tweede reiziger wilde zijn bestemming bereiken. Maar hij dacht aan de anderen die in de woestijn waren achtergebleven. Zij waren verdwaald en zouden zonder water en zonder hoop al spoedig omkomen. Alleen hij wist waar zij waren. Alleen hij kende hun toestand en hun behoeften. Hij stond eveneens vroeg op en betaalde zijn rekening. Hij keek naar de heuvels, waarachter de stad lag en draaide zich toen om naar de richting waaruit hij gekomen was. De lucht was inmiddels een beetje lichter. Hij herkende een paar punten. Hij wist ongeveer waar hij zijn medereizigers moest kunnen vinden. Hij riep ze bij naam omdat hij die kende. Na uren geduldig zoeken vond hij er velen. Hij gaf ze het leven-gevende water uit zijn

eigen veldflessen. Hij vertelde hun dat hij de weg wist. Hij sprak met gezag en daarom volgden ze hem en hij bracht ze naar de herberg. Daar rustten ze en kwamen ze op krachten. Ze kregen aanwijzingen hoe ze de stad konden bereiken. Ze vulden hun voorraden aan, namen water mee en gingen naar buiten de storm in.

De reis was nog steeds moeilijk. De wind loeide nog steeds en de zon bleef door de wolken verduisterd. De weg lag soms nog onder grote hoeveelheden zand en er waren nog steeds dieven in de heuvels. Maar dit keer was de reiziger niet alleen. De groep was groot. Toen het zand hun weg blokkeerde, werden ze in groepen verdeeld om het weg te werken. Als sommigen het niet meer vol hielden namen de sterkeren de lasten van de zwakkeren over. Toen het avond werd,

stonden er mannen op wacht. Na vele dagen bereikten de tweede man en zijn vrienden veilig hun bestemming.

Toen ze daar aankwamen gingen de mensen die gered waren en water hadden gekregen bij de tweede man staan en zeiden: „We hadden deze plaats nooit bereikt zonder u. We zullen u altijd dankbaar blijven dat u naar ons bent gaan zoeken, dat u ons hebt gevonden, ons uw water en brood hebt gegeven. We weten dat u uw eigen reis hebt uitgesteld en opnieuw de gevaren van de woestijn hebt getrotseerd om ons te helpen waar we verdwaald waren. Wat kunnen wij doen om het u te vergoeden?” En de tweede man antwoordde: „U hoeft mij niet te danken, want ik heb die herberg niet door mijn eigen inzicht gevonden. Het water had me bijzonder bitter gesmaakt als ik het niet met u had

gedeeld. Ik weet dat ik zonder u nooit de stad had kunnen bereiken. Uw kracht en bemoediging stelden mij in staat om door te gaan. Door uw aanwezigheid hebben de rovers mij niet aangevallen.

Ik ben tot de ontdekking gekomen dat ik, om mijn eigen leven te redden ook dat van u moest redden. Ik weet nu dat het niet zozeer de snelheid is waarmee iemand reist, die bepaalt wanneer hij zijn bestemming bereikt, als wel datgene, wat hij onderweg doet. Bedank mij dus niet," zei hij, „in werkelijkheid heb ik u hier niet heen gebracht, maar we hebben elkaar gebracht.”

En zo is het. Geen van ons had zonder de anderen op dit punt van deze fijne conferentie kunnen zijn. Onze getuigenissen, onze grootste zegeningen, ons lidmaatschap en de activiteit in de kerk van Christus dit alles hebben we te danken aan de vaak vergeten en altijd ontelbare aantallen mensen die ons hun tijd, geduld en liefde gaven, terwijl wij nog bezig waren onze weg in de woestijn te vinden. Zij brachten het levende water: aan ons, onze ouders of grootouders. Of we het weten of niet, of we het leuk vinden of niet en of we er al dan niet dankbaar voor zijn: we zijn waar we zijn dank zij anderen. We kunnen, nee, we mogen zelfs niet zeggen: „Het was een moeilijke reis, maar ik ben veilig aangekomen. Laten anderen maar zien hoe ze hier komen, ik heb geen tijd om water te geven aan de mensen, die verdwaald zijn. Ik heb geen verplichtingen aan de anderen, die in de woestijn rondzwerfen.”

De Heer is de Leider van het werk waarbij we betrokken zijn. Hij heeft de voorwaarden vastgesteld waaraan iedere man en vrouw moet voldoen om het

voorrecht te krijgen om naar huis terug te keren.

Hij weet dat er soms wolken voor de zon schuiven en dat de weg vaak moeilijk te vinden is. Hij weet hoe moeilijk het is om daar aan te komen. Kan Hij in alle redelijkheid van ons verwachten dat wij proberen dat wij de mensen die verdwaald zijn met ons mee te nemen?

„Of we het weten of niet, of we het leuk vinden of niet en of we er al dan niet dankbaar voor zijn: we zijn waar we zijn dank zij anderen.”

Het antwoord is duidelijk. Wat bedoelde Hij anders toen Hij zei: „Alles nu wat gij wilt, dat u de mensen doen, doet gij hun ook aldus?” (Matteüs 7:12.) Natuurlijk had Hij onze verplichtingen ten opzichte van anderen in gedachten toen Hij sprak over het verloren schaap en het levende water. Als de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan ergens betrekking op heeft dan is dat wel op degene, die het evangelie kent en een ander, die geen lid van de kerk is en in nood verkeert, tegenkomt. Mocht er echter nog enige twijfel bestaan, dan heeft de Heer de heiligen der laatste dagen in duidelijke bewoordingen gezegd: „Het evangelie is voor allen, die het niet hebben ontvangen. Maar, voorwaar zeg Ik tot *allen*, aan wie het koninkrijk is gegeven: *Door u* moet het *aan hen* worden gepredikt.” (Leer en Verbonden 84:75, 76.)

Welke aanwijzingen heeft Hij ons gegeven om ons te helpen onze bestemming te bereiken? Opnieuw heeft Hij duidelijk gesproken door een profeet uit onze tijd:

„En zie, nu zeg Ik u, dat, wat voor u de *grootste* waarde zal hebben, zal zijn om bekering tot dit volk te prediken, opdat *gij* zielen tot Mij zult kunnen brengen, zodat *gij met hen* in het koninkrijk Mijns Vaders zult kunnen rusten.” (Leer en

Verbonden 15:6; cursivering toegevoegd.)

Want het is gelijk Hij tot de discipelen vanouds heeft gesproken: „dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u liefgehad heb.” (Johannes 13:34.)

Broeders en zusters, dat wij een beter begrip zullen krijgen van de plichten die verbonden zijn aan het volgen van Jezus, bid ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

De harten terugvoeren

*Ouderling Hartman Rector jr.
van het Eerste Quorum der Zeventig*

Ik beschouw het als een grote eer en een groot voorrecht om u deze middag te mogen begroeten. Ik ben ervan overtuigd dat de Heer zeer bezorgd is over de gezinnen die nu op de aarde leven.

Het gezin is de fundamentele eenheid van de maatschappij en wat nog belangrijker is: het gezin is de fundamentele eenheid voor verhoging. Het lijkt erop dat er voor de Heer niets belangrijkers is dan het gezin. Hij heeft de grootte zegeningen voor zijn kinderen bestemd om die via hun gezinnen te ontvangen en

natuurlijk is de tempel het medium om deze eeuwige, verheven gezinnen te laten ontstaan.

Ik geloof dat het gezin nu onder heviger aanvallen te lijden heeft dan in elke andere periode sinds het begin van de wereld, met de dagen van Noach als mogelijke uitzondering. Het moet toen ook heel erg geweest zijn. Misschien zijn we nu nog niet zò slecht als toen. Mozes heeft in Genesis geschreven: „De Here zag, dat de boosheid des mensen groot was op de aarde en al wat de overleggin-

gen van zijn hart voortbrachten te allen tijde slechts boos was.” (Genesis 6:5.) Ik geloof niet dat ik ooit iemand heb gekend die „te allen tijde” slecht was. De Heer gaf verder aan dat alle vlees in die dagen corrupt was en daarom liet Hij de zondvloed over de aarde komen en doodde alle vlees met uitzondering van Noach en zijn gezin. Daarom stammen wij allemaal van de rechtvaardige Noach af. De gezinsconstructie wordt tegenwoordig echter over de gehele wereld behoorlijk aangevallen.

De Heer heeft op de berg Sinai gesproken: „Eer uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land dat de Here, uw God, u geven zal.” (Exodus 20:12.)

Het lijkt erop dat wij tegenwoordig onder soortgelijke omstandigheden leven als Noach; en de Heer spreekt over het uitspreken van een banvloek over de aarde, zoals ten tijde van de zondvloed gebeurd is, en dit zal opnieuw gebeuren tenzij „het hart der vaderen teruggevoerd wordt tot de kinderen en het hart der kinderen tot hun vaderen.” (Maleachi 4:6.)

Er zijn mensen die denken dat dit terugvoeren van de harten strikt de taak van Elia is, maar in de Leer en Verbonden 98:16 lijkt de Heer ons deze opdracht te geven. Hij zegt: „Tracht ijverig het hart der kinderen tot hun vaderen te wenden; en het hart der vaderen tot de kinderen.”

Elia is gekomen en heeft de sleutels overgedragen, maar de Heer verwacht van ons dat wij het werk doen. De Heer zegt in een vertaling van de boodschap van Maleachi die iets eenvoudiger is:

„Zie, Ik zal door de profeet Elia het Priesterschap aan u openbaren, eer dat

de grote en vreselijke dag des Heren zal komen.

En Hij zal de aan de vaderen gemaakte beloften in het hart der kinderen planten, en het hart der kinderen zal zich tot hun vaderen wenden.

Indien het niet zo ware, zou de ganse aarde bij Zijn komst volslagen worden verwoest.” (Leer en Verbonden 2:1-3; zie ook Joseph Smith 2:38, 39.)

Wij zijn dus betrokken bij de bijzonder ernstige zaak de aarde te redden van een volslagen „verwoesting” bij de komst van de Heer. Deze aarde is geschapen opdat God een plaats zou hebben om zijn kinderen te zenden om een lichaam van vlees en beenderen te krijgen en zich waardig te betonen. Als wij de Heer niet langer toestaan om zijn kinderen naar deze aarde te zenden, dan wordt de aarde verwoest, en dan zal Hij haar zeker verwoesten zoals in de dagen van de vloed.

Wat moeten we dus doen? We moeten de levende profeet volgen, want daarin ligt onze bescherming. Hij heeft, onder andere, gezegd:

1. Maak uw viergeneratieverslagen af en ga zover terug als mogelijk is.
2. Schrijf een persoonlijke en familiegeschiedenis.
3. Onderga een redelijk aantal tempelverordeningen door zoveel mogelijk naar de tempel te gaan.

Persoonlijk geloof ik dat het opschrijven van onze persoonlijke en familiegeschiedenis méér doet om de harten der kinderen tot de vaders te brengen en de harten der vaders tot de kinderen dan bijna al het andere dat we kunnen doen. Ik ben ervan overtuigd dat u de harten van uw eigen kinderen nooit sterker naar u terug kunt voeren dan door het bijhouden van uw dagboek en het schrij-

Ouderling George P. Lee van het Eerste Quorum der Zeventig.

ven van uw persoonlijke geschiedenis. Zij zullen het geweldig vinden om uw successen en mislukkingen en uw eigenaardigheden te leren kennen. Uw geschiedenis zal ze bovendien een heleboel over zichzelf vertellen. Ze zullen er erg naar gaan verlangen om zelf een gezin te stichten als ze zien hoe zij een grote zegen voor u waren.

Ook betwijfel ik sterk of u uw hart ooit meer tot uw vaders terug kan voeren dan door het schrijven van uw familiegeschiedenis. Voor u daaraan kunt beginnen moet u heel veel over uw familie te weten komen. Dit leidt tot een grondig onderzoek. Ik verzeker u dat u van ze zult gaan houden naarmate u ze leert kennen. Zij waren edel en hebben zich veel opofferingen getroost om u te laten zijn wie u heden bent. Zij verdienen het beste dat u ze kunt geven, dat zijn natuurlijk het lidmaatschap van de kerk en het koninkrijk van God en hun verzegeling aan hun geliefden.

Ik ben ervan overtuigd dat deze versla-

gen, die ons geboden zijn bij te houden, van essentieel belang zijn, niet alleen voor de zaligheid van onze voorouders, maar ook voor onze zaligheid, want worden wij niet geoordeeld uit de boeken die Johannes geopend zag worden, zoals in Openbaring 20:12 staat opgetekend?

„Ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken.”

Nadat de profeet Joseph Smith dit vers uit de Openbaring had geciteerd zei hij (zoals in de Leer en Verbonden 128:7, 8 staat):

„Gij zult in deze aanhaling bemerken, dat de *boeken* werden geopend, en dat een ander werd geopend, dat het boek des levens was; maar de doden werden geoordeeld naar hun werken uit hetgeen in de *boeken* geschreven stond; bijgevolg

Ouderling Teddy E. Brewerton van het Eerste Quorum der Zeventig.

moeten de *boeken* waarvan wordt gesproken, de boeken zijn, die het verslag van hun werken bevatten, en verwijzen naar de verslagen, die op aarde worden bijgehouden . . .

De geldigheid van deze verordening nu vloeit voort uit de macht van het priesterschap, door de openbaring van Jezus Christus, waarin het wordt toegezegd, dat wat gij ook op aarde bindt, in de hemel zal worden gebonden, en wat gij ook op aarde ontbindt, in de hemel zal worden ontbonden. Of, met andere woorden, indien men de vertaling anders beschouwt: Wat gij ook op aarde optekent, zal in de hemel worden opgetekend, en wat gij niet op aarde optekent, zal niet in de hemel worden opgetekend, want volgens de boeken zullen uw doden worden geoordeeld naar hun eigen werken.”

Soms hebben we het gevoel dat we geen tijd hebben om ons dagboek bij te houden. Ik vraag me af of dat waar is. Vorig jaar augustus stond president Kimball voor de wereldconferentie over verslagen en zei: „Wat mijn eigen geschiedenis betreft heb ik nu achtenzeventig dikke delen volgeschreven, die samen mijn persoonlijk dagboek vormen. Er zijn tijden in mijn leven geweest, dat ik aan het eind van de dag zo moe was, dat ik het nauwelijks nog kon opbrengen, maar ik ben er heel erg dankbaar voor dat ik toch doorgezet heb en voor mijzelf en mijn nageslacht die dingen heb opgeschreven die nodig waren.” (*Ensign*, van oktober 1980, blz. 72.)

„De grootste verantwoordelijkheid in deze wereld, die door God op onze schouders is geplaatst, is om naar onze doden te zoeken. De heiligen, die deze leer met betrekking tot hun overleden

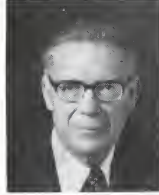
„Wat moeten we doen? Onze viergeneratieverslagen afmaken; persoonlijke- en familiegeschiedenissen schrijven; een redelijk aantal tempelverordeningen ondergaan.”

verwanten veronachtzamen, doen zulks ten koste van hun eigen zaligheid.” (*Leringen van de Profet Joseph Smith*, blz 378 en 204.)

Om een Heiland te worden op de berg Zion, houdt daarom veel meer in dan het ondergaan van tempelverordeningen. Het omvat ook het bijhouden van ons dagboek en onze familiegeschiedenis, het zoeken naar de vier generaties en de generaties daarvoor - plus deelname aan het extractieprogramma. Natuurlijk zou dit alles niet veel betekenen als we geen heilig huis zouden hebben om dit werk te verrichten. In deze betekenis is het bouwen van tempels het belangrijkste werk in deze bedeling. Wat is het geweldig om in deze tijd op aarde te leven en deel te nemen aan het grote werk om overal ter wereld een Huis des Heren op te zetten om de heilige verordeningen van het evangelie en de verzegelingen, die families eeuwig maken voor alle kinderen van deze aarde ter beschikking te stellen! We zijn heel zeker de meest gezegende mensen, die ooit op aarde hebben geleefd; hiervan geef ik getuigenis in de naam van de Heer, Jezus Christus. Amen. □

„Op deze rots”

*Ouderling Bruce R. McConkie
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

Ik heb een Vriend, wiens nagedachtenis gelukkig maakt en wiens naam ik met eerbied behandel, van wie ik meer heb geleerd dan van welk ander mens dan ook. Als ik door de Geest geleid mag worden, zal ik u een paar grote waarheden vertellen, die hij mij heeft geleerd. Hij heeft de toespraak gegeven die waarschijnlijk de grootste godsdienstige toespraak is geweest, die een sterveling geuit heeft. Het was op een berg in de buurt van Kafarnaüm, zijn eigen stad, en het was vele jaren geleden.

Zijn wonderbaarlijke woorden, die toen tot duizenden van zijn joodse vrienden werden gesproken, verlichtte hun zielen met het licht van de hemel en ontstaken hun hele wezen met het vuur van een getuigenis. Geen enkel ander mens sprak zoals hij. Zelfs nu nog brandt ons hart diep in ons, als wij de woorden die van zijn lippen kwamen lezen.

Als hoogtepunt van zijn bergrede gaf hij deze raad: „Een ieder nu, die deze mijn woorden hoort en ze doet, zal gelijken op een verstandig man, die zijn huis bouwde op de rots. En de regen viel neer

en de stromen kwamen en de winden waaiden en stortten zich op dat huis, en het viel niet in, want het was op de rots gegrondvest. En een ieder, die deze mijn woorden hoort en ze niet doet, zal gelijken op een dwaas man, die zijn huis bouwde op het zand. En de regen viel neer en de stromen kwamen en de winden waaiden en sloegen tegen dat huis, en het viel in, en zijn val was groot.” (Matteüs 7:24-27.)

Ieder mens dat op deze wereld wordt geboren bouwt het een of andere huis en zet dat op de fundering van zijn eigen keuze. En elk huis dat in deze sterfelijke wereld wordt gebouwd, is onderhevig aan de stormen en tegenslagen van het leven. Onze aardse proeftijd heeft het goddelijk doel om regen en wind en watervloeden te ondergaan.

We leven temidden van een wervelstorm van zonden. De regen van het kwaad, de winden van valse leerstellingen en de watervloeden van de zinnelijkheid teisteren elk huis.

Het ligt in onze macht een huis van

geloof te bouwen, een huis van rechtvaardigheid en zaligheid.

We kunnen zelfs, als we dat willen, een huis van God bouwen, een heiligdom, een tempel van de levende God. Elke heilige der laatste dagen, die trouw is, heeft voor zichzelf een „tempel Gods” gebouwd, waarin de „Geest Gods” woont. Zoals Paulus zegt: „Zo iemand Gods tempel schendt, God zal hem schenden. Want de tempel Gods, en dat zijt gij, is heilig!” (1 Korintiërs 3:16, 17.) Als ons huis op een rots is gebouwd met de stenen en het cement van goede werken zal het de stormen en tegenslagen van het leven doorstaan en ons bewaren voor een eeuwig erfdeel in het hiernamaals. Als het op het zand van het kwaad is gebouwd met de roestige spijkers en het verrotte hout van de zinnelijke zaken zal het worden verwoest als de regen, de wind en de watervloeden er tegenaan slaan.

Laten wij van onze oude Vriend leren hoe en waar hij wil dat wij ons huis bouwen in onze dagen van de sterfelijkheid.

Laten we even kijken naar een heel bijzonder fijn toneeltje dat zich afspeelde in de buurt van Caesarea Filippi, ten noorden van het meer van Galilea en dicht bij de berg Hermon. De schare die nog maar kort geleden had geprobeerd hem tot koning te kronen en wiens roepen om brood als antwoord de gelijkenis van het brood des Levens kreeg, was nu weggegaan.

De kleine groep die overgebleven was en bestond uit trouwe en dappere gelovigen en waar wij nu naar kijken hebben geestelijke lavenis nodig. Eerst gaan zij in gebed. Toen getuigde Jezus van zijn eigen goddelijke afkomst, zoals Hij zo vaak deed tijdens zijn leven op aarde.

Hij vroeg zijn discipelen wie men zei dat Hij, de Zoon des Mensen, was. (Matteüs 16:13.) De vraag zelf getuigt van zijn God-zijn, want zowel Hij als zijn volgelingen weten dat zijn Vaders naam Mens der Heiligheid is en dat de naam van zijn eniggeboren Zoon luidt: de Zoon van de Mens der Heiligheid.

Hun antwoorden tonen de fantasieën en de misleiding van een afvallig volk. Sommigen, zeggen ze, aanvaarden de uitspraken van de slechte Antipas, die Johannes de Doper had vermoord en die nu geloofde dat hij uit de dood was opgestaan.

Anderen, zeggen ze, denken dat hij Elias is, die alles zou herstellen; of Elia die zou komen vóór de grote en vreselijke dag; of Jeremia die, volgens hun dwaze tradities, de ark des verbonds in een grot op de berg Nebo had verborgen en de weg voor de Messias zou voorbereiden, door de ark terug te brengen en de Urim en Tummim in het heilige der heilige te plaatsen.

Daarna komt de vraag, waarop iedere levende ziel antwoord zal moeten geven als hij zaligheid wil verwerven: „Maar gij, wie zegt gij dat Ik ben?” (Matteüs 16:15.) Gij, Apostelen van de Here Jezus Christus, gij, heiligen van de Allerhoogste, gij, toegewijde zielen die zaligheid zoeken: Wat denkt gij? Is zaligheid in Christus of zoeken we naar een ander? Laat ieder mens voor zichzelf spreken! Bij deze gelegenheid antwoordt eerst Petrus, en volgen daarna de anderen: „Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!” (Matteüs 16:16.) Gij zijt de Beloofde Messias; Gij zijt de Eniggeborene in het vlees; God is Uw Vader! Wat een geweldig en ontzagwekkend feit is dit. Zoals Paulus zei: „Groot is het geheimenis der godsvrucht: Die Zich

geopenbaard heeft in het vlees, is gerechtvaardigd door de Geest, is verschenen aan de engelen, is verkondigd onder de heidenen, geloofd in de wereld, opgenomen in heerlijkheid.” (1 Timoteüs 3:16.)

„Als wij een huis bouwen op de rots van persoonlijke openbaring . . . op de geopenbaarde werkelijkheid dat Jezus de Heer is . . . zal dat voor eeuwig blijven staan.”

En nu aanvaardt de Zoon des Mensen, Wiens Vader goddelijk is, aan de voet van de berg, waarop Hij spoedig verheerlijkt zal worden, het plechtig getuigenis van zijn vrienden. Tegen Petrus zegt Jezus: „Zalig zijt gij, Simon Barjona.” (Matteüs 16:17.) Hoe zorgvuldig en gepast bewaart Jezus het onderscheid tussen zichzelf en vele mensen. Hij is de Zoon van God; Petrus is de zoon van Jona. De Vader van Jezus is de Onsterfelijke Mens der Heiligheid; de vader van Petrus is een sterfelijk mens. Maar waarom is Petrus zalig? Doordat hij door de macht van de Heilige Geest weet dat Jezus de Heer is; de Heilige Geest heeft gesproken tegen de geest die in het lichaam van Simon huist, daarbij is de voornaamste apostel verteld over de goddelijke afkomst van Jezus van Nazaret uit Galilea. „Zalig zijt gij, Simon Barjona,” zegt

Jezus, „want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.” (Matteüs 16:17.)

Daarna maakte Jezus opnieuw een toespraak op het verschil in afkomst tussen Hem en Petrus, en vervolgt zijn zegenende en leerrijke woorden met: „En op deze petra” (of rots) - de rots van openbaring - „zal Ik mijn gemeente bouwen en de poorten van het dodenrijk zullen haar niet overweldigen.” (Matteüs 16:18.)

En hoe zou het anders kunnen zijn? Er bestaat geen ander fundament waarop de Heer zijn kerk en koninkrijk kan bouwen. De dingen van God worden alleen bekend door de macht van zijn Geest. God wordt geopenbaard of Hij blijft voor altijd onbekend. Geen mens kan weten dat Jezus de Heer is dan door de Heilige Geest.

Openbaring: zuivere, volmaakte, persoonlijke openbaring - dat is de rots!

Openbaring dat Jezus de Christus is: het duidelijke, wonderbare woord dat van God in de hemel tot de mens op aarde komt, het woord dat de goddelijke afkomst van onze Heer bevestigt - dat is de rots!

De goddelijke afkomst van onze Heer: de zekerheid, het door de hemel gezonden woord dat God zijn Vader is en dat Hij leven en onsterfelijkheid door het evangelie gebracht heeft - dat is de rots!

Het getuigenis van onze Heer: het getuigenis van Jezus, dat de geest van profetie is - dat is de rots!

Dit is allemaal de rots, en toch is er nog meer: *Christus is de rots:* de Rots der eeuwen, de Steen van Israël, het zekere Fundament de Heer is onze Rots!

Opnieuw horen we de stem van Paulus: „Want een ander fundament, dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan nie-

mand leggen.” (1 Korintiërs 3:11.) En ook: „gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus zelf de hoeksteen is.” (Efeziërs 2:20.)

Als we over deze dingen nadenken en de volle betekenis ervan tot ons doordringt, horen we opnieuw de vermaning van onze oude apostolische vriend, die zegt: „Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoekt uzelf.” (2 Korintiërs 13:5.) En we vragen ons af: Zullen de poorten van het dodenrijk ons niet overweldigen?

Als wij een huis der zaligheid bouwen op de rots van persoonlijke openbaring, als wij dat bouwen op de geopenbaarde werkelijkheid dat Jezus de Heer is, als we bouwen op Hem, Die de eeuwige Rots is zal dat voor eeuwig blijven staan.

Als wij door de geest der inspiratie geleid worden terwijl we hier in de sterfelijkheid zijn, zullen we in staat zijn alle watervloeden en stormen, die ons treffen, te weerstaan.

Als ons fundament op een rots gebouwd is, aanbidden we de Vader in de naam van de Zoon door de macht van de Heilige Geest.

Als ons fundament op een rots gebouwd is, weten we dat zaligheid komt door de genade Gods jegens degenen, die het evangelie geloven en de geboden onderhouden.

Als ons fundament op een rots gebouwd is, verzaken wij de wereld, ontvluchten we zinnelijke zaken en leven we opbouwend en godvruchtig.

Als ons fundament op een rots gebouwd is, zullen de poorten van het dodenrijk

Ouderling Benjamin Crosby Sampson-Davis, een van de eerste full-time zendingen uit West-Afrika die op zending is geroepen.

ons niet overweldigen. Zolang we in ons huis van geloof blijven, zullen we bewaard blijven als de regen van het kwaad stroomt, de winden van de valse leerstellingen waaien en de watervloeden van de zinnelijkheid ons teisteren.

Dank zij God is ons fundament als heiligen der laatste dagen, op een rots gebouwd. En daarom horen de getrouwen onder ons een kalme stem die met een rustige zekerheid zegt: „Indien gij daarom Mijn kerk zult bouwen op de grondslag van Mijn evangelie en Mijn rots, zullen de poorten der hel u niet overweldigen . . .

Ziet, gij hebt Mijn evangelie, Mijn rots en Mijn zaligheid voor u.” (Leer en Verbonden 18:5, 17.)

En zo getuigen wij mét Petrus en de ouden, dat wij net als zij weten dat vlees en bloed deze zaken nooit aan de mens kunnen openbaren. Wij weten door de macht van de Heilige Geest dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is en dat Hij voor de zonden van de wereld gekruisigd werd.

God geve dat wij trouw mogen zijn aan

Hem, wiens naam alleen zaligheid kan brengen. Hij is onze Vriend, onze Heer, onze Koning, onze God en onze Rots. En mag ik, als een apostel van de Heer, Jezus Christus, hieraan toevoegen dat vermengd en dooreengestremgeld met dit getuigenis dat wij geven en dat door de ouden gegeven werd - en nu spreek ik voor mijzelf en voor mijn broeders van de Twaalf - weten dat God in deze laatste dagen opnieuw de volheid van zijn eeuwig evangelie heeft hersteld voor de zaligheid van alle mensen op aarde, die geloven en gehoorzamen; dat Hij Joseph Smith Jr. heeft geroepen om zijn profeet in de laatste dagen te zijn, en om de eerste en voornaamste apostel in de bedeling van de volheid der tijden te zijn. Hij heeft hem elke sleutel, het priesterschap en de macht gegeven, die Petrus en de apostelen en de oude profeten in de dagen van hun bediening hebben bezeten; en deze sleutels en dit heilige apostelschap zijn op de volgende manier doorgegeven: Joseph Smith, Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, Joseph F. Smith, Heber J. Grant, George Albert Smith, David O. McKay, Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee en Spencer W. Kimball. Dit heilig apostelschap en deze sleutels zullen van de ene aan de andere apostel worden doorgegeven totdat de Heer Jezus Christus in de wolken vanuit de hemel komt om persoonlijk op de aarde te regeren. Dit zeg ik niet uit mijzelf, maar in de naam van de Heer, waarbij ik als zijn vertegenwoordiger sta en datgene zeg, wat Hij persoonlijk gezegd zou hebben als Hij hier zou staan. Zijn naam is de enige onder de hemel waardoor zaligheid kan komen, en wij zijn zijn dienstknechten, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Wij hebben een boodschap van de Heer

President Spencer W. Kimball

Geliefde broeders en zusters, dit is een prachtige conferentie geweest. Wij zijn iedereen, die er op welke manier dan ook aan heeft deelgenomen dankbaar. Mijn hart werd ontroerd en ik ben verheugd en geïnspireerd toen ik naar de broeders en de muziek luisterde en door alles wat vooruit is gegaan.

Wij zijn blij dat we ouderling Angel Abrea mochten verwelkomen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig. Momenteel zal hij eerst naar Rosario in Argentinië terugkeren om zijn huidige roeping als president van dat zendingsgebied voort te zetten. Hij zal als onze nieuwste algemene autoriteit grote kracht en doortastendheid toevoegen aan het leiderschap van de kerk.

Terwijl zuster Kimball en ik de afgelopen zes maanden naar vele plaatsen over de gehele wereld zijn gereisd, ben ik in hoge mate bemoedigd en voldaan door de levenskracht en groei binnen de kerk, en de toewijding en onzelfzuchtige dienstbaarheid van de leden in de ringen, wijken en zendingsgebieden.

In deze conferentie hebben we de raad gekregen zuinig met onze middelen te zijn en de financiële verplichtingen van onze mensen te verlagen. Opnieuw raden we u met klem aan uw moestuinen te planten en een jaarvoorraad voedsel en kleding in te slaan voor tijden van nood. Wij sporen alle heiligen der laatste dagen aan om goede naasten en burgers te zijn en trouw te zijn aan hun vlag en hun land. „Wij geloven onderworpen te zijn aan koningen, presidenten, heersers en overheidsdienaren, en de wet te moeten gehoorzamen, eerbiedigen en hooghouden.” (Twaalfde Artikel des Geloofs.) Alle Amerikanen en de mensen over de gehele beschaafde wereld werden de vorige week bedroefd en opgeschrikt door de verschrikkelijke tragedie, die werd veroorzaakt door een poging om de president van de Verenigde Staten te vermoorden, waarbij hijzelf en die anderen die bij hem stonden ernstig verwond werden. Ik vertrouw erop dat u samen met mij vurig zult bidden dat president Reagan en deze andere mensen spoedig

geheel genezen en op krachten gekomen naar hun werk kunnen teruggaan. Wij betreuren dergelijke gewelddadige handelingen, waar ter wereld zij ook gebeuren.

Tijdens deze conferentie hebben we ons gericht op de fundamentele zending van de kerk. Wij hebben de raad gekregen de groei van de kerk „in wijsheid en orde” te leiden. (Mosiah 4:27.) Wij zijn aangespoord om ons waardig te maken om alle verordeningen en zegeningen van het evangelie te kunnen ontvangen door de geboden te onderhouden, onze plichten te doen en een volle tiend te betalen en royale vastengaven te geven.

Terwijl we in deze historische Tabernakel samengekomen zijn en over zaken van eeuwig belang hebben nagedacht, leek het erop alsof de tijd stil stond, zelfs

terwijl de gebeurtenissen buiten met grote snelheid doorgingen.

Ik verheug mij met u over de aankondiging van de plannen van de broeders om nieuwe tempels te bouwen in de Verenigde Staten, Latijns Amerika, Azië, Afrika en Europa. Als deze tempels over ongeveer twee jaar klaar en ingewijd zijn, zal het totale aantal tempels, op de wereld, gestegen zijn tot zevenendertig. Wij zijn er blij om dat de heiligen gemakkelijker naar de tempel zullen kunnen gaan, want nu moeten velen lange én kostbare én tijdrovende reizen maken om naar de dichtstbijzijnde tempel te reizen.

Eerder tijdens deze conferentie ontdekten we na de laatste vergadering van die dag tot onze grote verrassing dat er een groot aantal leden uit Korea aanwezig was. Toen we ze ontmoetten, vertelden

De ouderlingen Marion D. Hanks en Paul H. Dunn van het Eerste Quorum der Zeventig.

ze ons hoe blij ze waren te horen dat we een tempel in Korea gaan bouwen. Ze hadden ongeveer vijftien miljoen namen van familieleden meegebracht.

Deze tempels zijn echter nog maar een begin. Naarmate het werk voortgaat, zullen er over de gehele wereld verspreid zeer vele tempels komen.

We zijn ons er heel wel van bewust, broeders en zusters, dat er een grote onrust in de wereld heerst. Wij worden doorlopend beproefd, zowel individueel als als kerkelijk geheel en er zullen nog meer beproevingen komen; maar wordt niet ontmoedigd, noch ontzet. Bedenk altijd dat de tegenstander geen enkele aandacht aan ons zou besteden als dit niet het werk van de Heer was. Als dit alleen maar een kerk van mannen en vrouwen was, die slechts de leerstellingen van mensen zou onderwijzen, dan zouden we weinig of geen kritiek of weerstand ondervinden - maar omdat dit de kerk is van Hem, Wiens naam zij draagt, moeten we ook niet verbaasd staan als we kritiek en problemen krijgen. Door geloof en goede werken zal de waarheid zegevieren. Dit is zijn werk. Geen ander werk is hieraan gelijk. Laten we daarom voortgaan, grotere stappen nemen en ons verheugen over onze zegeningen en mogelijkheden.

Nu we aan het einde van deze grote conferentie komen, wil ik u, broeders en zusters, zeggen dat wij met ons hele hart van u houden. Wij stellen alles wat u doet in hoge mate op prijs, maar er is natuurlijk - zoals altijd - nog meer te doen. Het veld is wit en rijp om te oogsten, maar de tijd is zo kort en er zijn bij het verspreiden van het evangelie zo weinig werkers om het aan alle kinderen van onze Vader in alle delen van de wereld te brengen.

Wij vragen onze Hemelse Vader om u de kracht te geven uw kennis door te geven aan de mensen in uw omgeving, die het nodig hebben en om het evangelie te brengen aan die gebieden in de wereld,

„Door geloof en goede werken zal de waarheid zegevieren. Dit is zijn werk. Geen ander werk is hieraan gelijk.”

die deze grote zegeningen nu meer dan ooit nodig hebben.

Broeders en zusters, ik getuig tot u dat dit het werk van de Heer is en de waarheid. Wij hebben een boodschap van de Heer. Dit is zijn kerk en Hij is daar het hoofd van en tevens de hoeksteen. God leeft en Jezus is de Christus. Hij is de eniggeboren Zoon, de Heiland en Verlosser van deze wereld. Ik laat u dit getuigenis met mijn zegen en liefde, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Volg de grondbeginselen

President Spencer W. Kimball

Mijn geliefde broeders en zusters, als ik over de maatschappelijke en economische toestanden nadenk, waar we tegenwoordig mee geconfronteerd worden, nemen mijn gedachten me naar onze pioniers terug. Ons volk is altijd door vele verschillende moeilijkheden en tegenspoed op de proef gesteld. Dit is vanaf het begin zo geweest.

Mijn grootvader, Heber C. Kimball, die eenentwintig jaar lang raadgever van Brigham Young was, was ook aanwezig tijdens de winter van 1846-1847, toen de heiligen zich in Winter Quarters op hun lange en moeilijke reis over de vlakten voorbereiden. In die winter verklaarde de Heer in een openbaring aan president Young: „Mijn volk moet in alle dingen worden *beproofd*, opdat zij er op mogen worden voorbereid de heerlijkheid te ontvangen, die Ik voor hen heb, namelijk de heerlijkheid van Zion; en hij, die geen kastijding wil verdragen, is Mijn koninkrijk niet waardig.” (Leer en Verbonden 136:31, cursivering toegevoegd.) Weinig wonderen in onze geschiedenis

overtreffen de vestiging van ons volk in het verlaten land, waar niemand anders wilde wonen en waar zij de woestijn hebben laten bloeien als een roos. Ons volk heeft het niet alleen overleefd, maar het bloeide door hun *geloof* en het *saamhorigheidsgevoel* in hun gezinnen. Ons pionierskarakter werd gevormd door hard werken, opoffering, één lijn trekken en op de Heer vertrouwen.

Ik herinner mij mijn jongensjaren in Arizona nog heel goed. Wij leefden van de opbrengst van het land. Er was maar heel weinig geld en zelden voldoende om rond te komen. Roeien met de riemen die je hebt was ons devies. We deden alles samen; we werkten samen, we deelden onze vreugden en ons verdriet, we deelden ons voedsel en alles wat we bezaten. We leefden echt met elkaar mee. Onze dagelijkse gebeden herinnerden onze afhankelijkheid van de Heer. We baden en werkten doorlopend voor ons dagelijks brood.

Uit de ervaringen van de pioniers zijn sterke familiebanden voortgekomen. In

deze tijd worden onze middelen opnieuw ernstig beperkt. Maar opnieuw kan en zal onze pioniersachtergrond - hun discipline - ons helpen door deze moeilijke tijden heen te komen.

Ofschoon we al vele jaren lang onze welzijnszorgvergaderingen houden, zijn ze nog nooit zo belangrijk geweest als nu. Als we nadenken over de meest noodzakelijke economische behoeften van de mensen, moeten we beslist naar de grondbeginselen teruggaan. Ik ben erg dankbaar voor de lessen uit ons pioniersverleden, waarin de mensen rijk waren geestelijk rijk - ofschoon ze moesten leven zonder veel van het goede dat de wereld tegenwoordig te bieden heeft. Wij, die voor de Heer werken, moeten ons bewust zijn van het feit dat werken zowel een geestelijke als een economische noodzaak is. Onze voorouders - de pioniers - begrepen dit.

Evenals de pioniers alles wat zij bezaten met de armen onder hen deelden, moeten wij dit doen door royale vastengaven te geven - niet slechts de kosten van twee maaltijden.

Onze voorouders - de pioniers - vroegen geen hulp van de regering bij het verzorgen van hun gezinnen. Zij wisten dat hun gezinnen hun eigendom en verantwoord waren.

Maak plannen en werk op een manier die u in staat stelt om gelukkig te zijn, zelfs als u het doen moet zonder bepaalde dingen die nodig lijken te zijn om welvarend te leven. Leef binnen uw draagkracht en ga die nooit te buiten. Leg een moestuin aan als u een stukje grond hebt, al is die nog zo klein. Dicht bij de aarde blijven is goed voor de ziel. Koop uw levensbehoeften zorgvuldig en met wijs beleid. Doe uw best om een deel van uw inkomen te sparen. Maak niet de

fout om dingen die u graag wilt hebben voor levensbehoeften aan te zien.

Onderwijs uw kinderen deze grondbeginselen in uw gezins- en familieraden. Onze voorouders - de pioniers - zongen de regels uit de heilige lofzangen: „Opoffring brengt ons de zegen des hemels.” (*Heilige Lofzangen* nr. 6.) En dit geldt nog steeds, broeders en zusters! Laten we het nut van tegenspoed niet vergeten!

Laten wij vredig blijven en capabel om lief te hebben te midden van een wereld die ongelukkig genoeg vol is met steeds erger wordende misdaad en geweld. Laten wij het grote gebod van de Heer om onze naaste lief te hebben niet vergeten én nakomen. Laten we verschillen en misverstanden oplossen of minder erg maken door vriendelijkheid, broederlijke liefde en oprechte bezorgdheid en achting.

Wij spreken niet om te alarmeren maar om raad te geven. Laten we teruggaan naar de grondbeginselen en deze volgen. Dan zullen we een geestelijke groei in

„Wij spreken niet om te alarmeren maar om raad te geven. Laten we teruggaan naar de grondbeginselen.”

ons leven ervaren, die ons door deze stormachtige tijden zal helpen.

Ik ben dankbaar voor de instructies op het gebied van de welzijnszorg, die we in deze vergadering ontvangen. Ze zijn op

de juiste tijd gegeven en zowel onze aandacht als onze daadwerkelijke deelneming waard. Moge de Heer ons zegenen om ze te gebruiken en ons volk te

leiden op de wegen die door onze leiders en door de Heer zijn aangegeven. Dit bid ik nederig in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. □

Onze verantwoordelijkheid om voor de onzen te zorgen

Bisschop H. Burke Peterson
Eerste raadgever in de Presiderende Bisschop

Vanmorgen is me gevraagd om te spreken over de verantwoordelijkheid die families dragen om voor de hunnen te zorgen. Deze raad heeft zowel op het gezin als op de andere familieleden betrekking. De schriftuurlijke vermaning over dit onderwerp is duidelijk.

Maar voordat ik op dit onderwerp door ga, wil ik de basis leggen voor mijn toespraak over deze heilige familieverantwoordelijkheid. Als wij door het leven gaan, komen we allemaal in aanraking met een verscheidenheid aan belangstelling en activiteiten. Vaak is ons oordeel over het betrekkelijke belang hiervan disputabel. Ik vrees dat bepaal-

de dingen die wij doen vanuit een eeuwig gezichtspunt van weinig waarde zijn. In feite kunnen bepaalde dingen ons zelfs afhouden van het goede, dat we anders zouden doen. Er zijn enkele fundamentele punten in ons leven die veel meer opbrengen als voorbereidende stappen naar verhoging dan vele andere waarmee wij ons misschien bezighouden. Enkelen onder ons houden zich bezig met dingen, die niet erg belangrijk zijn. Ongetwijfeld sprak de Meester over deze groep toen Hij ons de gelijkenis van de tien maagden onderwees.

Daar waren tien gelovige leden van de kerk.

Ze waren gelovig genoeg om als groep naar de bruidegom te gaan. Het lijkt erop dat zij niet slecht waren. Ik veronderstel zelfs dat zij, tot op dat moment, zeer „actief in de kerk” waren, maar - zoals de gelijkenis zegt - vijf hadden er meer gedaan dan de anderen. De helft had hun hele leven gewerkt aan de dingen die het belangrijkste waren de zorg voor olie voor hun lampen.

Sprekende over de dwazen zegt de gelijkenis: „Doch terwijl zij heengingen om te kopen, kwam de bruidegom, en die gereed waren, gingen met hem de bruiloftszaal binnen, en de deur werd gesloten.” (Matteüs 25:10.)

Met deze waarschuwing en het woord van de Heer dat ons leert om ons meer op de belangrijke zaken te richten, wil ik ons herinneren aan de leringen van een van de grote profeten en zendelingen uit het Boek van Mormon, Alma.

In een van de belangrijkste verklaringen over wat het betekent een ware discipel van de Meester te zijn, beschrijft Alma duidelijk en eenvoudig de verantwoordelijkheid en het verbond dat iemand, die de wateren van de doop betreedt, aangaat. Wij zijn allen dat water ingegaan. Wij hebben het verbond gesloten.

In het achttiende hoofdstuk van Mosiah beschrijft Alma het gedrag van een ware volgeling van de Heiland, een waar discipel. Want hij zegt: „En nu, als gij verlangend zijt om in de kudde van God te komen en Zijn volk te worden genoemd, en gewillig zijt elkanders lasten te dragen, zodat ze licht mogen zijn; ja, en gewillig zijt met de treurenden te treuren; ja, en hen te vertroosten, die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde als getuigen van God te staan, in alle dingen en in alle plaatsen, waar gij

u ook moogt bevinden.” (Mosiah 18:8, 9.)

Hij heeft eenvoudig gezegd: Als wij de discipelen van de Heiland zijn, als wij willen worden zoals Hij, dan moeten we elkaar dienen, dan moeten wij de verantwoordelijkheid dragen om anderen in hun noden te helpen, dan moeten we elkaar begeleiden door de doornige wegen van het leven.

We hebben uit andere schriftuur geleerd dat het er niet toe doet hoe groots en belangrijk onze sterfelijke inspanningen ook zijn, dat het er niet toe doet hoeveel wij hebben bereikt, zelfs als bisschop, administrateur, president, leraar, of ouder - tenzij we leren lief te hebben, anders zijn we niets. (Zie 1 Korintiërs 13:1-3.) Al onze goede daden zullen niet in ons voordeel gewogen worden als wij ze niet met liefde hebben volbracht.

Liefde wordt op verschillende manieren gemeten. Misschien wordt een opperste vorm van liefde getoond door iemand, die de daden of het gedrag van anderen niet beoordeelt, omdat hij zich herinnert dat er maar Eén is, die in het hart kan kijken en de intenties kent - en de eerlijke bedoelingen daarin terugvindt. Er is er maar Eén, die het recht heeft om het succes van de levensreis van een ander te beoordelen. Ongevraagde oordelen en vooroordelen houden velen terug van een werkelijk liefdevolle benadering of een gewilligheid om anderen die in nood verkeren te helpen - zelfs in onze eigen familiekring. Koning Benjamin waarschuwt ons als volgt: „En ook zult gij hun, die uw bijstand nodig hebben, zelf steun verlenen; gij zult hun, die van node hebben, van uw goed geven; en gij zult de bedelaar niet tevergeefs laten smeken, en hem niet wegzenden, zodat hij omkomt.

Bisschop H. Burke Peterson van de Presiderende Bisschop en rechts ouderling Paul H. Dunn van het Eerste Quorum der Zeventig in gesprek met een bezoeker.

Misschien zult gij zeggen: De man heeft zichzelf zijn ellende berokkend; daarom zal ik mijn hand terughouden en hem niet van mijn voedsel geven, noch hem van mijn goed mededelen, zodat hij niet zou lijden; want zijn straffen zijn rechtvaardig -

Maar ik zeg u: O, mens, wie dit doet, heeft grote reden om zich te bekeren, en tenzij hij zich bekeert van hetgeen hij heeft misdaan, zal hij voor eeuwig omkomen en geen deel aan het koninkrijk van God hebben.” (Mosiah 4:16-18.)

Hebben onze eigen familieleden niet het recht op alle aandacht? Te vaak wordt liefde en liefdadigheid alleen gegeven als het gedrag van de ander voor ons aanvaardbaar is. Het tonen van onze liefde aan anderen moet niet afhankelijk

zijn van zijn gedragingen. Wij horen liefde te tonen door wat wij zijn; niet door wat wij doen.

Laten we nu met deze punten in gedachten, opnieuw denken aan de woorden van Alma die de daden van een ware volgeling beschrijven. Hij is iemand die:

- gewillig is om de lasten van een ander te dragen.

- gewillig is om te treuren met hen die treuren.

- gewillig is om te troosten.

Broeders en zusters, van alle gelegenheden waarbij wij liefdadigheid behoren te bedrijven, waarbij wij als discipelen boven onszelf uit moeten stijgen, is de familie de belangrijkste. Er is niets dat daarmee te vergelijken valt. Toch geven veel mensen - veel te veel - meer liefde aan anderen dan aan hun eigen familie.

Uit de inhoud van deze boodschap kunt u zelf wel opmerken dat wij ons veel zorgen maken over de manier waarop wij, als families, voor de noden van elkaar zorgdragen. Er is veel vanaf deze kansel gezegd over de verantwoordelijkheid die wij hebben om voor onze eigen familieleden te zorgen. De woorden zijn duidelijk. Wij vrezen dat het juiste begrip er niet is en de toepassing van deze beginselen niet wordt nageleefd op de manier waarop de Heer het heeft voorgeschreven.

President Brigham Young heeft in zijn tijd gezegd: „Sinds ik in deze kerk ben, heb ik nooit goedgevonden dat een familielid van mij door de kerk onderhouden werd. Maar sommige mannen en vrouwen geven hun kinderen en andere familieleden als het ware aan de kerk over. Als iemand een oudere zuster heeft, die niet meer voor zichzelf kan zorgen, geven ze haar over aan de kerk; of als hij een bejaarde vader of moeder heeft, merkt hij op: ‚Ach, laat de kerk maar voor hem of haar zorgen.‘ Het is ontierend voor iedere man of vrouw die genoeg normaal gezond verstand heeft om te kunnen leven om niet voor zijn eigen familieleden te zorgen, om niet zijn eigen armen te helpen.” (*Journal of Discourses* deel 8, blz.145.)

Omdat ik bang ben dat wij misschien van bepaalde morele beginselen zijn afgedwaald, wil ik het volgende citeren uit het handboek voor de welzijnszorg dat sommigen onder ons een jaar of twintig geleden als bisschop hebben gebruikt:

„*Hulp van familieleden:*

Het is duidelijk dat niemand ten laste van het gouvernement [of de kerk] behoort te komen, wanneer zijn eigen familie in staat is hem te verzorgen. Dit

wordt vereist door elke gedachte aan familiebanden, rechtvaardigheid, gemeenschapszin en zelfs menselijkheid.” Luister daarom naar deze woorden: „Waar familieleden in de kerk, die financieel draagkrachtig genoeg zijn om voor hun eigen familie te zorgen, dit weigeren, behoort deze kwestie aan de bisschop van de wijk, waarin deze familieleden wonen, gerapporteerd te worden.” (*Welfare Plan of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Handbook of Instructions* 1969, blz. 4.)

En dan herhaalt het handboek de instructie van de apostel Paulus aan Timoteüs: „Maar indien een vrouw voor de haren, en nog wel voor haar huisgenoten, niet zorgt, dan heeft zij haar geloof verloochend en is zij erger dan een ongelovige.” (1 Timoteüs 5:8.)

Misschien moeten we uitleggen wat het betekent om voor de onzen te zorgen.

„Hebben onze eigen familieleden niet het recht op alle aandacht? Van alle gelegenheden waarbij wij liefdadigheid behoren te bedrijven is de familie de belangrijkste.”

Hoe doen we dat? Betekent het alleen geld en goederen? Zijn er noden die niet met geld te koop zijn?

Wanneer we spreken over het ondersteunen van familieleden, concentreren onze gedachten zich meestal om directe le-

Ouderling Jacob de Jager van het Eerste Quorum der Zeventig.

vensbehoeften. Voedsel, kleding en behuizing nemen de grootste plaats in onze gedachten in. Het is goed dat veel ouders hun pasgetrouwde kinderen de eerste jaren ondersteunen en hen leren van beperkte middelen rond te komen. Vaak helpen broers en zussen elkaar op dezelfde manier. Vele zoons en dochters offeren heel veel tijd en geld op aan hun bejaarde ouders en grootouders. En zo hoort het ook, en gezegend zijn zij die op deze manier voor de hunnen zorgen.

De behoeften van de familie zijn echter niet altijd fysiek. Vaak helpen geloof, vergevingsgezindheid, aanmoediging, troost, raad, een luisterend oor, onderwijs, morele steun, voorbeelden van liefde en zorg en vele andere dingen een geliefde door een crisis heen - en misschien duurt zo'n crisis een heel leven. Het geven van onze tijd aan een familielid kan de meeste vruchten afwerpen. Er gaat een verhaal over een gezin dat een grootmoeder had, die in een bejaardencentrum woonde. Eens per jaar be-

zochten zij haar. Bij die gelegenheid gaven ze haar een nieuwe deken. Toen zij na zo'n bezoek terugkeerden vroeg een van de jonge zoons zijn vader: „Paps, waarom gaan we elk jaar naar oma toe?” De vader antwoordde: „Zodat ze weet dat we van haar houden.”

En de volgende vraag: „Paps, waarom geven we haar elke keer een nieuwe deken?”

De vader antwoordde: „Op die manier denkt ze eraan dat we zijn geweest en haar niet vergeten hebben.”

Na een pauze: „Paps, welke kleur deken zou u willen hebben als ik u kom bezoeken?”

Er bestaat geen enkele rechtvaardige manier om het gebod „Eer uw vader en uw moeder” te omzeilen. (Exodus 20:12.) Geen enkele familie die eeuwig hoopt te blijven bestaan, kan daarvan grootouders, broers en zusters en andere familieleden uitsluiten. De hemel behoeft dat welk familielid dan ook - ongeacht de leeftijd - als een last ervaren wordt. Zou het niet geweldig zijn als familieleden bij elkaar te rade zouden gaan en met elkaar plannen zouden maken om degenen die het nodig hebben te helpen?

Door persoonlijke ervaringen geloof ik er vast in dat families die gezamenlijk vasten en bidden wonderen kunnen verrichten. Zij kunnen letterlijk rechtvaardige dingen voor elkaar bidden. Maar vaak duurt het langer dan wij denken dat nodig is.

Degenen die geen lid zijn van een „typisch” HLD-gezin - en er zijn er velen - vragen wij of we ze mogen helpen herinneren dat zij letterlijk broers en zusters zijn. Wij zijn leden van die hemelse familie. Deze beginselen zijn op ons allemaal van toepassing. De getrou-

wen zullen wegens hun gehoorzaamheid gezegend worden.

In vroegere dagen, toen families weigerden hun verantwoordelijkheid jegens hun familieleden op zich te nemen - en wegen zochten om te rechtvaardigen dat zij niet in overeenstemming met de geboden handelden - heeft de Meester gezegd: „Huichelaars, terecht heeft Jesaja over u geprofeteerd, zeggende: Dit volk eert Mij met de lippen, maar hun hart is verre van Mij. Tevergeefs eren zij

Mij, omdat zij leringen leren, die geboden van mensen zijn.” (Matteüs 15:7-9.) Vanmorgen hebben wij u doorgegeven wat de Heer heeft gezegd. Wij kunnen onze eigen vrije wil gebruiken om te gehoorzamen of ongehoorzaam te zijn; maar als we ongehoorzaam zijn moeten we de prijs daarvoor betalen.

Ik getuig over de waarheid van deze leerstellingen en over het bestaan van Hem, Die de Schepper ervan is, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Reik naar de sterren

Zuster Barbara B. Smith
Algemeen presidente van de Zustershulpvereniging

President Kimball, president Tanner, president Romney, geliefde broeders en zusters: Er zijn maar weinig mensen die niet door de huidige economische teruggang beïnvloed worden. We worden er niet alleen mee geconfronteerd door de nieuwsmedia, maar we ervaren het bij bijna alle aankopen die we doen.

Meestal gaan mijn man en ik 's zaterdagmiddags naar de supermarkt om onze wekelijkse inkoop te doen en de voedselvoorraad op peil te houden. Kort

geleden stonden we bij de kassa te wachten en we keken naar de bedragen die de kassière aansloeg voor de mensen, die voor ons waren. Bijna alles kostte aanzienlijke bedragen. We bespraken toen de hoge kosten van levensonderhoud voor grote gezinnen met een beperkt inkomen, oudere mensen met kleine pensioentjes en alleenstaande ouders met een onzeker inkomen. We kwamen tot de conclusie dat de inkomsten in de meeste huishoudens zeer

zorgvuldig besteed moeten worden om de huidige prijzen te kunnen betalen. De economische situatie *is* momenteel ernstig. Het vraagt van ons als vrouwen, veel vindrijkheid om aan deze eisen te kunnen voldoen en tegelijkertijd voldoening te vinden door het goed te doen. Een jonge bruid ging met haar man mee naar een legerkamp aan de rand van een woestijn. De behuizing was schaars en duur. Alles wat zij zich konden permitteren was een hut in de buurt van een Indiaans dorp. Het waaide er altijd en de wind blies overal stof en zand op. Overdag was de hitte van 45°C er ondraaglijk. De dagen waren lang en eenzaam. Toen haar man twee weken in de woestijn op manoeuvre moest kon ze haar levensomstandigheden niet meer aan en schreef ze haar moeder dat ze thuis kwam. Bijna onmiddellijk kreeg ze antwoord met onder andere de woorden:

*Twee mannen keken vanachter hun tralies vandaan:
de een zag modder, de ander sterren en maan.*

Ze las deze regels steeds opnieuw. Goed dan, ze zou naar de sterren gaan kijken. Ze besloot vriendschap te sluiten met haar burens, de Indianen. Ze bewonderde hun kunstige weefwerk en pottenbakkersartikelen en ze vroeg hun haar dat ook te leren. Zo gauw ze begrepen dat haar belangstelling echt was, waren ze heel bereidwillig. Ze werd gefascineerd door hun cultuur en geschiedenis - eigenlijk alles over de Indianen. De woestijn veranderde van een verlaten, verboden vlakte in een wereld vol verbaazingwekkende schoonheid. Wat was er veranderd? Niet de woestijn,

evenmin haar omgeving; maar haar eigen houding veranderde een beroerde ervaring in een geweldig fijne. (Uit *Bits and Pieces*, deel C, nr. 5. blz. 21-23.)

Hoe kan de Zustershulpvereniging een vrouw helpen naar de maan en de sterren te kijken? En zich daarnaar te richten? Hoe kan de Zustershulpvereniging een vrouw helpen een optimistische en avontuurlijke omgeving te scheppen en haar tegelijkertijd helpen van haar kwartjes guldens te maken door goede economische beginselen in haar huishouding toe te passen?

Laat ik een paar miniklassen naar voren brengen die in elke Zustershulpvereniging gegeven kunnen worden om de vrouwen te helpen in deze behoeften te voorzien:

Ten eerste: huishoudelijk en financieel beheer. Instructies op het gebied van huishoudelijk en financieel beheer moeten elke zuster kunnen helpen alle uitgaven binnen de grenzen van het gezinsinkomen te brengen. Er wordt vaak bedachtzaam gezegd dat we de tering naar de nering moeten zetten, en net even minder moeten uitgeven dan we verdienen. We kunnen de implicaties van dit beginsel niet meer negeren.

De eerste regel om de tering naar de nering te kunnen zetten begint met het opstellen van een begroting, waarbij de echte levensbehoeften op de allereerste plaats komen en daarna de andere gewenste artikelen.

We moeten alle vrouwen helpen om de vrede en rust te vinden die voortvloeit uit het naleven van het uitgavenplan. Hun leven zal veel vrediger verlopen als zij hun uitgaven met hun inkomsten in overeenstemming brengen.

Vrouwen moeten leren werken met een begroting en dit eveneens hun kinderen

bijbrengen. Vrouwen en kinderen moeten leren dat een artikel, ongeacht de betekenis van die aankoop, onjuist is wanneer zij het geld er niet voor hebben. Sommige aankopen leiden tot schuld; en onjuiste schulden leiden tot economische onzekerheid, die zeer vaak spanning in het gezin voortbrengt. U kunt het voor uw kinderen een stuk gemakkelijker maken als u doet wat ouderling Marvin J. Ashton heeft aangeraden: „Je moet sparen”, is voor zo'n kind een zinloze uitspraak van een ouder. „Spar geld voor je zending, een fiets, een poppenhuis of een uitzet.” Dat heeft zin. (Zie *De Ster* van juli 1976, blz. 23.) Binnen een begroting blijven is niet zo moeilijk. Het hoeft zelfs geen onthou-

„Wij kunnen vindingrijk zijn en toch vreugde scheppen in de uitdaging om rond te komen van hetgeen wij verdienen.”

ding te betekenen. Het leven binnen een bepaalde begroting moet een ervaring zijn waar we veel van kunnen leren. Een pasgetrouwde dochter van een vriend van ons schreef aan haar moeder hoe zij en haar man het voor elkaar kregen om van hun magere inkomen te sparen. Ze schreef heel enthousiast: „Ik heb ontdekt dat kant-en-klaar maaltijden vaak veel te duur voor ons zijn, daarom maak ik de meeste dingen nu zelf. Ik heb op de Zustershulpvereniging geleerd hoe ik yoghurt en hangop moet

maken. Het is leuk om te ontdekken hoeveel ik kan sparen door bepaalde dingen zelf te doen.”

Wij kunnen vrouwen leren om reëel te zijn bij het beheer van het geld en toch positief, vindingrijk en optimistisch te blijven.

Verder kan er een miniklas over vindingrijk beheer op het schema gezet worden. Dit kan de zusters helpen elkaar te leren op welke manier zij energie kunnen besparen. Voorbeelden daarvan zijn: om de beurt met elkaar meerijden, of - waar mogelijk - gaan lopen, dikke truien dragen, de thermostaat een graad of twee lager draaien, de verwarming uitdraaien als we niet thuis zijn en 's nachts, de lichten steeds uitdoen en de afwasmachine alleen vol laten draaien.

Vindingrijk beheer wil ook zeggen op een wijze manier omgaan met onze bezittingen en de waarde zien van goede tweedehandsartikelen. Een van de presidentes van de Zustershulpvereniging van een ring schreef ons dat zij een vergadering over huishoudkunde hadden gehouden waarbij hun beste naaister elke zuster hielp met het maken van nieuwe kledingstukken uit oude. Dit bespaarde de zusters vele gulden en tegelijkertijd hadden ze plezier van de mooie nieuwe kledingstukken.

Andere miniklassen over vindingrijk beheer kunnen gehouden worden rond het onderwerp kledingverzorging - hoe kleding het beste is te verstellen, schoon te maken en te veranderen om ze langer te kunnen gebruiken.

Een miniklas over wastips kan een zuster ook een beter inzicht geven hoe haar kleding langer mee kan gaan. Ook kunnen er lessen gegeven worden op het gebied van kleding combineren, waardoor iedere zuster veel meer aan haar

garderobe heeft, zonder nu meteen hele nieuwe dingen aan te hoeven schaffen. Op deze en andere manieren kan de Zustershulpvereniging de zusters helpen om beter voor hun spullen te zorgen waardoor ze langere tijd meegaan terwijl het hen tegelijkertijd toch voldoening geeft.

Als wij creatief zijn met alles wat we hebben hoeven we nooit zonder te zitten. We kunnen het leven van onze gezinsleden gezelliger en fijner maken zonder dat het veel hoeft te kosten.

Een derde miniklas kan over een gezond leven gaan. Maak plannen om de zusters te helpen geld uit te sparen door zo gezond mogelijk te worden en te blijven. De Zustershulpvereniging behoort de zusters te leren om de bevordering van de gezondheid als de goedkoopste medische verzorging te zien. Het kost u zelfs nog niet het geld voor een asperientje. De ziekte die u vermijdt kost u niets. Goede gezonde gewoontes sparen geld uit. Om goede gezondheid te bevorderen moet een vrouw gezonde maaltijden klaarmaken. De meesten onder ons kunnen minder eten en toch gezond zijn, maar we zullen allemaal dagelijks op vaste tijden en goed uitgebalanceerde maaltijden moeten nuttigen. De instructies van de Zustershulpvereniging behoren zo te worden samengesteld dat zij de zusters helpen de beginselen van goede voedingsgewoonten te begrijpen en in de praktijk toe te passen. We moeten leren om goedkope maaltijden klaar te maken die lekker en gezond zijn. Overeenkomstig het algemene streven van de kerk om de kosten te verminderen, zouden wij willen voorstellen dat de vergadering over huishoudkunde weliswaar maandelijks gehouden blijft worden, maar dat de lunch die erna geserveerd pleegt te

worden beperkt blijft tot zesmaal per jaar, tenzij de omstandigheden van de zusters een bijzondere behoefte aantonen. Wij vragen elke presidente van een Zustershulpvereniging te beseffen dat dit geen gelegenheid behoort te zijn om limonade en koekjes te serveren, maar om een gezellige ervaring te verzorgen die sober leven bevordert en de nadruk legt op economisch en voedzaam voedsel dat leuk opgediend wordt en dat de zusters thuis gemakkelijk kunnen nabootsen.

Een van de eerste beginselen van de welzijnszorg van de kerk is de mensen door zorgvuldige planning voorbereiden op tijden van nood. De Zustershulpvereniging heeft de mogelijkheid om de zusters hierbij te helpen door hen te leren om thuis het voorbeeld te geven door sober te leven, zodat er aan de huidige behoeften en aan mogelijke noodsituaties voldaan kan worden.

Ik heb nagedacht over de voorbereidingen die noodzakelijk waren toen de ark van Noach klaargemaakt werd voor gebruik. Noach moet de meest effectieve welzijnszorgplanning in de geschiedenis van de mensheid hebben gemaakt, toen hij zeer zorgvuldig de raad van de Heer opvolgde en de ark bouwde. Zijn vrouw en hun zoons hebben ongetwijfeld meegewerkt en samen met hem plannen gemaakt, opdat zij de zegeningen van de Heer konden ontvangen. Denkt u er eens even aan om een jaarvoorraad i te moeten slaan voor het enorme aantal dieren dat in de ark gebracht werd. Noach en zijn familie moeten in staat zijn geweest om al deze voorzieningen zodanig te treffen dat zij vreugde hebben kunnen vinden in hun taken (precies het juiste paar van elke diersoort uitzoeken), avontuur in hun reis (er zullen bijna elke

week kleine wollige beestjes bijgekomen zijn), en blijdschap toen de pracht van de allereerste regenboog die de belofte van de Heer vervulde in de lucht te zien was. Kunnen we tegenwoordig even ijverig zijn? Kunnen wij, als vrouw, verantwoordelijk zijn en meehelpen het hoofd te bieden aan de economische spanningen door een wijs beheer over alles

waarmee de Heer ons heeft gezegend? Moge wij naar de maan kijken en naar de sterren reiken en voldoening en vreugde vinden door in overeenstemming te leven met de leiding van de profeet en de apostelen, die de Heer heeft gekozen om ons in onze tijd te leiden; dit is mijn nederig gebed in de naam van Jezus Christus, amen. □

De zorg voor onze levensbehoeften

*Ouderling M. Russell Ballard
van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig*

Broeders en zusters, er is mij gevraagd om vandaag met u over gezinsfinanciën te spreken.

In tijden, waarin financiering gemakkelijker is en de inflatie steeds groter wordt, komen vele mensen tot de ontdekking dat ze te veel uitgaven hebben en te weinig inkomsten. Een deskundige schat dat een derde van alle Amerikanen te grote schulden hebben. Vorig jaar gingen er tienduizenden gezinnen failliet. Een recent onderzoek door de afdeling welzijnszorg geeft de volgende informa-

tie: Minder dan de helft van de ondervraagde mensen had op de bank een extra jaarinkomen staan en 89 percent ervaart de hogere belasting en de inflatie als een last. Vierendertig percent van de ondervraagde zusters werkten buitenshuis, waarvan 57 percent werkt om geld te verdienen dat nodig is voor de eerste levensbehoeften van het gezin. Eenendertig percent van de gezinnen moeten het zonder enige vorm van luxe doen en 39 percent verdient niet genoeg om in hun levensbehoeften te voorzien.

Deze gegevens tonen aan dat wij als leiders van onze mensen tegenwoordig wel moeten leren hoe zij hun tijd en middelen zo efficiënt mogelijk kunnen besteden.

Nu ik over dit onderwerp spreek wil ik beginnen er de nadruk op te leggen dat het belangrijkste beginsel waarnaar we tegenwoordig moeten leven het beginsel is, dat de profeet Alma zijn zoon Helaman onderwees:

„Doch zie, mijn zoon, dit is niet alles; want gij moet weten, zoals ik weet, dat gij in het land voorspoedig zult zijn, voor zoverre gij de geboden Gods zult houden; en gij dient tevens te weten, dat gij van Zijn tegenwoordigheid zult worden uitgesloten, indien gij Zijn geboden niet zult houden.” (Alma 36:30.)

Mijn ervaring in de zakenwereld heeft me geleerd dat sommige mensen zo op kunnen gaan in hun dagelijkse routine, dat hun initiatief, moed en toekomstverwachting daardoor verstikt worden.

In de Bijbel geeft de grootste Leraar aller tijden ons steeds opnieuw het geheim: „Als gij kunt! Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.” (Marcus 9:23.)

Broeders en zusters, wat kunnen we doen om onze gezinsfinanciën te verbeteren? Mag ik u drie belangrijke sleutels in overweging geven die ons zullen helpen. Het zijn: *houding, planning en zelfbeheersing.*

De eerste sleutel is een positieve houding ten opzichte van onszelf hebben.

Houding is een belangrijk deel van het fundament waarop we een productief

President Marion G. Romney (links) en president N. Eldon Tanner van het Eerste Presidium begroeten de ouderlingen Howard W. Hunter en Gordon B. Hinckley van de Raad der Twaalf.

leven bouwen. Als we onze huidige houding in ogenschouw nemen kunnen we ons afvragen: „Werk ik eraan om het beste in me naar boven te halen? Stel ik waardevolle en bereikbare doelen? Bekijk ik de positieve kanten van het leven? Ben ik bedacht op het feit dat ik altijd meer en beter kan doen? Doe ik meer dan strikt vereist wordt?”

Denk eraan dat een goede houding goede resultaten geeft, een middelmatige houding middelmatige resultaten en een slechte houding slechte resultaten. George Bernard Shaw schreef: „De mensen schuiven altijd de schuld van wat ze bereikt hebben op de omstandigheden. Ik geloof niet in omstandigheden. De mensen die op deze wereld wat bereiken, zijn die mensen die iets doen en naar de omstandigheden zoeken die ze nodig hebben, en wanneer ze die niet ontdekken, maken zij ze zelf.” (*Mrs. Warren's Profession, in Plays by George Bernard Shaw*, New York: New American Library, 1960, blz. 82.)

Te veel mensen gaan er tegenwoordig van uit dat de regering verplicht is voor hen te zorgen. In veel opzichten heeft de regering dit zelf in de hand gewerkt, maar de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen weten beter.

Sommige mensen die de crisis en de periode die daarna volgde hebben overleefd, hebben het gevoel dat de wereld verplicht is hen te onderhouden. In die sfeer heeft het Eerste Presidium in 1936 gezegd: „Het doel van de kerk is de mensen te helpen zichzelf te helpen. Werk moet weer als leidend beginsel in het leven van de leden der kerk zijn ereplaats herkrijgen. (*Conference Report* van oktober 1936, blz. 3.)

Liefde voor hun werk is een houding die

door de leden van de kerk ontwikkeld móet worden. In bepaalde opzichten hebben we een periode van grote welvaart gehad die, als die geschiedenis eenmaal wordt geschreven, een even verwoestend effect op de houding van de mensen zal blijken te hebben gehad als de crisis zelf. President Harold B. Lee heeft gezegd: „Tegenwoordig worden we op een heel andere manier beproefd, ik zou die de beproeving van het geld willen noemen. Het is een beproeving van overvloed en gemak. Deze is meer dan waarschijnlijk erger dan de jeugd van enige andere generatie, zeker in deze kerk, ooit heeft gehad.” (*Sweet Ate the Uses of Adversity . . .*, Brigham Young University Speeches of the Year, Provo, 7 febr. 1962, blz. 3.)

De liefde voor ons werk moet opnieuw in ons leven ingesteld worden. Elk gezin zou een plan moeten hebben voor werk dat het leven van alle gezinsleden beïnvloedt, zodat dit eeuwig beginsel in hun leven ingepast wordt.

Laat ik u een voorbeeld uit mijn eigen leven geven dat de betekenis van deze houding onderstreept. Toen ik van mijn eerste zending terugkeerde, ging ik bij mijn vader als verkoper werken. Ik studeerde aan de Universiteit van Utah en werkte slechts een aantal uren. Ik had een slechte veertien dagen achter me, waarin ik minder dan tien dollar had verdiend. Mijn vader overhandigde mij mijn salaris tijdens een vergadering van verkopers waar iedereen bij was.

In die tijd vond ik dat hij bijzonder onaardig tegen mij was. Maar later kon ik begrijpen dat hij mij hielp eens beter over mezelf na te gaan denken. Ik besteedde niet te veel aandacht aan mijn werk en maakte meer plezier. Ik besloot dat het nooit meer voor zou komen dat

ik minder salaris kreeg dan wie ook. Vanaf die dag liep mijn inkomen op. Wat gebeurde er dan eigenlijk? Ik verkocht hetzelfde produkt van dezelfde firma in dezelfde periode van het jaar. Wat was er dan veranderd? Mijn eigen

„Mag ik u drie belangrijke sleutels in overweging geven, die u zullen helpen uw gezinsfinanciën te verbeteren: houding, planning en zelfbeheersing.”

houding maakte het hele verschil uit. William James, Amerikaans psycholoog en filosoof (1842-1910), heeft gezegd, dat de mensen hun leven kunnen veranderen door hun zienswijze te veranderen. (Zie *Vital Quotations*, comp. Emerson Roy West, Salt Lake City: Bookcraft 1968, blz. 19.)

Broeders en zusters, laten we de tweede sleutel bespreken *planning* - dat betekent vooraf bedenken hoe we onze doelen in het leven willen bereiken. Hebben we al een plan gemaakt om onze waarde voor onze werkgever te vergroten? Hebben we de tijd genomen om specifieke doelen op te schrijven en hebben we een plan ontworpen om effectiever en produktiever te worden?

Ik hoorde laatst dat 75 percent van alle hotel- en restaurantbeheerders van de Marriott-hotelreeks begonnen is als ondergeschikt personeel (piccolo, kassier, boodschappenjongen, enzovoort). Door

zich te ontwikkelen waren ze voorbereid en toen de gelegenheid kwam, konden zij tot beheerder opklimmen. Om ons inkomen te vergroten, kunnen we in overweging nemen cursussen te gaan volgen. Door zorgvuldig plannen kunnen we proberen een avondschool te bezoeken of een vak- of schriftelijke opleiding te volgen. Vaak vergroten we onze mogelijkheden en de waarde van ons werk door te studeren.

De ouders horen hun kinderen al heel jong te leren dat een stevige financiële basis een heel belangrijke factor is voor een gelukkig gezin. We kunnen veel doen om onze jonge mensen te helpen banen te zoeken waarin ze voldoening vinden. We moeten hen aanmoedigen om hun huiswerk goed te maken en te leren en gebruik te maken van de mogelijkheden die ze helpen een goede basis te vormen voor hun toekomstige zekerheid.

Het is nodig dat kinderen allerlei vakantiebaantjes leren aannemen als ze in de middelbare schoolleeftijd zijn. Dan zullen ze, als ze trouwen aardig op weg zijn om een beroep uit te oefenen of op te klimmen in een baan die voldoende inkomen biedt om in hun eerste levensbehoeften te voorzien. Misschien hebben we het gevoel dat we aan de top van onze huidige werkkring zijn gekomen. Als dat zo is moeten we plannen gaan maken, vasten en bidden om bevestiging en dan van baan veranderen.

Een eigen zaak opzetten kan ons inkomen vergroten. We moeten echter ook hierin wijsheid betrachten en alle factoren bekijken en een advocaat, een accountant en een bankier raadplegen en als belangrijkste ook een zakenman, die zijn eigen zaak uitstekend beheert. Nadat we plannen hebben gemaakt, beho-

ren we om leiding te bidden; en als we er van binnen zeker van zijn dat we onze eigen zaak moeten beginnen, moeten we het ook doen. Gedenk de raad van de Heer: „Want wie van u, die een toren wil bouwen, zet zich niet eerst neder om de kosten te berekenen, of hij het werk zal kunnen volbrengen?” (Lucas 14:28.)

De derde sleutel is zelfbeheersing tonen, zowel op ons werk als bij onze pogingen om onze uitgaven thuis te beperken. Wat dit laatste betreft behoren de leiders in de kerk zelf het voorbeeld te geven door erop toe te zien dat de begrotingen op wijk- en ringniveau tot een minimum worden beperkt.

De leden behoren:

1. Grote leningen, om andere schulden af te betalen, te vermijden. Misschien kunnen we, zo nodig, wel een banklening aangaan die met een redelijke rente over een acceptabele termijn kan worden terugbetaald. Misschien moeten we geen betaalkaarten meer gebruiken maar contant betalen.

2. Zelfbeheersing tonen door tegen onszelf te zeggen: „We kunnen het ons niet permitteren” en dan ook te weigeren nog meer financiële lasten op ons te nemen. Iemand hoorde eens een woordenwisseling die als volgt verliep. Een van de echtgenoten was boos op de ander over een onverantwoorde uitgave. „Hoe vaak heb ik je niet verteld dat het uitgeven van geld dat je nog niet hebt economisch ongezond is?” „O,” zei de ander, „dat weet ik nog niet zo zeker. Op deze manier lijkt het in elk geval alsof je wel geld hebt.”

Heb, alstublieft, geduld en beheer uw uitgaven zorgvuldig zodat u geen slaaf wordt van uw schuldeisers.

3. Een begroting op te maken en zich daaraan te houden.

4. De uitgaven te beperken door onderscheid te maken tussen wensen en behoeften. Beperk uw financiële uitgaven door het gebruik van goederen, diensten en energie te beperken.

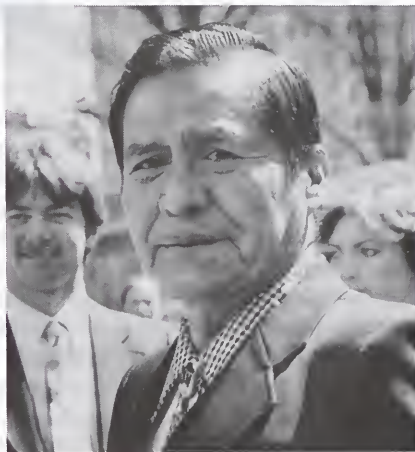
5. Hun handigheid te vergroten en de gezinsleden met elkaar huishoudelijke klusjes en, waar mogelijk, zelf autoreparaties op te laten knappen.

6. Hun geld wijs te beleggen. Vermijd speculeren en het doel om in één klap rijk te willen worden.

Broeders en zusters, wij hebben allemaal de mogelijkheid om ons vermogen om geld te verdienen te vergroten en te verbeteren. Wij zijn veel beter uit als wij proberen uit te blinken in ons werk en ons daardoor te verbeteren dan wanneer we proberen allerlei bijbaantjes tegelijk te doen of moeder buitenshuis te laten meewerken.

Als wij leren te verwachten in ons leven vaker succes te hebben dan te falen, zullen we al gauw onze houding daarbij aanpassen.

„Niets brengt zoveel succes als het succes zelf.”

Denk eraan: een positieve houding, een weldoordacht plan, en een consequente zelfbeheersing kunnen ons helpen onze omstandigheden te verbeteren. Door deze sleutels in ons dagelijks leven toe te passen krijgen we meer inkomen en door ze thuis toe te passen worden onze

uitgaven beperkt. Als we deze beginselen combineren met het onderhouden van de geboden van God, kunnen wij onze tijd en onze middelen beter beheren en financieel zekerder worden. Dat de Heer ons hiermee mag zegenen, bid ik nederig, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De noodzaak om persoonlijke en gezinsparaatheid te onderwijzen

*Ouderling L. Tom Perry
van het Quorum der Twaalf Apostelen*

De Heer onderwees een les in paraatheid in hoofdstuk 25 van Matteüs. Het gaat over tien maagden die op een bruiloftsviering stonden te wachten. Vijf waren er wijs en paraat. Vijf waren er dwaas en niet paraat. De vijf wijze maagden werden verwelkomd op het bruiloftsmaal toen de bruidegom aankwam. De vijf dwaze maagden waren naar de winkel om inkopen te doen en toen zij terug kwamen was de deur gesloten.

Hun geroep tot de Heer om de deur te openen werd beantwoord met „Ik ken u niet”. (Matteüs 25:12.)

Mijn opdracht voor vandaag is even wezenlijk voor het welzijnswerk als het priesterschap voor de kerk is. Ik heb de opdracht gekregen om het leiderschap van de priesterschap en de Zustershulpvereniging een beter besef bij te brengen van de noodzaak om persoonlijke en

gezinsparaatheid op een regelmatige basis te onderwijzen.

Laten we een ogenblik de verslagen van ons leiderschap bekijken en zien in hoeverre wij onze opdracht zijn nagekomen en de beginselen van persoonlijke en gezinsparaatheid hebben onderwezen.

Onze jaarlijkse bijstand uit de vastengaven is in de periode van 1970 tot 1978 vijftien percent gestegen. Daarna ging het economisch een beetje slechter en het percentage vorig jaar steeg tot 32,5 percent. Het ziet er nog beroerder uit wanneer we kijken naar de totale bijstand die we hebben gegeven. In de periode van 1970-1978 was de jaarlijkse stijging van de bijstand op het gebied van verbruiksartikelen 11,3 percent. Vorig jaar is dit percentage rampzalig gestegen tot 53,5 percent. Een kleine achteruitgang in de economie toonde ons dat de leden zonder olie voor hun lampen zaten. Daarom werd het voor de leden die niet voldoende paraat waren onmiddellijk nodig de kerk om hulp te vragen.

Deze resultaten tonen aan dat het onder-richt over de voornaamste beginselen van zelfvertrouwen en onafhankelijkheid aan de gezinnen de afgelopen jaren niet zo doeltreffend geweest is als het had moeten zijn.

Met dergelijke alarmerende resultaten moeten we wel bedenken dat de welzijnszorg in de kerk nooit bedoeld is geweest voor de leden die door slecht beheer of gebrek aan paraatheid in moeilijkheden kwamen. Zij was bedoeld om de leden in geval van grote rampen, zoals een aardbeving of overstroming, bij te staan. Zij was bedoeld om de zieken, de gewonden en de gehandicapten te helpen en weer terug te brengen naar een productief

leven. Het gebeurt maar al te vaak dat de leden, die hun eigen noodvoorraad zouden moeten aanspreken tot de ontdekking komen dat ze die niet hebben en dat zij dan naar de kerk moeten om hulp te krijgen.

Het wordt tijd om ons af te vragen wat de oorzaak is van het probleem van een dergelijke zware last op de kerk ter wille van onze levensbehoeften. Mijn analyse van dit probleem geeft aan dat wij, als leiders, al veel te lang bezig zijn geweest de mensen te *geven* in plaats van dit te *voorkomen* door onze gezinnen te leren paraat te zijn en in hun eigen behoeften te voorzien.

Het wordt tijd om de grondbeginselen te leren - alweer. Het wordt tijd dat wij onze persoonlijke en gezinsparaatheid nummer één in ons welzijnswerk maken. Wij moeten ons nu voorbereiden, zodat er meer leden in tijd van nood in staat zijn om op hun eigen paraatheid terug te vallen en zij geen hulp van de kerk nodig hebben.

Ik houd van het verhaal van de oude man uit de negentiende eeuw die in New Hampshire (Amerika) woonde en die zijn onafhankelijkheid en zelfvertrouwen boven alles in zijn leven stelde. Hij beschouwde het als ware christelijkheid dat hij voor zichzelf zorgde en anderen hielp en ging dapper in tegen de gedachte dat hij zelf ook hulp van andere mensen behoorde te aanvaarden. Toen zijn bejaarde vrouw stierf begroef hij haar zelf, daarna groef hij zijn eigen graf en plaatste daarin een open, zelfgemaakte doodskist. „Als mijn tijd komt,” zei hij, „klim ik in de kist en vouw mijn armen over mijn borst. Dan zal ik niemand tot last zijn. Zij kunnen dan de deksel op m'n kist spijkeren en er aarde over gooien.” President Marion G. Romney

Ouderling Marion D. Hanks van het Eerste Quorum der Zeventig in gesprek met bezoekers.

heeft vaak gezegd: „Geen kerklid dat zichzelf respecteert, zal de verantwoordelijkheid om voor zichzelf te zorgen op een ander afschuiven. Verder draagt een man niet alleen de verantwoordelijkheid voor zichzelf, maar ook de zorg voor zijn gezin.” (*Waarop de welzijnszorg is gegrond*, toespraak voor de priesterschapscmissie, 6 maart 1974, blz. 2.)

Het gezin moet het hart zijn van de welzijnszorg. Wij moeten ons bij de training in persoonlijke en gezinsparaatheid richten op de gezinnen zelf, Wij

moeten de mensen onderwijzen dat aan het hoofd van elk gezin een uitvoerende commissie staat, die samengesteld is uit een man en zijn vrouw en die voldoende tijd besteedt aan het bespreken van de gezinsbehoeften. Als het gezin één ouder heeft of het een alleenstaande betreft bestaat nog steeds de behoefte om tijd en gedachten te geven aan het stellen van doelen om aan de levensbehoeften te voldoen.

Hier moet het beginnen. Elk gezin heeft andere dingen nodig. Ik zie het verschil in mijn eigen gezin nu mijn kinderen getrouwd zijn. Vader en moeder zijn nu alleen. Hun behoeften zijn veranderd. Een dochter met haar eigen gezin en huishouden, een zoon die met zijn gezin in een studentenwoning zit, terwijl hij nog studeert en een pasgetrouwde dochter met haar man - zij hebben allemaal verschillende levensbehoeften en die veranderen nog elk jaar.

Planning voor persoonlijke en gezinsparaatheid behoort in de uitvoerende commissie te beginnen. Deze planning moet aangepast worden aan de omstandigheden van elk gezin. Ook moet er aandacht besteed worden aan de unieke vereisten: het ontwikkelen van een carrière, financieel beheer, opleiding, lichamelijke gezondheid, voorraadvorming en sociale, emotionele en geestelijke kracht.

Elk gezin hoort ook een gezinsraad te hebben, waarin alle gezinsleden zitting hebben. Hier kan de fundamentele verantwoordelijkheid van het gezin aan de kinderen geleerd worden. Ze kunnen hier leren op welke manier zij besluiten moeten nemen en daarnaar handelen. Te veel kinderen groeien op tot ze de leeftijd om te trouwen hebben bereikt, terwijl ze niet op een huwelijk worden voorbereid. De ethiek van het werken en de eigen

paraatheid kunnen op een heel doelmatige manier in zo'n gezinsraad onderwezen worden. President J. Reuben Clark jr., heeft een oude spreuk als volgt naar voren gebracht: „Werken zonder enig plezier maakt Jan tot een saaie Piet, mag dan waar zijn, maar ‚plezier zonder enig werk maakt Jan tot een waardeloze vlerk.’” (Harold B. Lee citeert in „Administering True Charity,” toespraak tot de agrarische welzijnszorgvergadering, 5 oktober 1968.)

Wat ben ik dankbaar dat mijn vader het geduld opbracht om mij te leren tuinieren. Wat moet het hem gefrustreerd hebben om een keurig rijtje onkruid te zien staan naast een stapel dode worteltjes, nadat ik op mijn manier was bezig geweest. Wij leerden in ons gezin niet alleen om de potten op de planken op te bergen en te rouleren, maar ook fruit te kweken en in te maken om de lege potten opnieuw te vullen.

De eerste hulp voor de gezinnen in de kerk komt via het huisonderwijs van de priesterschap en het huisbezoek van de Zustershulpvereniging. Deze vervullen twee belangrijke taken. Ze houden de bisschop, de quorumleider en de ZHV-presidente voldoende op de hoogte van de lichamelijke, emotionele, zakelijke en geestelijke toestand van de leden. Ook hebben zij de mogelijkheid om te onderichten en de gezinnen te helpen bij de training tot paraatheid.

De quorumleider van de Melchizedekse priesterschap kan het hoofd van het gezin helpen de beginselen van welzijn te leren: op welke manieren lief te hebben, dienstbaar te zijn, te beseffen wat rentmeesterschap inhoudt, eerlijk en toegewijd voor zijn gezin of anderen te werken en zijn tijd en talenten toe te wijden aan de opbouw van het koninkrijk van God.

Hij kan de huisonderwijzers leren hoe zij de gezinnen beter kunnen leren kennen en bedacht kunnen zijn op hun behoeften.

Als een lid van de kerk iets bijzonders nodig heeft kan de quorumpresident samenwerken met de bisschop en de andere quorumleden en er zo voor zorgen dat er op een vertrouwelijke en liefdevolle manier in deze behoeften voorzien wordt.

Het quorum begint aan zijn doel te beantwoorden als het in de behoeften van de leden begint te voorzien. Daar kan geleerd worden op welke manier we onze handigheid op elk gebied van persoonlijke en gezinsparaatheid kunnen ontwikkelen.

De ZHV-presidente geeft een soortgelij-

„Wij moeten de mensen onderwijzen dat aan het hoofd van elk gezin een uitvoerende commissie staat, die samengesteld is uit een man en zijn vrouw en die voldoende tijd besteedt aan het bespreken van de gezinsbehoeften.”

ke hulp aan de zusters in de wijk wanneer zij de huisbezoeksters de vaardigheden van liefdevol dienstbetoon aanleert, en wanneer de huisbezoeken op een vertrouwelijke en liefdevolle basis beantwoorden aan de behoeften van de zusters.

De zusters zijn gewoonlijk doeltreffender bij het onderwijzen van de beginselen van het evangelie. Zij leren naaien en inmaken, voedsel drogen en soortgelijke methoden om voedsel te bewaren. Ze leren gezonde voedingsgewoonten en lichamelijke fitheid. Ze leggen de nadruk op het belang van lezen en culturele ontwikkeling. Dit alles is doordrongen van een geest van liefde en geven, van ijver en serieuze aandacht voor de huishoudkunde en het naleven van het evangelie.

Dus het priesterschap en de Zustershulpvereniging werken samen om het gezin tot het besef te brengen dat persoonlijke en gezinsparaatheid het naleven van het evangelie is. Misschien heeft u (in de *Ensign* van juni 1980 op blz. 41 en 42) het verhaal over de familie Hibbert gelezen. De man en vader van een groot gezin kreeg te horen dat hij kanker in het laatste stadium had. Nadat de eerste schok en angst doorleefd was besloten de man en vrouw samen dat het beste wat ze voor hun eigen gemoedsrust konden doen, was zichzelf en de kinderen voor te bereiden op wat er komen ging.

Ze besloten om herinneringen aan hun volledige gezin te krijgen door bepaalde ervaringen samen op te doen, om de familiegeschiedenis te completeren, een jaarvoorraad voedsel en andere noodzakelijke artikelen in te slaan om in de financiële behoeften, die zouden kunnen komen, te kunnen voorzien. Er werd een testament gemaakt en alle verzekerings- en andere belangrijke papieren werden in orde gemaakt. De kinderen leerden om voor elkaar te zorgen en taken in het huishouden op zich te nemen.

Enkele weken voor de dood van broeder Hibbert brandde hun huis af. Veel van

de voorraad ging verloren, maar de saamhorigheid van een gezin dat geleerd had om samen plannen te maken en deze uit te werken en de moeilijkheden die zouden komen goed 't hoofd te bieden bleef bestaan. Bij de dood van broeder Hibbert was er verdriet, maar geen bitterheid. Het gezin had talenten ontwikkeld om hecht te blijven en van elkaar te houden. Zij waren paraat.

Zoals we kunnen zien uit de zware verantwoordelijkheden die de quorums en de Zustershulpvereniging dragen, moeten deze leiders een zorgvuldige en op de praktijk gerichte training krijgen. Dit moet, onder presidium van de bisschop, op wijkniveau geschieden. Als voorzitter van het welzijnscomité van de wijk leidt de bisschop alle activiteiten van de welzijnszorg in de wijk. Hij spoort de behoeftigen en bedroefden op. Hij coördineert het onderricht van de beginselen van het evangelie en de welzijnszorg en coördineert de pogingen om de wet van vasten te onderwijzen. Hij ziet erop toe dat leden, die bijzondere hulp nodig hebben deze ontvangen met de waardigheid en liefde die zo belangrijk voor hen zijn. Hij coördineert vertrouwelijke bijstand aan hen die daar behoefte aan hebben. En waar nodig zorgt hij dat er deskundigen bij betrokken worden. (*Zie Welfare Services Resource Handbook*, 1980, blz. 9.)

De hulp aan de bisschop is een ringaanleggenheid. De bisschop kan de ringpresident hulp vragen bij de opleiding van zijn leiders. De ringpresident heeft de beschikking over een hoge raad en een ZHV-bestuur op ringniveau om de opleiding te steunen waar dat nodig is. Denk eens aan het effect dat de organisatie van de Heer kan hebben op de persoonlijke en gezinsparaatheid van de

leden wanneer het werk verdeeld wordt in uitvoerbare porties. Op ringniveau gaat een ringpresident over ongeveer 1180 gezinnen. Op wijkniveau gaat de bisschop gemiddeld over 108 gezinnen. Op quorumniveau is dit één quorumleider per 60 gezinnen. De huisonderwijzers hebben gemiddeld 6 gezinnen.

De basis van het welzijnszorgprogramma van de kerk is persoonlijke en gezinsparaatheid. Er staat hulp klaar om de leden te helpen en voor te bereiden op hun voornaamste taak. Wat is er nodig om elke priesterschaps- en ZHV-

leid(st)er de juiste nadruk op dit belangrijke werk te laten leggen?

Nu kan het waar zijn dat de oude man in New Hampshire de persoonlijke en gezinsparaatheid te ver doortrok door zijn eigen graf te delven en dergelijke. Maar ik zou heel graag zien dat al onze mensen door eenzelfde geest van zelfvertrouwen en paraatheid getroffen zouden worden.

God geve dat we inzien wat er in onze wijken en ringen gebeuren moet, en dat bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. □

De beginselen van de welzijnszorg in de kerk

*President Marion G. Romney
Tweede raadgever in het Eerste Presidium*

Broeders en zusters, ik heb vanmorgen met belangstelling geluisterd naar wat er gezegd is. Ik kom nu al veertig jaar lang twee keer per jaar naar dit gebouw toe om instructies te krijgen over wat we tegenwoordig de welzijnszorg noemen. Van origine stond dit programma bekend als het Church security plan (het

kerkelijk zekerheidsplan); zo werd het aanvankelijk ook genoemd. Wat toen bedoeld werd met deze titel moet nu goed begrepen worden, namelijk dat zekerheid, *echte* zekerheid alleen tot stand komt door het naleven van de beginselen van het evangelie. *Zekerheid is de vrucht van een rechtvaardig leven.*

Het algemeen presidium van het Jeugdwerk (v.l.n.r.): de zusters Dwan Jacobsen Young, eerste raadgeefster; Virginia Beesley Cannon; presidente; Michaelene Packer Grassli, tweede raadgeefster.

Het Boek van Mormon bevat de geschiedenis van een volk en de vruchten van hun rechtvaardige of onrechtvaardige leven over een periode van zo'n duizend jaar. Wanneer men de geboden van de Heer onderhield was men voorspoedig in zijn land; wanneer men ongehoorzaam was was het resultaat goddeloosheid, oorlog, hongersnood en slavernij. Steeds opnieuw lezen we over gezinnen, stammen en hele volkeren die de geboden van de Heer onderhielden en verbonden met Hem sloten en door zijn Geest gezegend werden. Door hun rechtschapen leven werden zij zowel in hun zaken als op geestelijk gebied gezegend. Wanneer zij zijn geboden niet meer naleefden, verloren zij hun welstand en geestelijke groei.

In het Boek van Mormon staan beginselen die ons, als wij ze zouden naleven, echte zekerheid zouden kunnen brengen in een wereld die te gronde gericht wordt door goddeloosheid, angst en vele economische problemen. Ik geloof dat onze mensen echte zekerheid willen hebben, maar velen van ons willen de koers, die daarheen leidt niet volgen. Tegenwoordig denken zowel de mensen als de regeringen dat er economische welvaart bereikt kan worden ondanks alle verkwistingen. Ze geven maar uit, stapelen lening op lening, maken overal schulden en verplichtingen en verliezen dan hun evenwicht, hun veiligheid, hun zekerheid en hun onafhankelijkheid. Mag ik hierbij de nadruk leggen op een punt dat zo vaak vergeten wordt, name-

lijk dat *de Heer belangstelling heeft voor alles wat we in ons leven doen*: ons gezin, ons werk en onze persoonlijke ontwikkeling. Hij heeft ons eeuwige waarheden gegeven om ons hierbij te helpen. Verder geeft Hij ons zijn Geest om ons te helpen deze beginselen toe te passen. Maar we kunnen uitsluitend zekerheid verkrijgen als we Hem navolgen.

Pasgeleden las ik nog eens een paar toespraken van de broeders uit de tijd waarin het zogenoemde zekerheidsplan van de kerk aangekondigd werd. Ik werd aangegrepen door de macht en de plechtigheid van de gedachten die de broeders naar voren brachten. Hier is een uitspraak van president J. Reuben Clark jr., die hij deed op de oktoberconferentie van 1936 op de dag dat president Heber J. Grant een brief van het Eerste Presidium voorlas over het zekerheidsplan van de kerk. Let u er eens op dat president Clark er de nadruk op legt dat dit zekerheidsplan slechts uitdrukking geeft aan de christelijke uitgangspunten die in het evangelie terug te vinden zijn.

Hij zegt: „Wij hebben de wereld verkondigd, en wij hebben verkondigd wat wij wisten, dat we het evangelieplan hebben en dat het evangelieplan niet alleen de zorg draagt voor onze geestelijke behoeften maar eveneens voor onze dagelijkse behoeften . . . Het leert ons hoe wij in een groep moeten leven onder een organisatie en met beginselen die ons in staat stellen als broeders en zusters met elkaar te leven, gelijk in alles in zoverre we deze gelijkheid naleven.

Dat plaatst een grote verantwoordelijkheid op ons, want dit plan dat ons gegeven is, is een plan waardoor de regering van Christus tot alle volkeren der aarde kan en zal komen. (J. Reuben

Clark jr., in *Conference Report* van oktober 1936, blz. 113,114.)

Op 4 april 1943 verkondigden wij vanaf deze kansel dat het zekerheids- of welzijnsplan uit drie fundamentele elementen bestaat: In de eerste plaats behoort elk mens persoonlijk zijn eigen onafhankelijkheid te bekijken en er met al zijn macht aan werken om zichzelf te kunnen bedruipen. Dit heeft de Heer ons opgelegd toen Hij onze eerste ouders uit de hof van Eden zond met het strenge gebod: „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten, totdat gij tot de aardbodem wederkeert.” (Genesis 3:19.)

In de tweede plaats rust de verantwoordelijkheid om in het levensonderhoud te voorzien primair op de persoon zelf en daarnaast op de familie - ouders voor hun kinderen, kinderen voor hun ouders. Een kind toont grote ondankbaarheid als hij, hoewel daartoe in staat, zijn ouders niet wil helpen onafhankelijk te blijven.

President Ezra Taft Benson en ouderling Mark E. Petersen van de Raad der Twaalf.

Ten slotte staat de kerk, als iemand alles heeft gedaan wat in zijn vermogen ligt en als de familieleden alles gedaan hebben om hem te helpen, via het welzijnszorgprogramma klaar om ervoor te zorgen

„Echte zekerheid komt alleen tot stand door het naleven van de beginselen van het evangelie. Zekerheid is de vrucht van een rechtvaardig leven.”

dat zij die leden helpt *die het plan aanvaarden en met al hun macht daaraan meewerken*, zij zorgt dan voor dat gezin ,overeenkomstig zijn omstandigheden en zijn noden en behoeften.’ (Leer en Verbonden 51:3.)” (Marion G. Romney in *Conference Report* van april 1943, blz. 27, 28.)

Ik ben ervan overtuigd dat onder de ouderen velen zijn die deze leer vele malen door de broeders hebben horen verkondigen, maar ik vraag me af of sommige jongeren, onze jonge bisschoppen en ringpresidenten, de tijd wel hebben genomen om de betekenis ervan werkelijk te doorgronden. Nog belangrijker is of wij als volk, als natie en als wereldorganisatie de basis begrijpen waarop dit allemaal berust, namelijk *zelfstandigheid*.

Het principe zelfstandigheid komt voort uit de basisleer van de kerk, de vrije wil, namelijk. Elohim gaf de mens, toen Hij hem schiep en op deze aarde plaatste,

zijn vrije wil om zelf beslissingen te nemen.

„Want,” zei Hij, „het is raadzaam dat Ik, de Here, een ieder verantwoordelijk stelde als rentmeester over de aardse zegeningen, die Ik voor Mijn schepselen heb geschapen en voorbereid . . . Want de aarde is vol, en er is genoeg en overvloedig; ja, Ik heb alles bereid, en heb de mensenkinderen toegestaan naar *eigen willen* te handelen.” (Leer en Verbonden 104:13, 17; cursivering toegevoegd.) Evenals ieder mens verantwoordelijk is voor zijn keuzen en handelingen op geestelijk gebied, is hij verantwoordelijk voor zijn wereldse beslommeringen. Door onze *eigen* ervaringen en beslissingen *verdienen* we ons levensmilieu. Terwijl de Heer ons zowel subtiel als op dramatische wijze kan doen groeien, kan Hij onze voetstappen slechts leiden als we onze voeten bewegen. Tenslotte bepalen dan onze eigen daden onze zegeningen of het gebrek daaraan. Ze zijn een direct gevolg van zowel vrije wil als aansprakelijkheid.

Het beginsel zelfstandigheid wordt ook in een groter verband gebruikt: de fundamentele eenheid binnen de kerk - het gezin.

In de kerk is het concept om voor ons eigen gezin te zorgen en te vertrouwen op de wederzijdse zorg, bezorgdheid en hulp (oftewel gezinsvertrouwen- en zelfstandigheid) precies even belangrijk voor onze zelfstandigheid. Het gezin *is* de fundamentele organisatie binnen de kerk. Er is geen enkele andere vorm of instituut die het gezin kan of mag vervangen. Het eeuwig gezinsverband is door een heilig verbond en het eeuwige priesterschap tot stand gebracht. Hetzelfde verbond dat ouders verplicht om voor hun kinderen te zorgen, verplicht

de kinderen om voor hun ouders te zorgen als zij dat nodig hebben. Het gebod „eert uw vader en uw moeder” strekt zich tot het hedendaagse Israël uit en wordt van alle getrouwe leden van de kerk vereist. (Zie Exodus 20:12.)

We moeten beseffen dat we, als gevolg van de mogelijkheid om terug te vallen op de gezinsleden over het algemeen geen aanspraak kunnen maken op de hulp van de kerk bij het oplossen van onze financiële problemen en behoeften als de familie niet alles heeft gedaan wat in zijn vermogen ligt. Dit is de leer die de Heer staaftde toen Hij zei: „En *daarna* hebben zij aanspraak op de kerk, of met andere woorden op des Heren voorraadschuur, indien hun ouders niets bezitten om hun tot erfdeel te geven.” (Leer en Verbonden 83:5.)

Tenslotte kunnen we aan de kerk denken in verband met *kerkelijke zelfstandigheid en vertrouwen op de kerk*. Dat wil zeggen dat de Heer instructies heeft gegeven hoe we als kerkelijke familie voor elkaar behoren te zorgen, als de persoon in kwestie en zijn familie al het mogelijke gedaan hebben. In hoe verre en op welke basis deze hulp gegeven moet worden, moet opnieuw op vaste beginselen gebaseerd zijn. Mag ik het bijzonder duidelijke inzicht naar voren brengen, waarvan president Joseph F. Smith blijkt heeft gegeven tijdens de algemene conferentie van april 1898. (Dat was natuurlijk vóór het welzijnszorgprogramma zoals we dat nu kennen was ingesteld.)

„De mensen behoren geen liefdadigheid te accepteren, tenzij zij daartoe door

President Ezra Taft Benson van de Raad der Twaalf in gesprek met zijn secretaris Gary Gillespie.

gebrek worden gedwongen. Ieder mens behoort dat gevoel van onafhankelijkheid te bezitten, die wil om in eigen behoeften te voorzien, die hem in geval van nood ertoe zouden brengen te zeggen: ‚Ik wil mijn arbeid geven in ruil voor wat u mij geeft.‘ Niemand dient tevreden te zijn met te ontvangen, zonder er iets voor terug te doen.” (*Evangelieleer*, hoofdstuk 13, blz. 231.)

Als iedereen, die om hulp bij de bisschop aanklopt deze regel over liefdadigheid zou volgen, zouden zowel de gever als de ontvanger rijkelijk gezegend worden. Iedereen zou het gevoel hebben dat het goed is om aan het welzijnsprogramma van de kerk te geven als de behoeftigen in deze geest zouden komen. Op deze manier gemotiveerd willen mensen in nood zo snel mogelijk weer zelfstandig zijn; ook willen zij, zodra zij hier weer toe in staat zijn, alles doen wat in hun vermogen ligt om aan de welzijnszorg bij te dragen.

Het is mijn wens, broeders en zusters, om vandaag onze aandacht weer op de basis te richten, de fundamentele beginselen van de welzijnszorg. Ik herhaal dat de welzijnszorg niet slechts een pro-

gramma is; het is het evangelie in de praktijk. Het is de christelijke regel in wereldse beslommeringen. Het is mijn wens dat we van de Schriften en van de raad van de levende profeten leren en ons deel bijdragen aan de zorg voor onszelf en voor onze gezinnen en vrijgevig en nederig onze bijdragen leveren ter ondersteuning van de mensen, die het minder hebben dan wij.

Mag ik tot besluit koning Benjamin citeren (u hebt hem vandaag al eerder geciteerd gehoord - koning Benjamin, de grote leider van de Nephieten), die aan het eind van zijn regeringsperiode de volgende raad gaf aan de leden van de kerk, die vele jaren lang onder zijn wijze en geïnspireerde leiding hadden geleefd: „Ziet, ik zeg u, dat, indien gij dit zult doen, gij u altijd zult verblijden en van de liefde Gods vervuld zult zijn, en altijd vergeving van uw zonden zult behouden; . . .

En nu, wat deze dingen aangaat, waarover ik tot u heb gesproken, dat is, betreffende het van dag tot dag behouden van een vergeving van uw zonden, opdat gij schuldeloos voor God moogt wandelen, zou ik willen, dat gij van uw goederen aan de armen zoudt mededelen, een ieder mens naar hetgeen hij heeft, zoals de hongerigen te voeden, de naakten te kleden, de zieken te bezoeken en hun hulp en steun te verlenen, zowel naar hun geestelijke als stoffelijke behoeften.

En ziet toe, dat al deze dingen in wijsheid en orde geschieden.” (Mosiah 4:12, 26, 27.)

Dat wij de wijsheid mogen hebben en de beheersing mogen opbrengen om deze prachtige beginselen toe te passen is mijn gebed, in de naam van Jezus Christus. Amen. □

Nieuwe raadgever in het Eerste Presidium

Op 22 juli maakte het Eerste Presidium de benoeming bekend van ouderling Gordon B. Hinckley (71), sinds oktober 1961 lid van de Raad der Twaalf, als raadgever in het Eerste Presidium.

De opengevallen plaats in de Raad der Twaalf zal worden ingenomen door ouderling Neal A. Maxwell (55), die sinds 1976 lid is van het presidium van het Eerste Quorum der Zeventig. Wie deze plaats in dat presidium gaat opvullen is nog niet bekendgemaakt.

Ouderling Hinckley heeft al vele jaren van trouwe toewijding aan de kerk op zijn naam staan. In de jaren dertig vervulde hij een zending in Engeland, terwijl hij na zijn terugkeer van deze zending werd geroepen tot lid van het algemeen bestuur van de zondagsschool en secretaris van het kerkelijk comité voor publiciteit, radio en zendingsliteratuur – de voorloper van het huidige kerkelijke voorlichtingsbureau. Hij introduceerde het gebruik van audio-visuele leermiddelen in de kerk, schreef en regisseerde talrijke radioprogramma's en organiseerde inzendingen naar wereldtentoonstellingen.

In 1951 werd hij geroepen om leiding te geven op de afdeling zendingswerk terwijl hem in 1958 steun werd verleend als assistent van de Raad der Twaalf. In die hoedanigheid kreeg hij verantwoordelijkheid voor het ker-

kelijk werk in Azië en maakte hij de weg vrij voor het zendingswerk in de Filippijnen en Thailand.

Gordon B. Hinckley

Later zou hij, nadat hij overeenkomstige werkzaamheden had verricht in Zuid-Amerika en Europa, andermaal de Aziatische belangen behartigen.

Ouderling Hinckley vervulde zowel in de kerk als in de maatschappij tal van functies. Zo was hij ondermeer raadgever in een ringpresidium, ringpresident en lid van diverse raden en commissariaten met kerkelijke verzwantschappen. Hij en zijn vrouw hebben vijf kinderen en 21 kleinkinderen.

Ouderling Maxwell werd in 1974 geroepen als assistent van de Raad

der Twaalf. Toen in 1976 het Eerste Quorum der Zeventig werd gereorganiseerd, werd hij geroepen tot

Neal A. Maxwell

lid van het presidium van dat priesterschapsquorum.

Voor zijn roeping als algemeen autoriteit bekleedde ouderling Maxwell verschillende functies aan de Universiteit van Utah te Salt Lake City, zowel op bestuurlijk niveau als in het onderwijs; zo was hij ondermeer vice-president van de universiteit. Hij was werkzaam als bisschop, als lid van het algemeen bestuur van de jongerenorganisatie, als lid van het coördinerende comité voor volwassenen en als regionaal vertegenwoordiger. Hij vervulde een zending in Canada. Ouderling en zuster Maxwell hebben vier kinderen.

* * *

Tentijde van de benoeming van ouderling Hinckley heeft het Eerste

Presidium geen reden opgegeven. Hoewel er gebruikelijk maar twee raadgevers zitting hebben in het Eerste Presidium, is ouderling Hinckley toch al de twaalfde man in deze bedeling die naast de twee gebruikelijke raadgevers geroepen is om te dienen in het Eerste Presidium.

In de zestiger jaren telde het presidium van president David O. McKay op een gegeven moment vijf raadgevers. Toen was president Hugh B. Brown Brown de eerste raadgever en president N. Eldon Tanner de tweede raadgever. In 1965 werd Joseph Fielding Smith - in die tijd president van de Raad der Twaalf - geroepen als extra raadgever. Tegelijkertijd werd ook ouderling Thorpe B. Isaacson, assistent van de Raad der Twaalf, - in die hoedanigheid in het Eerste Presidium geroepen.

In 1967 werd ouderling Alvin R. Dyer, assistent van de Raad der Twaalf, geordend tot apostel en in 1968 medegeroepen als raadgever in het Eerste Presidium.

Toen president McKay in 1970 stierf, werd president Joseph Fielding Smith geordend tot president van de kerk; de ouderlingen Dyer en Isaacson namen hun verantwoordelijkheden als assistenten van de Raad der Twaalf weer op zich. Hoewel ouderling Dyer apostel bleef, is hij nimmer meer werkzaam geweest in dat quorum. Ouderling Isaacson stierf in november 1970. Ouderling Dyer werd in 1976 lid van het Eerste Quorum der Zeventig en bleef dit tot zijn dood in 1977. □

